M
2142
H8
U54
1924
GTU
Storage

BERKELEY, CALIFORNIA

THE GIFT OF

Kolozsvar

UNITÁRIUS EGYHÁZ KÉPVISELŐ TANÁCSA

UNITÁRIUS
ÉNEKESKÖNYV

A
MAGYAR UNITÁRIUS EGYHÁZ
KIADÁSA

Unitarian church in Transylvania

GRADUATE THEOLOGICAL UNION
LIBRARY
1962

Property of
CBSK
Please return to
Graduate Theological
Union Library

Cluj—Kolozsvár
Minerva Irodalmi és Nyomdai műintézet R.-T.
1924.

M
2142
H8
U54
1924

Property of
CSSK
Please return to
Graduate Theological
Union Library

Ajánlat.

Amire régóta törekszünk, hogy egy új Énekeskönyvet adjunk ki, szerencsésen megvalósult. Szerencsésen, mondom, mert az új Énekeskönyv több megjavitott régi énekkel, sok új énekkel és új dallamokkal meggazdagodva s a „Halotti Énekeskönyvet“ is magába foglalva jelent meg. Remélem, hogy hiveink mindenütt örömmel fogadják s nem lesz egy unitárius család is, akinél ez az új Énekeskönyv a Biblia mellett ott ne legyen s azzal ne menjen a templomba, esetleg temetésre.

De emellett még van egy pár ajánlatom. Mikor én tanuló voltam, ahogy a templomba bementünk, mindenek előtt egy kezdő éneket felállva énekeltünk el. Ez most jóformán kiment a szokásból. Meg kell újitani. Ezért a hívek amint a harangozás megszűnik, lehetőleg igyekezzenek azonnal a templomba bemenni, hogy a kezdő énekben fennállva részt vegyenek. Valamint a templomból se menjenek ki addig, — a mi szintén rossz szokás — amíg egy záró éneket is el nem énekelnek, mert az istentisztelet tulajdonképpen ezzel ér véget s az istentiszteletet az ima és egyházi beszéd mellett a közös éneklés teszi igazán hatásossá és lélekemelővé, különösen nálunk, hol oly egyszerü s minden ceremonia nélkül foly le az istentisztelet.

Kétségen kivül az új Énekeskönyv használata az új énekek és dallamok miatt nem lesz könnyü, ha e tekintetben az énekvezérek a hiveknek nem jönnek

segitségére azzal, hogy önmagok gyorsan megtanulják azokat, amire kérem is s egyszersmind ajánlom, hogy minden egyházközségben ahol még nincs, állitsanak énekkarokat s azokat szintén gyorsan tanitsák be az új énekekre és dallamokra, aztán otthon is énekelve ezeket, tőlük a család többi tagjai is lassanként megtanulják.

Végül nem mulaszthatom el köszönetemet nyilvánitani mindazoknak, akik az új Énekeskönyv egybeállitásában éveken át fáradtak és buzgolkodtak. Ezek között különösen az Énekeskönyv szerkesztőjének.

Te pedig, új Énekeskönyvünk, légy megáldva Istentől s légy ápolója vallásunknak, fajunknak és nemzetiségünknek unitárius egyházunkban.

Kolozsvár, 1924. szeptember hóban.

Ferencz József,
unitárius püspök.

Előszó.

Új cím alatt, megújult formában, új beosztással és tartalommal jelenik meg ezúttal, a halotti énekeket is magában foglalva, ez Énekeskönyv.

Ismeretlen első kiadását az irodalomtörténet Dávid Ferencnek tulajdonítja s 1570 táján keresi. E lgrégibb formájában öt vagy hat kiadást ért, az utolsót „Isteni Ditséretek, imádságos és vigasztaló énekek" címen 1777-ben, összesen 299 énekkel s a vele egybekötött 150 Szenczi-féle zsoltárral.

Tudvalevőleg ebből a régi Énekeskönyvből állította össze 1837-ben A. Székely Sándor püspökünk a máig használatban levő Unitárius Énekeskönyvet. A 299 énekből csak 47-et hagyott meg s 63-at maga írt, vagy íratott. Zsoltárt 34-et vett föl. Az énekeket verssorokba írta s nagyrészben hangjegyekkel látta el. Énekeskönyve napjainkig hat kiadást ért, jórészt változatlanul, az utolsót, a hatodikat „Énekeskönyv. Istent dicsőítő magasztalások és esedezések az unitáriusok használatára" címen 1913-ban.

A közvélemény már 35 évvel ezelőtt új énekeskönyvet óhajtott. Régi tartozást ró hát most le ez új kiadás, mely ezek szerint az unitárius egyház megalapitása óta a 12. vagy 13., Székely Sándor óta a 7-ik kiadás, gyökeresen megújitott formáját, tartalmát, beosztását tekintve a 3. unitárius énekeskönyv, valójában pedig az első összesitett kiadás.

A Székely S.-féle Énekeskönyvet veszi alapul, de revideálja a régi unitárius énekeskönyveket, valamint Bogáti és Tordai, e két régi unitárius zsoltárköltő énekeit is s beolvasztja a Halotti énekeket, melyek eddig külön jelentek meg (az első ismert kiadás „Halotti Temetéskorra való Énekek" címen 1660-ban, a II. 1697-ben, a III. 1768-ban, a IV. 1786-ban, az V. 1796-ban, a VI. 1805-ben, a VII. és utolsó „Halotti Énekeskönyv" címen 1856-ban).

Dallam- és énekszám megkétszereződött, bár a terjedelem jóval kisebb (18, illetőleg a Halotti Énekeskönyvvel 27 ív helyett csak 15 ív). A szövegek annyira megrövidültek, hogy egyfolytában az egészet el lehessen énekelni, záró éneknek ne maradjon. Arra külön énekek vannak. Az elég nagyszámú kezdő énekeknél pedig egyes gyülekezeteinknek az a szép régi szokása lebegett szemünk előtt, hogy az istentiszteletet invocatioval kezdik, melyet fölállva énekel az egész gyülekezet s a derekas ének csak azután következik.

Az énekeket többé nem a lapszám, hanem folyószám jelöli, a zsoltárokat is.

Hogy az átmenet minél kevesebb zökkenéssel járjon, oknélkül lehetőleg semmit sem változtattunk. A régiség nemes patináját kegyeletben tartottuk. A régi kedvelt énekek lehetőleg változatlanul maradtak, toldozás-foltozás helyett ami nem birta meg a tatarozást, inkább egészen átirtuk s a sok új dallamra egészen új éneket hozunk, kívánatra jelezve, ahol megtudtuk állapítani, a szerzőt is. A Szenczi-féle zsoltároknál jórészben a testvér egyházak átirását vettük át, de valamivel konzervativebben, az első versszakon, mivel ez már szállóigeszerüleg bevésődött a köztudatba, lehetőleg semmit sem változtattunk. A könyv a sok új ének miatt mégis

jóval újszerübb lett, hogysem szerettük volna, de kezdő és záró, ünnepi és alkalmi énekeink nem voltak kellő számban, az új dallamokra sem igen lehetett régi éneket találni, újat kellett írni. De meg aztán változatosabbá, melegebbé, vonzóbbá is akartuk tenni éneklésünket és istentiszteletünket, a megkövesült formákba és keretekbe egy kis életet és éltető lelket vinni. Zenei kiskoruságunk és nemtörődömségünk úgy is elég rossz hirnévbe keverte a protestáns egyházi éneklést. Tennünk kell valamit s legalább keresnünk a jobbat, különben elsorvadunk. Ahol az ének is elnémul az ajkakon, ott a halál kopogtat, ott a harang is el fog némulni... Jaj nekünk, a fényes mult örököseinek, ezerszer jaj, ha idejében föl nem ébredünk, ha újra meg nem találjuk az elveszített templomot, ha nem őrizzük szerető gonddal az összetartó és éltető szent oltártüzet, apáink büszke örökségét, a magyar unitárius multat és öntudatot.

Sikerült-e ez irányban tennünk valamit, a jövő s énekvezéreink arravalósága mutatja meg. Nem minden aggodalom nélkül bocsátjuk utjára a könyvet, de azzal a nyugodt öntudattal, hogy a tőlünk telhető legjobbat adtuk, azzal a szerető gonddal, körültekintéssel és lelkiismeretességgel, amit egyházunk és fajunk fennmaradásának égető szomjuhozása ezekben a szomoru időkben parancsoló erővel előnkbe írt.

Cluj-Kolozsvár, 1924. szept. 3.

I. Kezdő énekek.

1.

Dallama: *Én Istenem.*

Sóhajtva vár,
Remegve száll
Imánk feléd,

Oh, te ki fent vagy,
Szent arcodat
Fordítsd felénk.

2.

D. Bourgois.
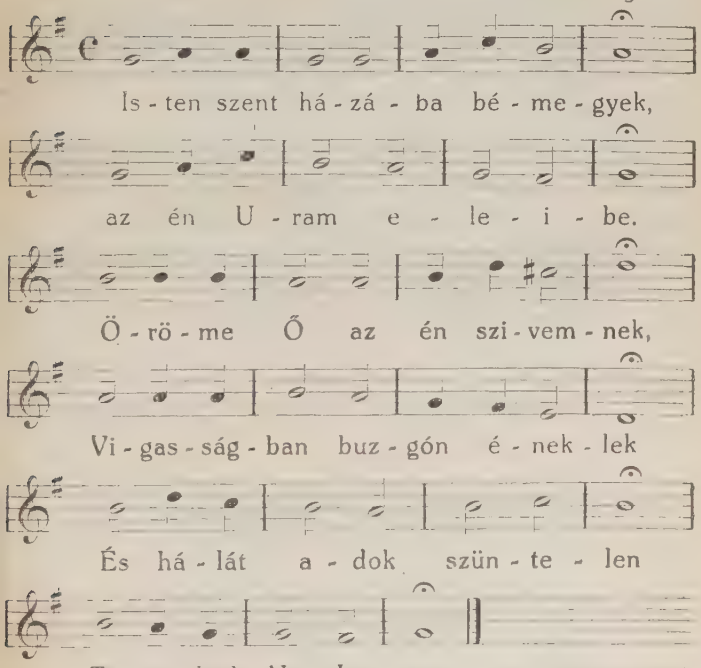
Is - ten szent há - zá - ba bé - me - gyek,
az én U - ram e - le - i - be.
Ö - rö - me Ő az én szi - vem - nek,
Vi - gas - ság - ban buz - gón é - nek - lek
És há - lát a - dok szün - te - len
Te - né - ked, Ur Is - ten.

(XLIII. Zs. 4. verse.)

3.

Dallama: *Minket Uram, elfelejtél.*

Uristen, kész az én szivem,
Dobogása hozzád viszen,
Házadban hogy hálát mondjon,
Előtted hogy leboruljon,
Nosza lantok és citerák,
Zendüljetek fel muzsikák,
Zengő szóval zengő éneket
Istenünknek énekeljetek.

(*CVIII. Zs. 1. verse.*)

4.

Régi magyar korál.

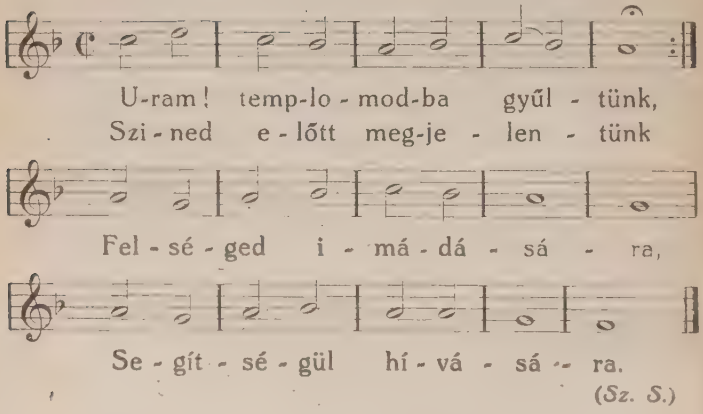

(*Sz. S.*)

5.

Dallama: *Mennyben lakó.*

Élő Isten, egybegyültünk,
Te előtted megjelentünk,
Hogy házadban hálát mondjunk,
Szined előtt leboruljunk,

Nosza istenfélő lelkek,
Imádkozni jertek, jertek,
Zengő szóval zengő verset
Énekeljünk az Istennek.

(P. M.)

6.

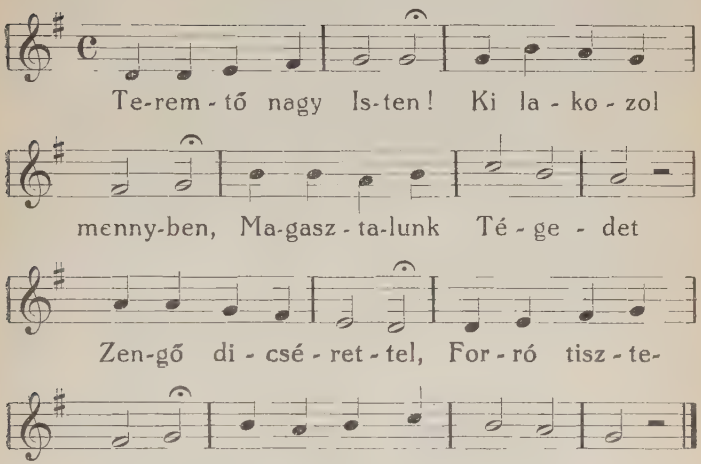
Te-rem-tő nagy Is-ten! Ki la-ko-zol
menny-ben, Ma-gasz-ta-lunk Té-ge-det
Zen-gő di-csé-ret-tel, For-ró tisz-te-
let-tel Em-lit-jük szent ne-ve-det.

(Kiss Mihály.)

7.

Dallama: *Én Istenem, halld meg az én k.*

Im bejöttünk, édes Atyánk, szent hajlékodba,
Szent hitünkbe rendületlen beléfogózva.
Aki téged, örök Isten, választ vezérül,
Rendületlen hittel valljuk, meg nem szégyenül.

(P. M.)

8.

Sziciliai vallásos népdal.

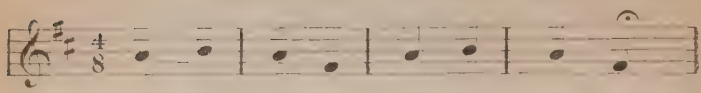

1. Kong - va, bong-va, bús ha - rang szó,
2. Ár - va sziv, ne té - pe - lődj már,

1. hív - tál, meg - hall - gat - ta - lak.
2. hal - lod, hív az Ur sza - va.

1. Add, A - tyám, hát ér - te - nem, mit
2. Mondd el, mondd, mi fáj, mi bú - sit,

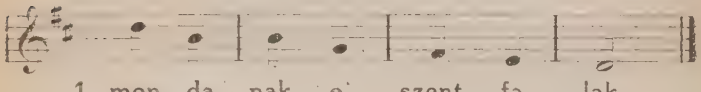

1. mon - da - nak e' szent fa - lak.
2. vár az - Ur - nak bal - zsa - ma.

(P. M.)

9.

Dallama: 10. *Ó, jer, borulj le bánatunk.*

Im templomodba, Istenünk, bejöttünk, halld szavunk,
Megtartó jó Atyánkat itt áldón magasztalunk.
Zendüljön hát örvendezőn ajkunkon háladal:
Szivünket hoztuk el neked forró imáival.

(P. M.)

10.

Iszlai Márton.
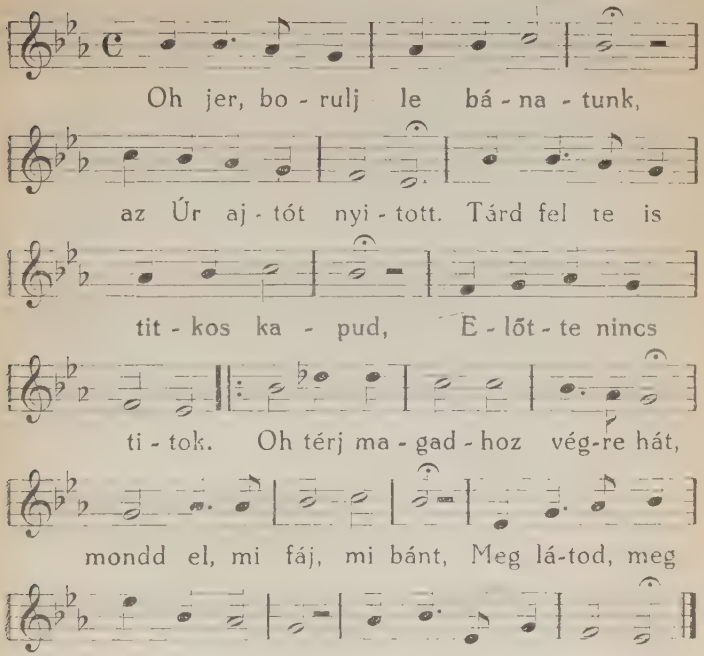
Oh jer, bo - rulj le bá - na - tunk,
az Úr aj - tót nyi - tott. Tárd fel te is
tit - kos ka - pud, E - lőt - te nincs
ti - tok. Oh térj ma - gad - hoz vég-re hát,
mondd el, mi fáj, mi bánt, Meg lá-tod, meg
a kön-nyen át: Az Ur néz itt le rád.

(P. M.)

11.

Dallama: 2. *Isten szent házába.*

Uram, te templomodba léptem,
Szent hajlékodba, Istenem.
Hozzád, Uram, hozzád kiáltok,
Sebemre írt csak tőled várok.
Oh hallgass meg, jó Istenem,
Imámba' légy velem.

(P. M.)

12.
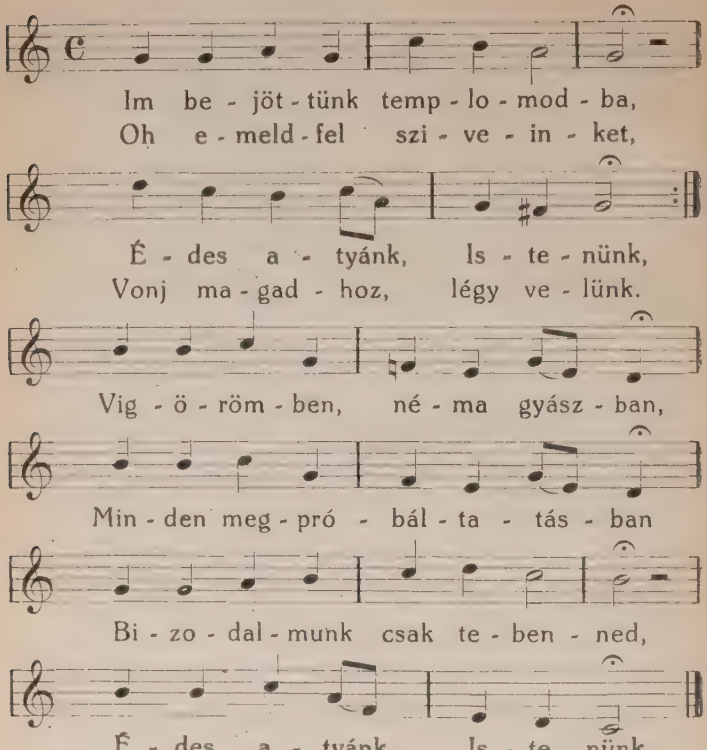
Im be - jöt - tünk temp - lo - mod - ba,
Oh e - meld - fel szi - ve - in - ket,
É - des a - tyánk, Is - te - nünk,
Vonj ma - gad - hoz, légy ve - lünk.
Vig - ö - röm - ben, né - ma gyász - ban,
Min - den meg - pró - bál - ta - tás - ban
Bi - zo - dal - munk csak te - ben - ned,
É - des a - tyánk, Is - te - nünk.

(P. M.)

13.

Dallama: *Óh lobbanj fel pünkösdnek.*

Uram, a gondnak rajtam bús keresztje,
Enyhültét lelkem hasztalan kereste.
Oh, földön-égen egyetlen reményem,
Gyógyits meg engem.

(P. M.)

14.
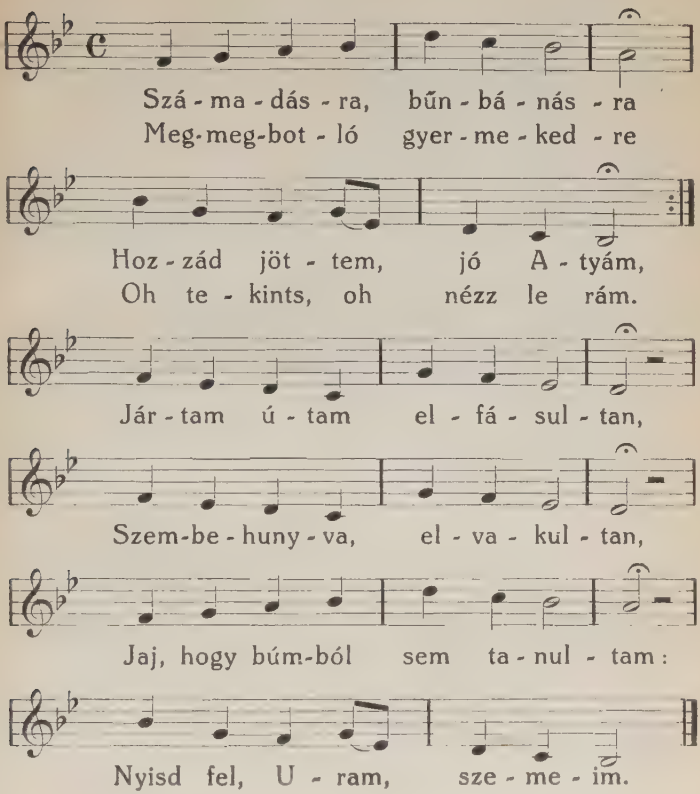
Szá - ma - dás - ra, bűn - bá - nás - ra
Meg-meg-bot - ló gyer - me - ked - re
Hoz - zád jöt - tem, jó A - tyám,
Oh te - kints, oh nézz le rám.
Jár - tam ú - tam el - fá - sul - tan,
Szem-be - huny - va, el - va - kul - tan,
Jaj, hogy búm-ból sem ta - nul - tam:
Nyisd fel, U - ram, sze - me - im.

(P. M.)

15.

Dallama: *Mostan Úristen.*

1. Igaz Uristen, igazra kérlek igazságom fogytán,
Szivem és nyelvem tehozzád szakad, kegyesen
[láss hozzám.

2. Te légy én birám, mert nincs más birám,
[tehozzád kiáltok,
Rajtam lett veszélyt te lásd meg, Uram:
[igazat kívánok.

(Bogáti, XVI. század.)

16.

Ütő Lajos.
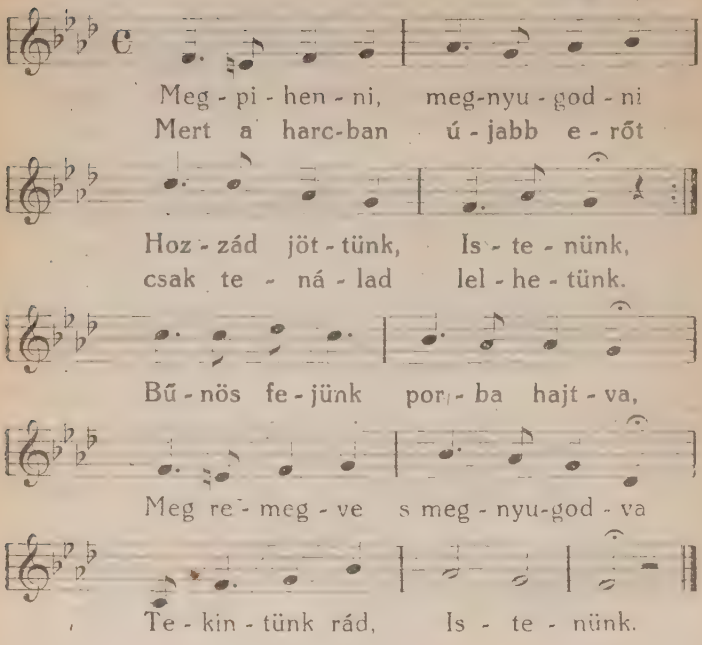
Meg - pi - hen - ni, meg-nyu - god - ni
Mert a harc-ban ú - jabb e - rőt
Hoz - zád jöt - tünk, Is - te - nünk,
csak te - ná - lad lel - he - tünk.
Bű - nös fe - jünk por - ba hajt - va,
Meg re - meg - ve s meg - nyu-god - va
Te - kin - tünk rád, Is - te - nünk.

17.

Dallama: *Mindenható fővalósága*

Istennek új énekeket,
Aki táplál mindeneket,
Jertek, mondjunk dicséretet,

(Tordai J. XVII. század.)

18.

Dallama: *Mostan Úristen.*

Magas mennyégben, nagy dícsőségben uralkodó Atyánk.
Hozzád emeljük keserves szivünk, nézz kegyesen reánk.

(*Tordai J. XVII. század.*)

19.

Dallama: *Rengjen a föld* vagy *Reménykedő szívvel.*

A te népeidet, Uram, immár szánd meg,
A te ostorodat tőlünk immár vond meg,
Te nagy haragodat, szent Atyám, enyhítsd meg,
Gyülekezetedet immáron építsd meg.

(*Barát István, XVI. század.*)

20.

Dallama: *Jó Atyánk, az éjtszakának.*

1. Hajlékodba, templomodba im bejöttem, jó Atyám,
Száll fohászom tiszta szárnyon s mintha szavad [hallanám.

2. Én Istenem, légy itt velem, mutasd meg szent arcodat,
Szállj szivembe, szállj lelkembe, érezzem jóvoltodat.

(*P. L.*)

21.

Dallama: *Rengjen a föld belé.*

Hozzád imádkozom, Atyám, reggel korán,
Hozzád imádkozom a napnak alkonyán.
Kit is magasztalnék? Neved nélkül dalom
Csak csengő érc, Uram, és pengő cimbalom.

(*P. L.*)

22.
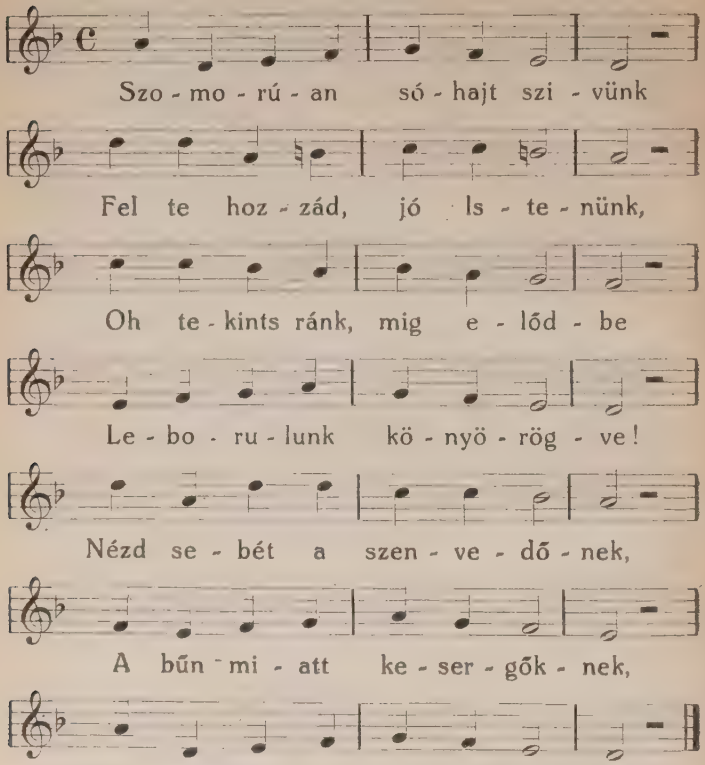
Szo - mo - rú - an só - hajt szi - vünk
Fel te hoz - zád, jó ls - te - nünk,
Oh te - kints ránk, mig e - lőd - be
Le - bo - ru - lunk kö - nyö - rög - ve!
Nézd se - bét a szen - ve - dő - nek,
A bűn - mi - att ke - ser - gők - nek,
Sir - gal - mazz a meg - té - rők - nek!

II. Közénekek.

(Szent ige olvasás előtt.)

23.

Dallama: *Téged illet.*

Világosság szent Atyja, jelenjél meg köztünk.
Felséged magasztalja szánk, szívünk és lelkünk.
Szíveinket hát buzdítsad,
Szentlelkeddel
Elménk világosítsad.

(*Sebes Pál.*)

24.

Hoffbauer.
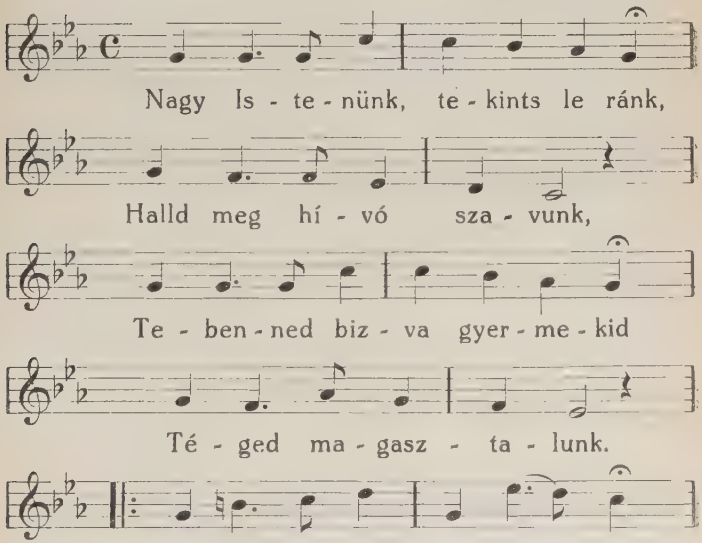
Nagy Is - te - nünk, te - kints le ránk,
Halld meg hí - vó sza - vunk,
Te - ben - ned biz - va gyer - me - kid
Té - ged ma - gasz - ta - lunk.
Hi-tünk ha lan - ka - doz - nék,

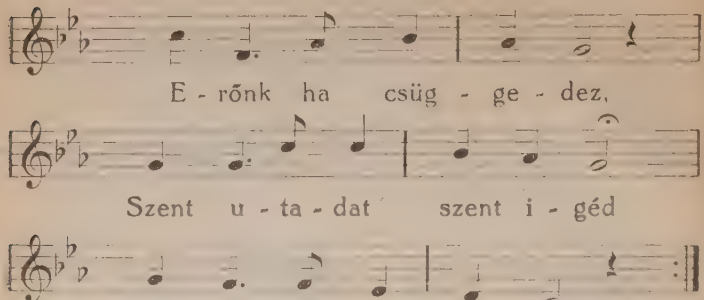

(P. M.)

25.

Dallama: *Mit remegsz.*

Oh jelenj meg, szállj közénk, értelemnek Atyja.
Im, feléd száll szíveink égő áldozatja.
Gyújts mibennünk, gyújts világot,
Láthassunk szent égi lángod
Fényinél.

(P. M.)

26.

Dallama: *Gondviselő jó Atyám.*

Sóhajtásunk, búsulásunk hallod, érted, jó Atyánk,
Szabadító szent igédet áhitozzuk, küldd le ránk
Égi harmat, égi szózat,
Szállj alá a szomjazónak.

(P. M.)

27.

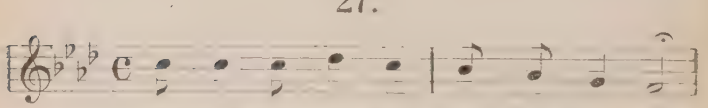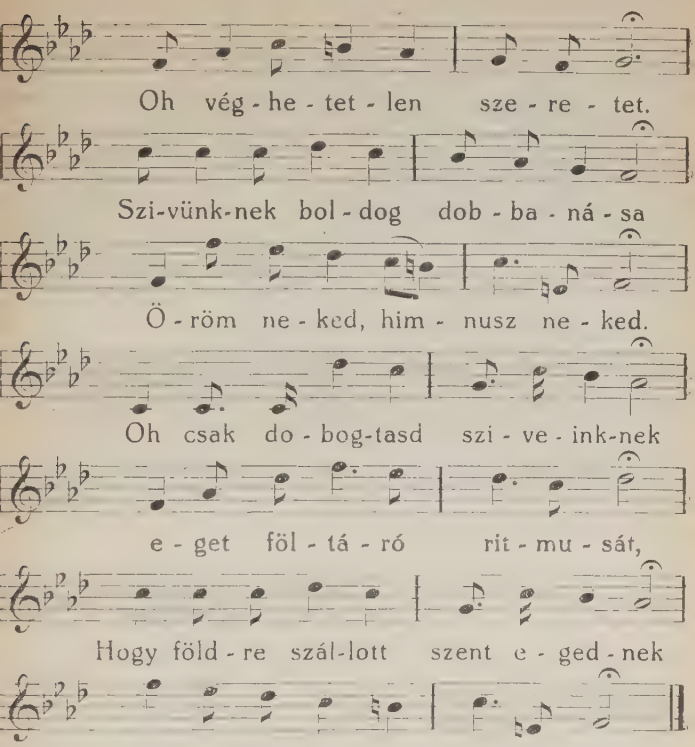

Oh vég - he - tet - len sze - re - tet.
Szi-vünk-nek bol - dog dob - ba - ná - sa
Ö - röm ne - ked, him - nusz ne - ked.
Oh csak do - bog-tasd szi - ve - ink-nek
e - get föl - tá - ró rit - mu - sát,
Hogy föld - re szál-lott szent e - ged - nek
üd - vét te - ben - ned fog - juk át.

(P. M.)

28.

Dallama: *Uram, tehozzád szállt imánk.*

Uram, tehozzád kiáltunk,
Légy mivelünk, szívből hívunk,
Óh, hallgasd meg könyörgésünk,
Szenteld meg egybegyűlésünk,
Hogy épüljünk szent igédben
Most és mindörökké. Ámen.

(Sárdi S.)

29.

Bortnianszky.

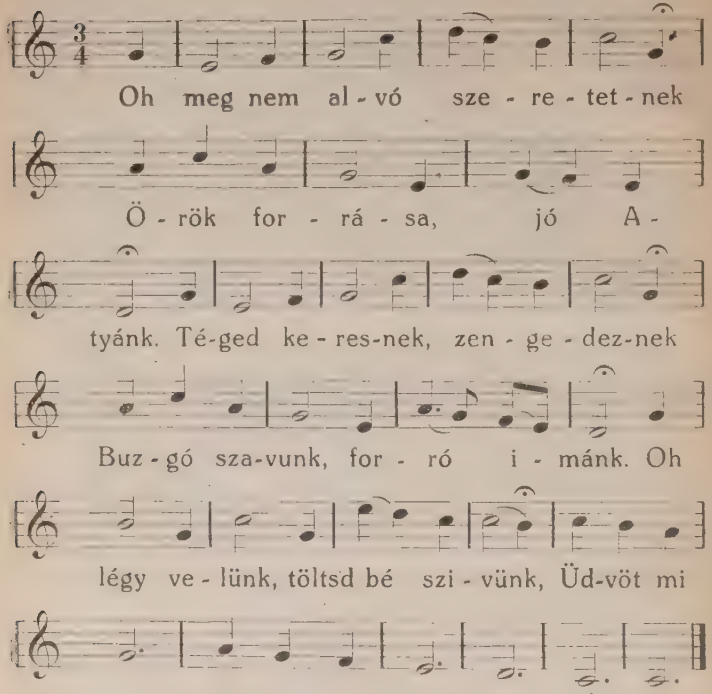
Oh meg nem al - vó sze - re - tet - nek
Ö - rök for - rá - sa, jó A -
tyánk. Té-ged ke - res-nek, zen - ge - dez-nek
Buz - gó sza-vunk, for - ró i - mánk. Oh
légy ve - lünk, töltsd bé szi - vünk, Üd-vöt mi
csak Szé - rel - med - ben le - lünk

(P. M.)

30.

Dallama: *Pásztoroknak pásztora*, vagy *Szeret imád.*

Halld meg, Uram, szíveink hangos dobbanását,
Ajkainkról elröppent esdeklő fohászát,
Gyújts világot elménkben, szent igéd megértsük,
Tanítását, intelmét lelkünkbe bevéssük.

(P. M.)

31.
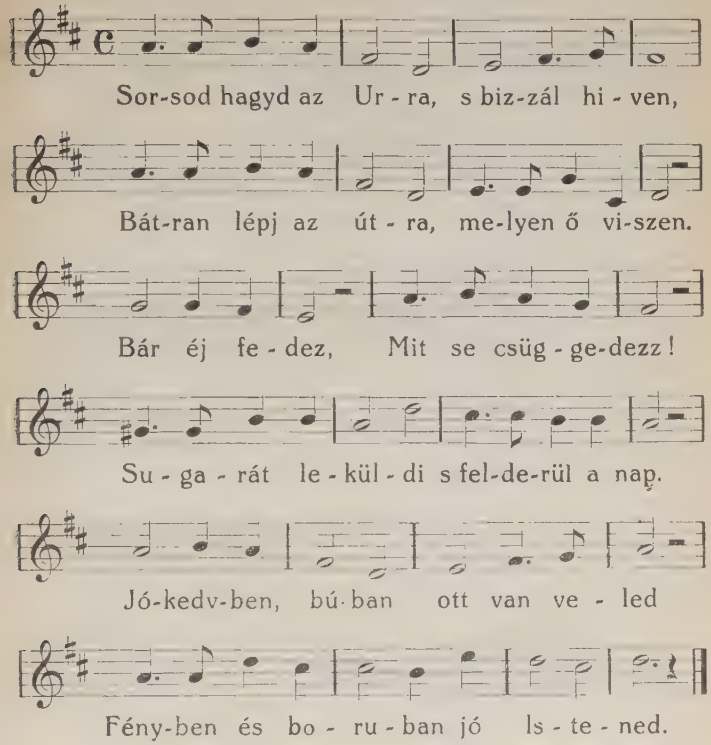
Sor-sod hagyd az Ur - ra, s biz-zál hi - ven,
Bát-ran lépj az út - ra, me-lyen ő vi-szen.
Bár éj fe - dez, Mit se csüg - ge-dezz!
Su - ga - rát le - kül - di s fel-de-rül a nap.
Jó-kedv-ben, bú-ban ott van ve - led
Fény-ben és bo - ru - ban jó ls - te - ned.

32.

Dallama: *Óh jer, borulj le, bánatunk.*

Végzésidet megértenünk óh adj erőt, Atyánk,
Add értenünk, mi lett velünk, mért küldted ezt reánk!?
A búbánat betegre mart, a balsors ránk szakadt.
Atyánk, add látnunk, hol a part, mutasd meg már magad.

(P. M.)

33.

Kecskés Ernő.
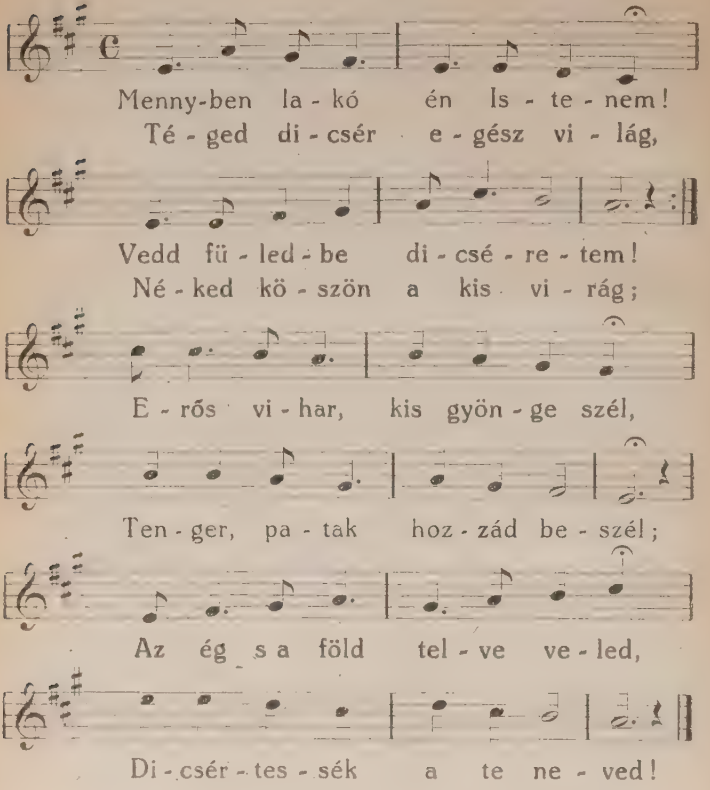
Menny-ben la-kó én Is-te-nem!
Té-ged di-csér e-gész vi-lág,
Vedd fü-led-be di-csé-re-tem!
Né-ked kö-szön a kis vi-rág;
E-rős vi-har, kis gyön-ge szél,
Ten-ger, pa-tak hoz-zád be-szél;
Az ég s a föld tel-ve ve-led,
Di-csér-tes-sék a te ne-ved!

(Pósa Lajos)

34.

Dallama: *Reménykedő szívvel.*

Csüggedők, óh jertek, éjre nappal jő fel,
Földre sújtott lelkek, fel a szívvel, fővel!
Elsírt könnyetekben ott a balzsam írja,
Könyvében az Isten cseppenként felírja.

(P. M.)

35.

Hews G.

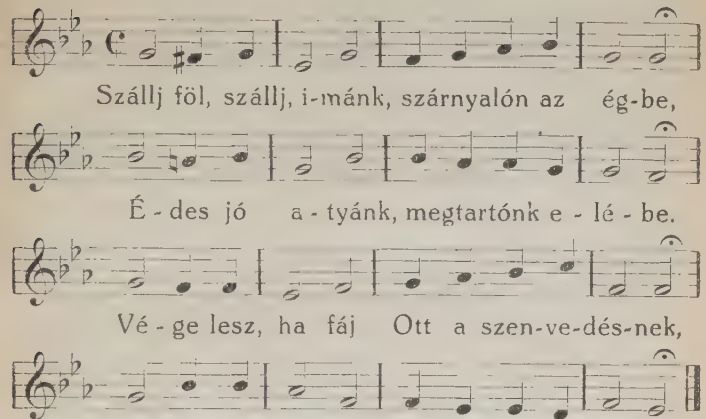
Szállj föl, szállj, i-mánk, szárnyalón az ég-be,
É - des jó a - tyánk, megtartónk e - lé - be.
Vé - ge lesz, ha fáj Ott a szen-ve-dés-nek,
Bal-zsam ír - ja vár Ég föld Is - te - né-nek.

(P. M.)

36.

Dallama: *Jer, jer, kicsiny sereg.*

Szent Istenünk, feléd száll fel buzgó szavunk,
Te vagy nekünk, te légy el nem nyugvó napunk.
Szólj, oh szólj nekünk, áldott szeretet,
Áhit, szomjuhoz kisded sereged,
Szent igéd szózatát, hadd értenünk szavát.

(P. M.)

37.

Bach Sebestyén.

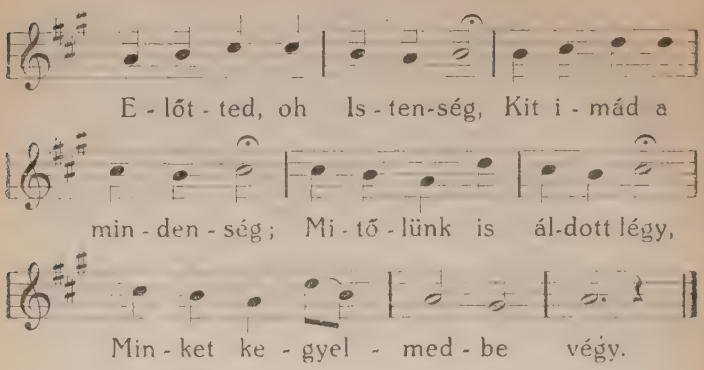

(Sárdi Sámuel.)

38.

Dallama: *Dicsérlek tégedet.*

Bús vagy és szomorú, ne bánkódj, én lelkem, ne [törd, emészd magadat,
Sok ellenségidtől felette ne rettegj, bízd Istenre [dolgodat.

(Bogáti, XVI. század.)

39.

Dallama: *Mostan Uristen.*

Emlékezzél meg, hatalmas Isten, nyomoruságunkról,
Tekints mi reánk, szabadíts meg mi nagy végromlá- [sunkból.

(Szegedi G. XVI. század.)

40.

Dallama: *Jó Uristen.*

Oh, ki mindent látsz és értesz,
Tudod, ki mit és miért tesz,
Mért fogyott el, mire nincsen
Elég sóhaj bent a szívben,
Oh te toldd meg, oh ne hallj mást:
A szóig sem ért sóhajtást
Fogd fel, Uram, Uram, értsd meg!

(P. M.)

41.

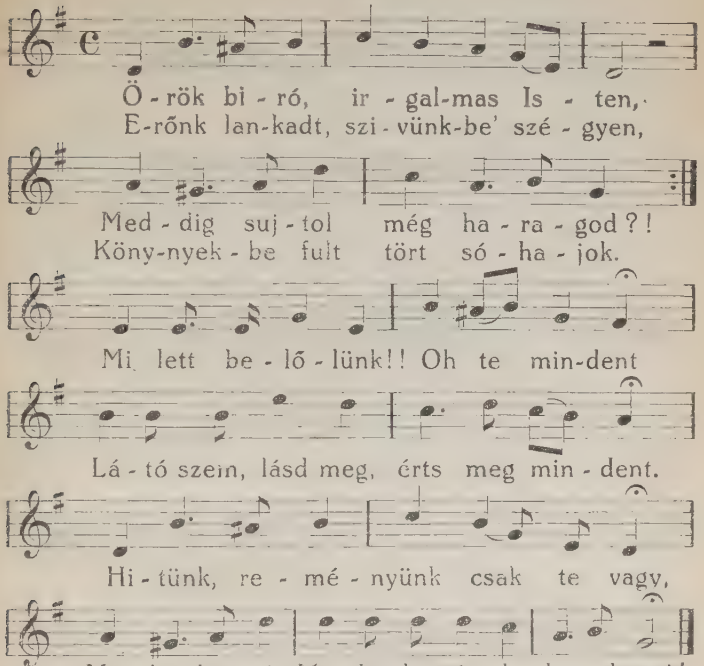
Ö - rök bi - ró, ir - gal-mas Is - ten,
E-rőnk lan-kadt, szi - vünk-be' szé - gyen,
Med - dig suj - tol még ha - ra - god ?!
Köny-nyek - be fult tört só - ha - jok.
Mi lett be - lő - lünk!! Oh te min-dent
Lá - tó szem, lásd meg, érts meg min - dent.
Hi - tünk, re - mé - nyünk csak te vagy,
Min-den-ha - tó, Min-den-ha-tó, oh el ne hagyj!

(P. M.)

42.

Dallama: *Dicsérlek tégedet.*

1. Vedd fel igazságom, én hatalmas biróm, vedd elé [már peremet,
Mindenről lemondó kicsinyhitűségtől mentsd meg, [Uram, lelkemet.

2 Itéld meg ügyünket, mert nincs igazságok, akik [reánk támadtak,
Törd el igazságból az erős kéziját, ellenim kit [rám vontak.

(Bogáti, XVI. század, 43. zsolt.)

III. Vasárnapi énekek.

43.

Dallama: *44. Mennyben lakó hatalom.*

1. Adjunk hálát mindnyájan
Hálás szívvel, vidáman
A felettünk fennvalónak,
Az egyetlen egy Istennek,
Aki egybegyűjtött minket,
Hogy innepet szenteljünk
És szent igéjével éljünk.

2. Édes Atyánk, Istenünk,
Áldott légy, hogy minekünk
Magadat megjelentetted.
Szóltál nekünk szent igédben,
S abban, aki azt elénkben
Adta, áldott fiadban,
A mi kegyes Megváltónkban.

3. Légy kegyelmes mihozzánk,
Oh hallgasd meg, szent Atyánk,
A mi buzgó könyörgésünk.
Szentelj meg te szent lelkeddel,
Gerjessz föl szent gerjelemmel,
Hogy te rólad, Istenünk,
Vallást bátran így tehessünk.

4. Oh emeld fel szivünket,
Világosítsd elménket
Életadó beszédeddel.
Áldott Isten, erősítsd meg,
Szent hitében védelmezd meg
A te kicsiny sereged
S óvd meg minden tévelygéstől.

(Dávid Ferenc)

44.

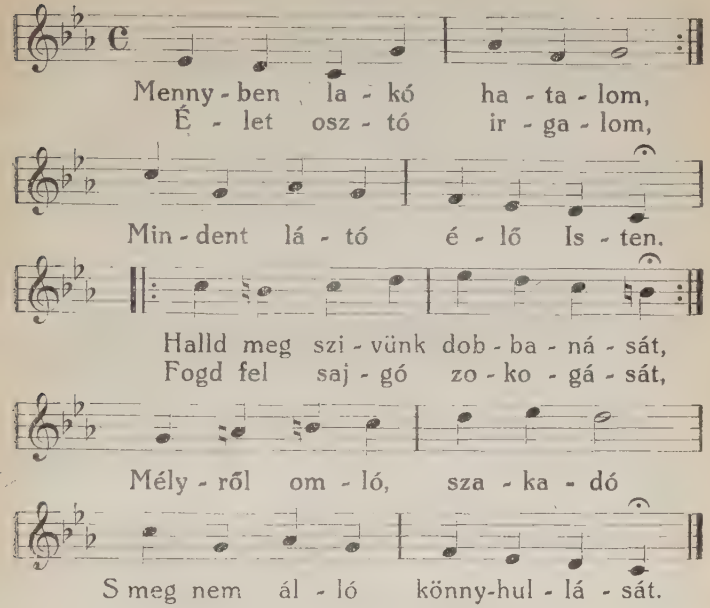
Menny - ben la - kó ha - ta - lom,
É - let osz - tó ir - ga - lom,
Min - dent lá - tó é - lő Is - ten.
Halld meg szi - vünk dob - ba - ná - sát,
Fogd fel saj - gó zo - ko - gá - sát,
Mély - ről om - ló, sza - ka - dó
S meg nem ál - ló könny-hul - lá - sát.

2. Megbocsátó Szeretet,
Lásd meg, oh lásd gyermeked
Magavádló bánatával.
Azt a vért, mit érted ontott,
Váltsa meg az érte omlott
Mérhetetlen könnypatak
S elborult sok férfihomlok.

3. Szent Igazság, akarunk,
Érted adtuk két karunk
Vérontásra, végromlásra.
Virrasztunk a néma éjben,
Várunk rád a vak sötétben,
Arcod amig felragyog
Fényömlésben, napsütésben.

(P. M.)

45.

Dávid F.

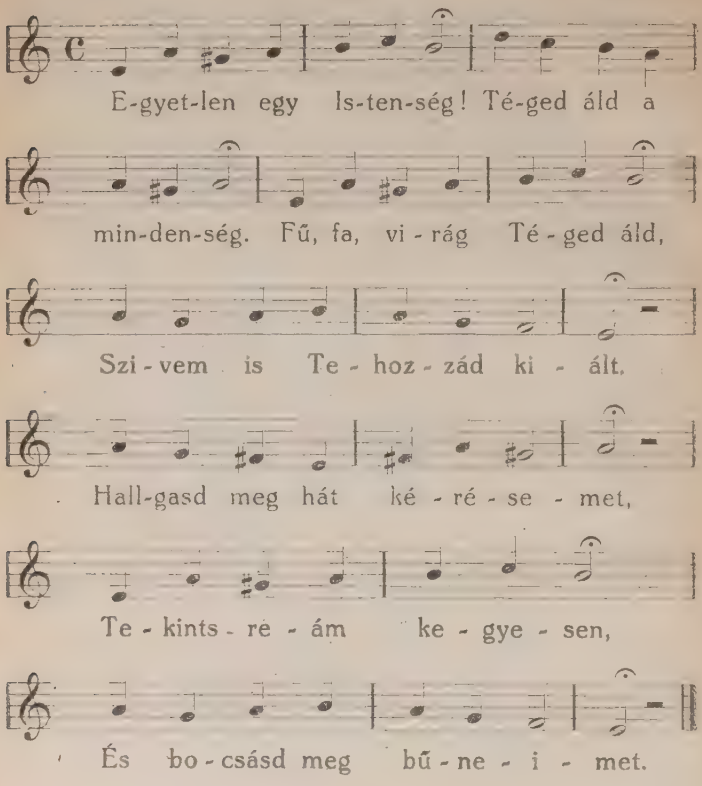
E-gyet-len egy Is-ten-ség! Té-ged áld a
min-den-ség. Fű, fa, vi-rág Té-ged áld,
Szi-vem is Te-hoz-zád ki-ált.
Hall-gasd meg hát ké-ré-se-met,
Te-kints re-ám ke-gye-sen,
És bo-csásd meg bű-ne-i-met.

2. Nagy kegyelmed int felém,
Jó Atyámnak kebelén,
Ott nyugalmat lelhetek
És rajta megpihenhetek:
Leborulok. Rád találok
Szomjuságtól betegen,
Mint egy fáradt, bús zarándok.

3. Gyógyíts, Uram, engemet,
Hogy elnyerjem üdvömet.
Szent lelkednek sugarát,
Atyám, tőlem meg ne vond hát.
Földön, égen, csillagokban
Élet, áldás így fakad
S Rád dicsőség árad onnan . . .

(J. M.)

46.

Régi magyar egyházi ének.

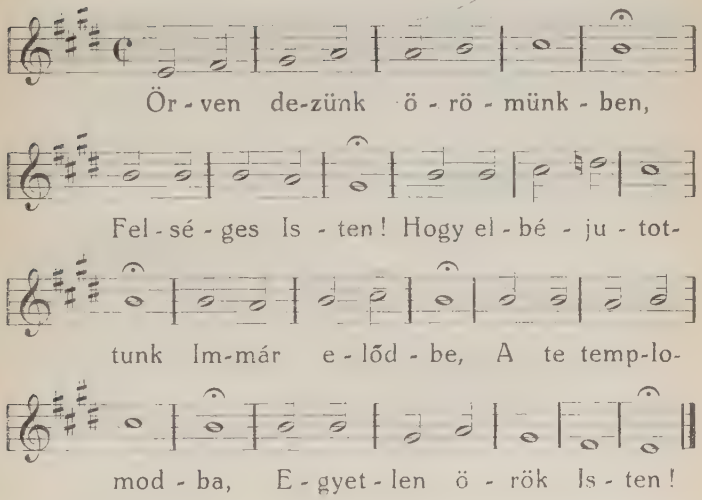

2. Tartsd meg áldott békességben, Felséges Isten,
E kicsiny sereget Az igaz hitben,
Szent tiszteletedben, Egyetlen örök Isten.

3. Hirdettessed szent igédet, Felséges Isten,
Tarts meg szeretetben És egyességben,
Áldd meg életünket, Egyetlen örök Isten.

(XVI. század.)

47.

Haydn Mihály.
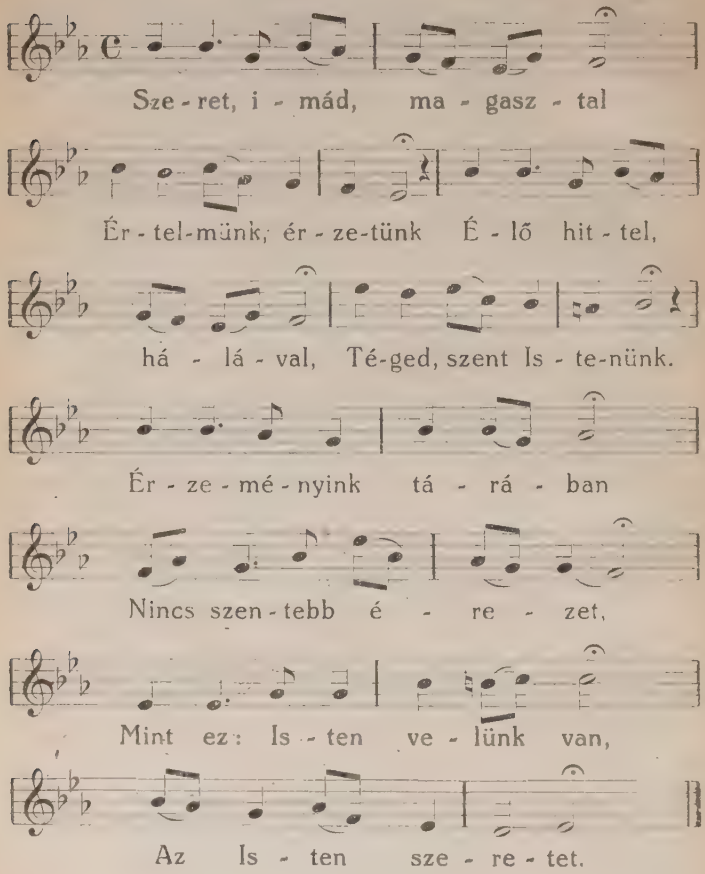
Sze - ret, i - mád, ma - gasz - tal
Ér - tel-münk, ér - ze-tünk É - lő hit - tel,
há - lá - val, Té-ged, szent Is - te-nünk.
Ér - ze - mé - nyink tá - rá - ban
Nincs szen - tebb é - re - zet,
Mint ez: Is - ten ve - lünk van,
Az Is - ten sze - re - tet.

2. Dicsőítések felett dicső a tisztelet,
Melyet áldoz előtted a tiszta szeretet,
A mindenség háláját meghaladja szivünk.
Midőn téged mint atyát szivünkből tisztelünk.

3. Kegyelmed adott létet e nagy teremtésnek,
Osztott illő helyzetet angyalnak, féregnek.
Létel, élet, kegyelem ragyog s munkál ottan,
Hol isteni szerelem teremtményi közt van.

(*Sz. S.*)

48.

Iszlai Márton.

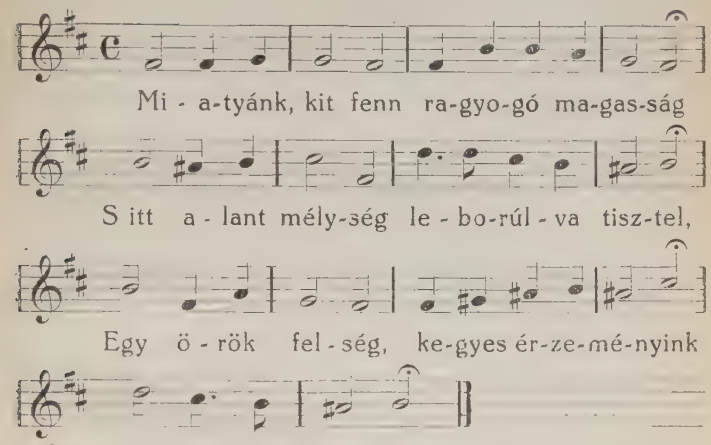
Mi - a-tyánk, kit fenn ra-gyo-gó ma-gas-ság
S itt a - lant mély-ség le - bo-rúl - va tisz-tel,
Egy ö - rök fel - ség, ke-gyes ér-ze-mé-nyink
Té - ged i - mád - nak.

2. Országod szálljon le közénk a mennyből,
Templomot néked sziveinkbe rakjunk,
Fent és lent így teljesedik be Isten
Szent akaratja.

3. Add meg mindennap kenyerünk s ne nézd, ha
Hálátlansággal fizetünk is érte,
Oh ne tartsd számon, be ne tudd, bocsásd meg.
Légy könyörűlő!

4. Megkísértésekbe ne vigy. Gonosztól
S önző vágyaktól szabadíts meg, védj meg,
Országod hogy végre közinkbe szálljon,
Ugy legyen. Ámen.

(*Sz. S.* átirta: *P. M.*)

49.

Dallama: *Dicsér téged teljes szivem.*

1. E szent napon örvendezzünk,
Hálát zengjünk az Uristennek,
Magasztaljuk tiszta szívből,
Buzgó hitből, áldás nevének.
Leborúlva dicsőitsük
A nagy Istent háladásunkban,
Lelkesítő beszédekben
S énekekben szent örömünk van.

2. Mert nagy az Úr és hatalmas,
Diadalmas mindenek felett.
Teljesíti, amit akart,
Mert mindent tart, amit teremtett.
E roppant föld kereksége
S teljessége hatalmában áll,
Övéi a fénylő egek,
Napok, földek, Ő mindent táplál.

3. Hit, remény és hív szeretet,
Szent tisztelet buzdítsa lelkünk
Istenünkhöz, ki művében
Véghetetlen s jó Atyánk nekünk.
Őrizzük meg minden bűntől
S vétkes tettől rövid éltünket,
Bizzuk áldott kegyelmére
S tetszésére testünk s lelkünket.

(*Sz. S.*)

50.

Régi magyar egyházi ének 1607.

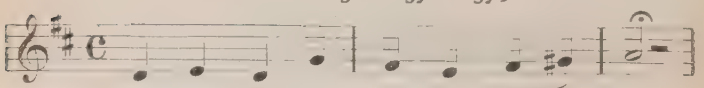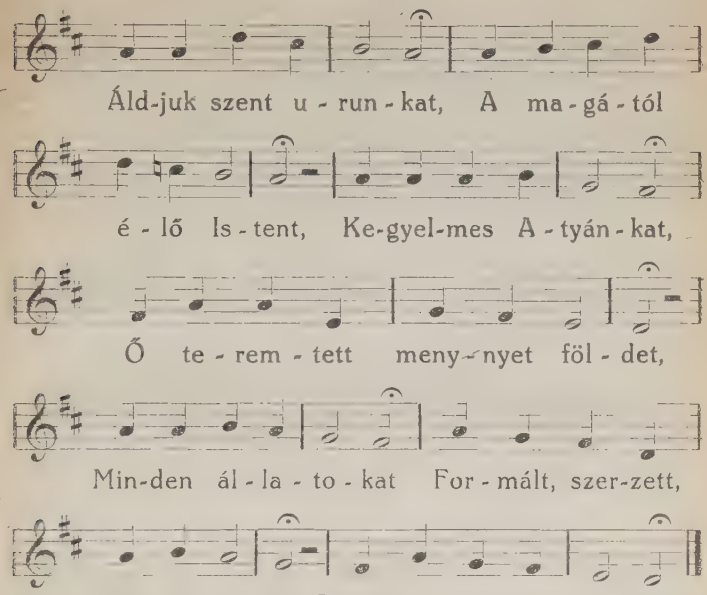

Áld-juk szent u - run - kat, A ma - gá - tól
é - lő Is - tent, Ke-gyel-mes A - tyán - kat,
Ő te - rem - tett meny - nyet föl - det,
Min-den ál - la - to - kat For - mált, szer-zett,
táp - lál, él - tet S szép rend-szer-ben tart-hat.

2. Oltalmazónk, segedelmünk te vagy, áldott Isten,
Hatalmadnak, jóságodnak párja-mássa nincsen.
Kimérted a csillagoknak kerengő futását,
Számon tartod szíveinknek minden dobbanását.

3. Fénysugárát hajnalodnak áldón ránk teríted,
Arcainkról te törülöd le a verítéket.
Elröppenő sóhajtások szerét számon tartod,
Szereteted, élő Isten, mindétig megtartott.

4. Szereteted, élő Isten, lobbantsd lángra bennünk,
Tedd megértő testvérekké téged áldó sergünk.
Szivünkbe szállt szent országod törvényét hogy értsük,
Haragtartó indulattal egymást meg ne sértsük.

(*Petki István*, átírta: *P. M.*)

51.

Haydn József.
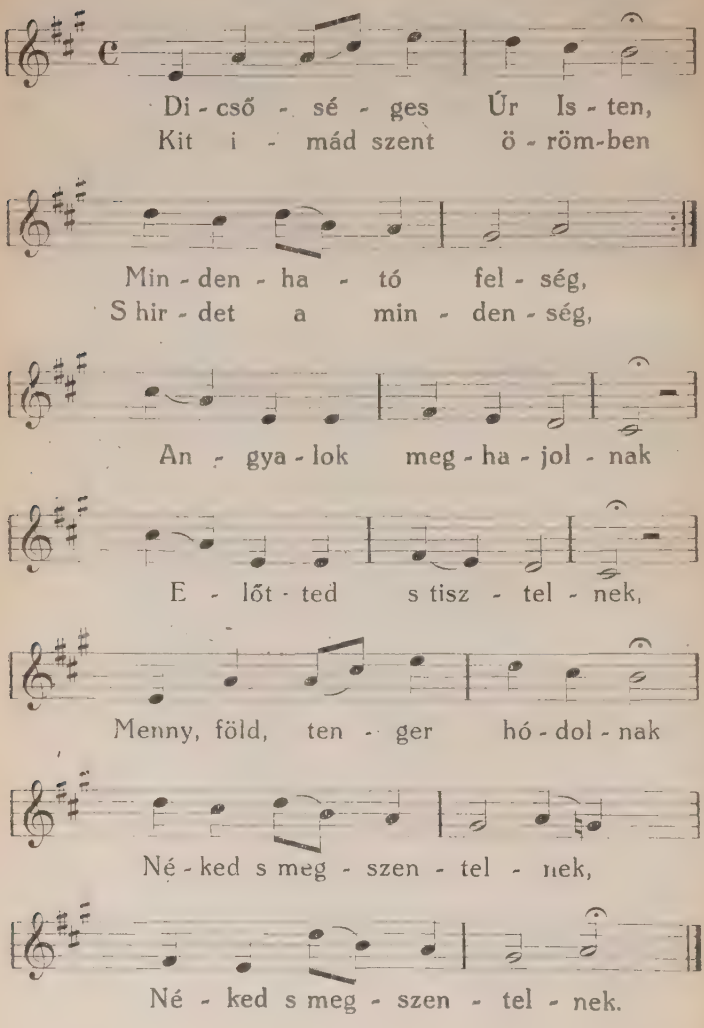
Di - cső - sé - ges Úr Is - ten,
Kit i - mád szent ö - röm-ben
Min - den - ha - tó fel - ség,
S hir - det a min - den - ség,
An - gya - lok meg - ha - jol - nak
E - lőt - ted s tisz - tel - nek,
Menny, föld, ten - ger hó - dol - nak
Né - ked s meg - szen - tel - nek,
Né - ked s meg - szen - tel - nek.

2. A napok ezerei kiáltják: szent, szent, szent,
Szent az Úr, a mennyei felség alant és fent.
Fent az egek boltjain, alant föld határin,
A csillagok sorain, a harmat sugárin.

3. A nappal világában, az éj gyászleplében,
A hajnal pirultában, az estnek csendjében,
A tengerek síkságán, mely vízözönbe fúl,
A setétség országán, hol hallgatás az úr.

4. Imád lelkünk, Uristen, hálaérzetében,
Részt veszünk a nagy minden együtt-zengésében.
Boldogság és szeretet hatja által lelkünk,
Hogy tenéked, jó Atyánk, dicséretet zengünk.

(*Sz. S.*)

52.

Régi magyar egyházi ének.

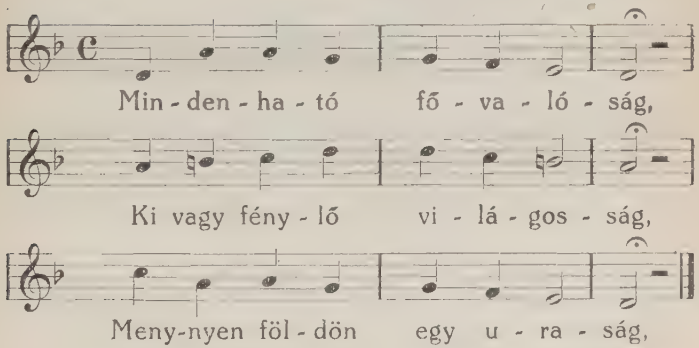

2. Uralkodó irgalmasság,
Halhatatlan hatalmasság,
Szeretet és legfőbb jóság,

3. Téged vallunk és dicsérünk,
Mi egyetlen egy Istenünk,
Földön, égben egy reményünk.

4. Tartsd meg a mi szent hitünket,
Oltalmazd meg életünket,
Segélj minden jóban minket.

5. Virágozzék szent vallásunk,
Lelki-testi szabadságunk,
Nekünk drága kis egyházunk.

(*XVI. század.*)

53.

Dallama: *Bús harangszó . . .*

1. Mindenható fővaló,
Ésszel föl nem fogható
Világbiró Akarat,
Aki fent vagy fellegedben
S itt vagy minden percenetben,
Oh jelentsd meg magadat.

2. Nem hozunk mi semmi mást,
(Tömjénfüstöt, áldozást)
Csak dobogó sziveket,
Tudjuk, hogy a hozzád omlót
Fölfogod s az el nem mondott
Sóhajt is megszívleled.

3. Látod, hogyha árkot ás
Arcunkon a bánkódás,
Eléd minek hordanók?!
Hogy sebünknek nincsen írja,
Bánatát már alig bírja,
Minek, minek mondanók?!

4. Annyi könnyet, annyi vért
Ránk a végzet mire mért,
Uram, azt csak te tudod.
A sujtó kéz tudja, mit mért,
Azt is tudja mindig, hogy mért.
Áldott legyen ostorod.

5. Oh te, föl nem fogható,
Mindent céllal alkotó,
Láthatatlan Akarat,
Ostorod elcsördültében,
Sujtó karod szerelmében
Láttasd, értesd meg magad.

(*P. M.*)

54.

Dallama: *Dicséret, dicsőség.*

1. Mindenható Isten, teremtményid édes Atyja,
Szent házad szerelme szíveinket ím meghatja.
Rólad zengjen buzgó énekünk,
Istenem, hogy véled lehetünk,
Boldogabban ver mindjárt szivünk.
2. Szenteld meg, Istenem, érted buzgó igyekvésünk,
Hozzád hogy illendőn tehessük meg tiszteletünk.
Öntsd ki mi ránk áldott lelkedet,
Megújúlva mondhassunk neked
Diadalmasan szép éneket.
3. Tedd élővé köztünk benned való bizalmunkat,
Értesd meg mivelünk célját-végét harcainknak.
Kishitün ne lankadjon karunk,
Rendületlen vállaljuk bajunk
S jutalmat mástól sohse várjunk.

(Átirta: *P. M.*)

55.

Angol korál.

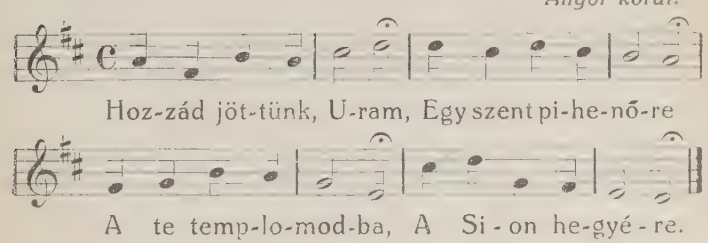

2. Itt elmarad tőlünk minden, ami földi,
Itt lelkünk ünnepi köntösét felölti.

3. A te templomodban imára borulunk,
Összekulcsolt kézzel tehozzád sóhajtunk.

4. Tekints ránk, jó Atyánk, végtelen kegyeddel,
A bűn örvényéből lelkünket emeld fel.

(R. G.)

56.

Dallama: 47. *Szeret, imád.*

1. Szent színed előtt állunk, mindenható felség,
Műveidben csodálunk téged, fő bölcseség.
E világ lármáitól imé külön válva
Szivünk neked meghajol, szentséged imádva.

2. Az egeket behintéd fénylő csillagokkal,
Szépen felékesítéd sok ezer napokkal,
Kimérted mindezeknek köröket, útjokat,
Rendelted, míg léteznek, tartsák pályájokat.

3. Emberek, imádjátok az áldott teremtőt,
Kegyelmét hálájátok, tisztelvén szívből őt.
A földtől majd megválva lelkünk a mennyégben
Tisztábban imádandja, szentebb dicsőségben.

(Sz. S.)

57.

Lowel Mason.

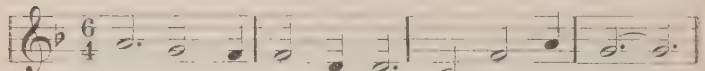

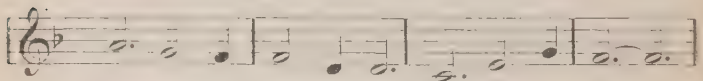

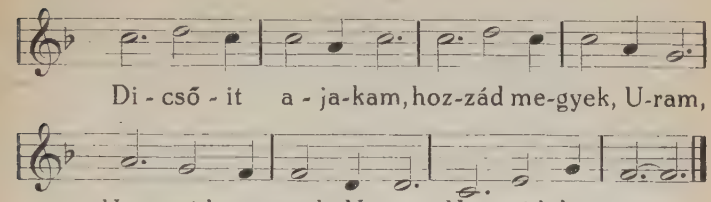

2. Útas vagyok. És már lement a nap,
Fölöttem éj: egy kő fejem alatt...
Álmomban is híven hozzád vágyik szivem,
Hozzád közel.

3. Oh mint ragyog pályám az égbe' fent...
S kegyelmet, üdvöt ád már ide lent,
Angyalid intenek: Uram, hozzád megyek,
Hozzád közel.

4. S ha majd sasszárnyakon lelkem ragad,
Elhagyva nap- s csillagvilágokat,
Dicsőít ajakam: Hozzád megyek, Uram,
Hozzád közel.

(Angolból *J. M.*)

58.

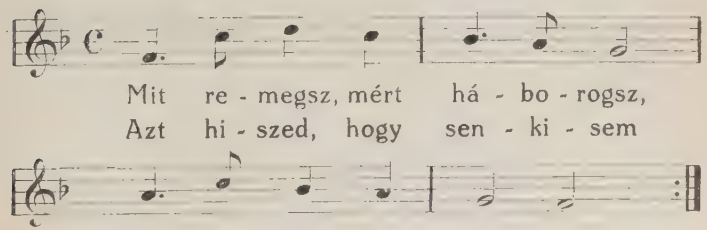

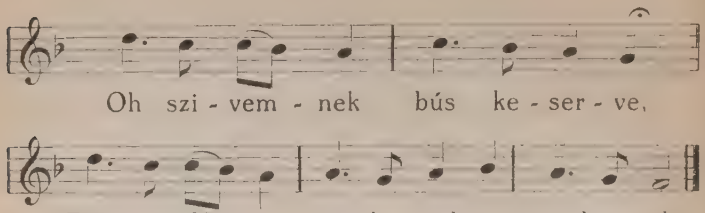

2. Mit remegsz, mért háborogsz, én szivem, ki bántott?
Bánat és bú ellened mért ütöttek pártot?
Oh ne csüggedj, nézz az égre,
Küld az Úr a szenvedésre
Balzsamot.

3. Mit remegsz, mért háborogsz, én szivem, mi bántott.
Bánatodra balzsamod mérthogy nem találod?
Oh tekints fel bánatodból,
Fent az Úr, nem hallod, így szól:
Bízzatok.

(P. M.)

59.

Régi magyar egyházi ének.

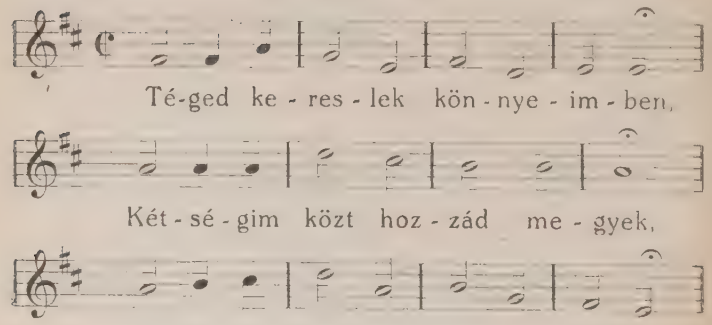

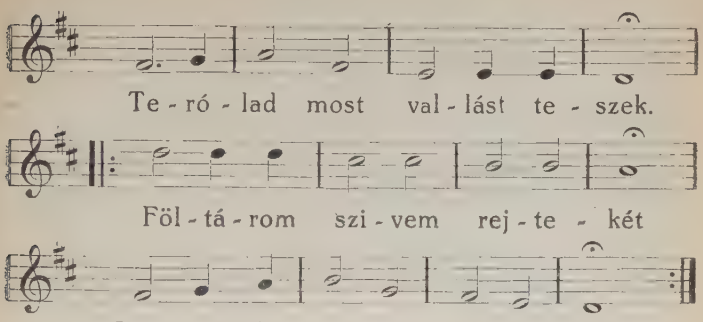

2. Sötétbe' jártam, tévelyegtem
Gondatlanul, félig vakon,
Kétség se tört, csak önfeledten
Éltem, eléltem sok napom,
Oh jaj, Uram, fölébredék,
Mért hogy rád ily későn lelék!

3. A mindenségben hol a tengely,
Hány sarkon, mért s hogyan forog
S könny és kacaj között az ember
Minek botorkál, tántorog,
Csak most tudom: szerelmedet
Szivem csak most ismerte meg.

4. Titkát a mindenség kitárta
Szerelmedben, szerelmedért.
Szivem szent arcod látja, látja
S a könnyen át megért, megért,
Oh áldott légy, hogy könnyeket
Adtál, megtartó Szeretet.

5. Oh áldott légy, hogy könnyeimben
Fölcsillantál, meglátlalak.
Oh százszor áldott légy, hogy itt benn
Szivemben megtarthattalak.
Könny s fájdalom jöhet reám,
Nem fáj: megszenteléd. Atyám. (*P. M.*)

60.

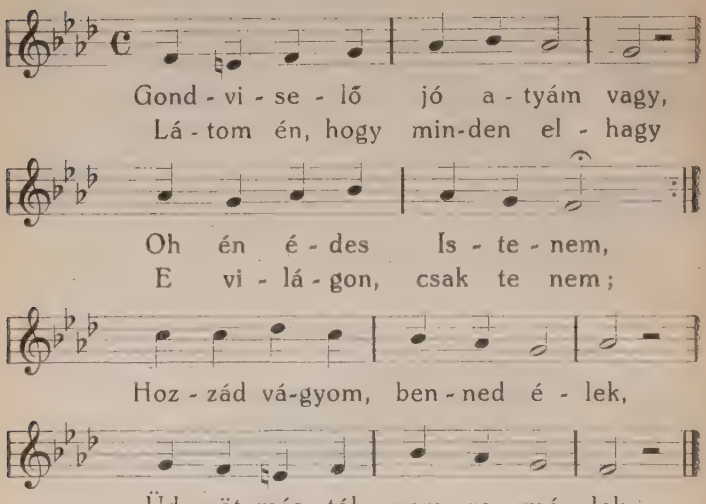
Gond - vi - se - lő jó a - tyám vagy,
Lá - tom én, hogy min-den el - hagy
Oh én é - des Is - te - nem,
E vi - lá - gon, csak te nem;
Hoz - zád vá-gyom, ben - ned é - lek,
Üd - vöt más - tól nem re - mé - lek.

2. Mint az alélt bús virágra Megújító harmatot,
Vérző szívem fájdalmára Csak te hintesz balzsamot.
Könnyül sorsom terhe rajtam, Ha imára nyílik ajkam.

3. Rám, rám derül ismeretlen Utamon egy kis öröm;
Azt is a te véghetetlen Jóságodnak köszönöm;
Hálakönnyem tündöklése A te neved hirdetése.

4. Gyenge vagyok, lankadoznak Búzgóságom szárnyai,
Bármily híven vágyakoznak Színed elé szállani.
Oh adj erőt, hogy míg élek, Egyedül csak néked éljek!

(Lévay József.)

61.

Dallama: 50. *Vidám szívvel.*

1. Csak tebenned, örök Isten, van nagy bizodalmunk,
Lent a földön, fönt az égen másban nincs oltalmunk.
Óhajtásunk, sóhajtásunk meghallod, megérted,
Megnyugtatod, boldogítod, aki hozzád tér meg.

2. Országoknak, világoknak látod elmulását,
Népeknek és nemzeteknek lassu elomlását,
Esztendőknek ezereit gyeplőszáron tartod,
Szívünk minden dobbanását sorra megszámlálod.

3. Oltalmazz meg, védelmezz meg minden ellenségtől,
Állj mi mellénk, vonj ki minden kinzó kétségünkből,
Ragadj ki a reánk szakadt kicsinyhitüségből,
Vérevesztett népedet a kétségbeeséstől.

(Átirta: *P. M.*)

62.

Dallama: 48. *Miatyánk kit.*

1. Felséges Isten, hálát adunk néked,
Dicséretedre összehívtál minket,
Szent nevedről hogy most vallást tehessünk.
Hozzád mehessünk.

2. Mennyei szent felség, házadba jöttünk,
Sóhajtásunkat im elődbe öntjük,
Nincsen nekünk másban semmi oltalmunk,
Semmi vígaszunk.

3. Lelkeddel építsd a mi elménket,
Hogy szerethessük a te szent igédet,
Szabhassuk mellé igyekezetünket
És életünket.

(XVI. század.)

63.

Dallama: 58. *Mit rémegsz.*

1. Téged illet, Uristen, végtelen dicséret,
Téged illet, szent Atyánk, diadalmas ének.
Hirdetünk szent szeretettel,
Áldunk áldott gerjelemmel — Tégedet.

2. Mennyen-földön mindenek általad levének,
Rólad zengi himnuszát minden érző lélek,
Égi testek, égi lángok,
Mérhetetlen nagy világok — Áldanak.

3. Oh nagy Isten, minden im, szent kezed munkája,
Mindenik szívdobbanás országod munkálja.
Oh dicsőítsd szent neved meg,
Állíts bennünk szent nevednek — Templomot.

(Átirta: *P. M.*)

64.

Adorján Domokos.

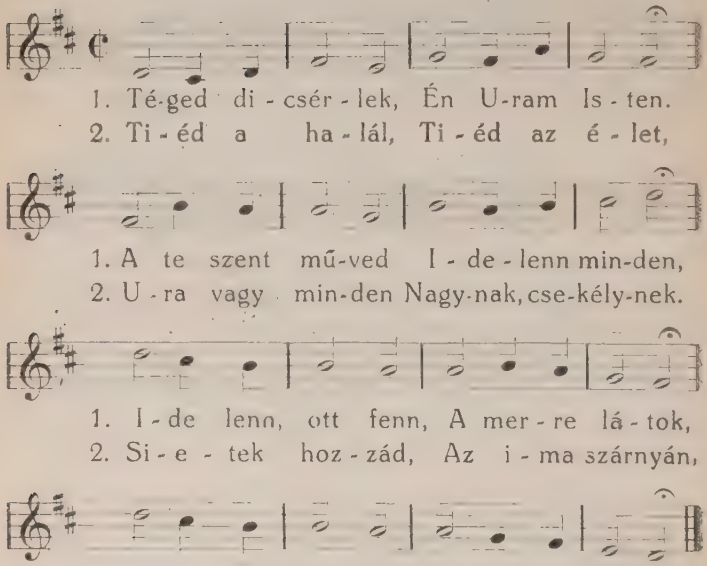
1. Té-ged di-csér-lek, Én U-ram Is-ten.
2. Ti-éd a ha-lál, Ti-éd az é-let,
1. A te szent mű-ved I-de-lenn min-den,
2. U-ra vagy min-den Nagy-nak, cse-kély-nek.
1. I-de lenn, ott fenn, A mer-re lá-tok,
2. Si-e-tek hoz-zád, Az i-ma szárnyán,
1. Har-mat-csepp, por-szem, Na-pok, vi-lá-gok.
2. A-tyám, fo-gadd el gyer-me-ki há-lám.

(*Endrődi Sándor.*)

65.

Sullivan Arthur.
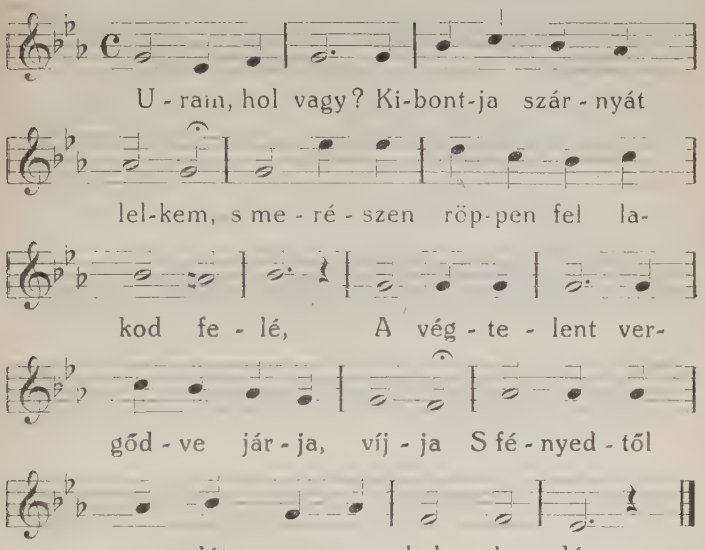
U - ram, hol vagy? Ki-bont-ja szár - nyát
lel-kem, s me - ré - szen röp-pen fel la-
kod fe - lé, A vég - te - lent ver-
gőd - ve jár - ja, víj - ja S fé - nyed - től
nem lát, meg - va - kul be - lé.

2. Uram, hol vagy? Magamba térve kérdem
S forró imára térdre roskadok.
A gondolat láncát hiába' rázza,
Hozzád nem ér föl. Nem talál meg ott.

3. Uram, hol vagy? Határtalan határok
Örök határa, érzem, itt vagy, itt,
Itt vagy szivemben. Tündöklő napodnak
Itt érzem, itt meleg sugárait.

4. Uram, hogy hol vagy, nem, nem kérdezem már,
Bennem lakol s én Benned lakozom,
E földön itt örök szerelmed őriz
S ha mennem kell, megyek: van otthonom.

(Angolból *P. M.*)

66.

Régeni Áron.

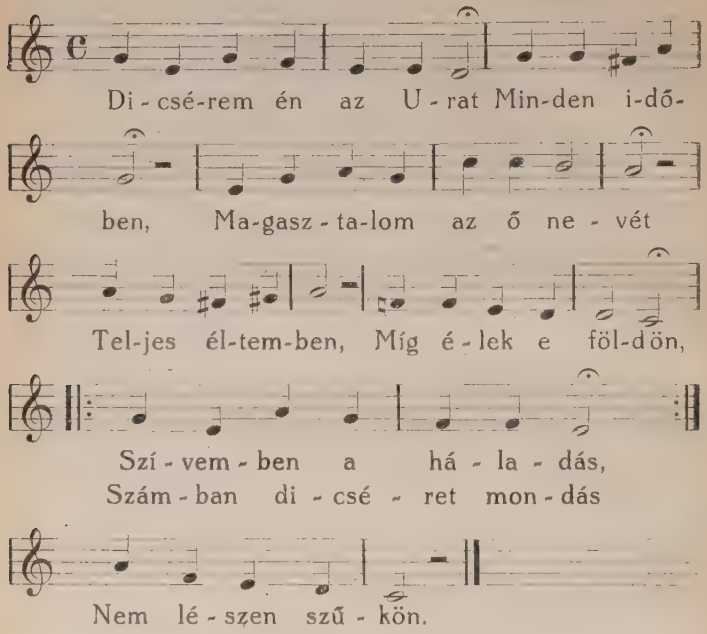
Di - csé-rem én az U - rat Min-den i-dő-
ben, Ma-gasz - ta-lom az ő ne - vét
Tel-jes él-tem-ben, Míg é - lek e föl-dön,
Szí - vem - ben a há - la - dás,
Szám - ban di - csé - ret mon - dás
Nem lé - szen szű - kön.

2 Oly igen nagy jóvoltát hozzám Istennek,
Lelkem nem tudhatja számát tétinek,
Azért dicsekedem,
Bízván az Uristenben,
Leszek ő felségében
Jó reménységben.

3 Csodálják ezt megértvén sok nyomorultak,
Örülnek engem látván, kik meghervadtak,
Ők is én példámmal
Szívüket felgerjesztik,
Istenhez felemelik
Bízalommal.

4. Jersze azért felszóval őt magasztaljuk,
Mi mind egy akarattal szent nevét áldjuk,
Mert ő meghallgata,
Minden keserűségből,
Kimentvén szükségünkből
Minket megtarta.

(Dóczi Zsuzsánna, XVII. század.)

67.

Régeni Áron.
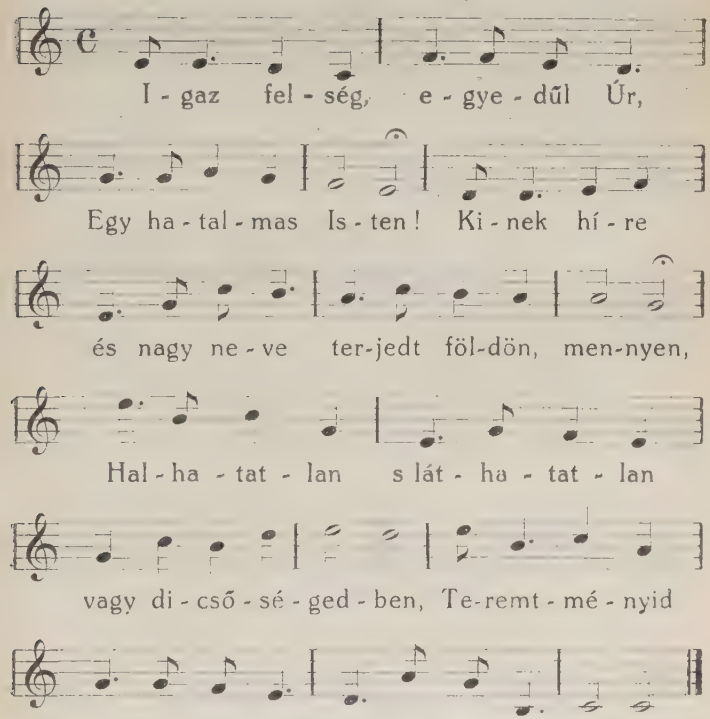
I - gaz fel - ség, e - gye - dűl Úr,
Egy ha - tal - mas Is - ten! Ki - nek hí - re
és nagy ne - ve ter-jedt föl-dön, men-nyen,
Hal - ha - tat - lan s lát - ha - tat - lan
vagy di - cső - sé - ged - ben, Te-remt - mé - nyid
s gyer-me - ke - id áld - nak é - ne - kek-ben.

2. A nagy órák, a nagy napok im majdan elmulnak,
Minden rendek folyásukban lassan megváltoznak,
Te pediglen azon Úr vagy, száma nincs napodnak,
Világ létén, világ fogytán csak egynek találnak.

3. Nézz alá már kegyes Atyánk ez nyomorult földre,
A nagy bűntől megrakodott háborgó tengerre,
Kik vettettünk bujdosásra ez siralmas völgyre,
Felkiáltunk, tőled várunk, hallj könyörgésünkre.

(XVI. század.)

68.

Régeni Á.

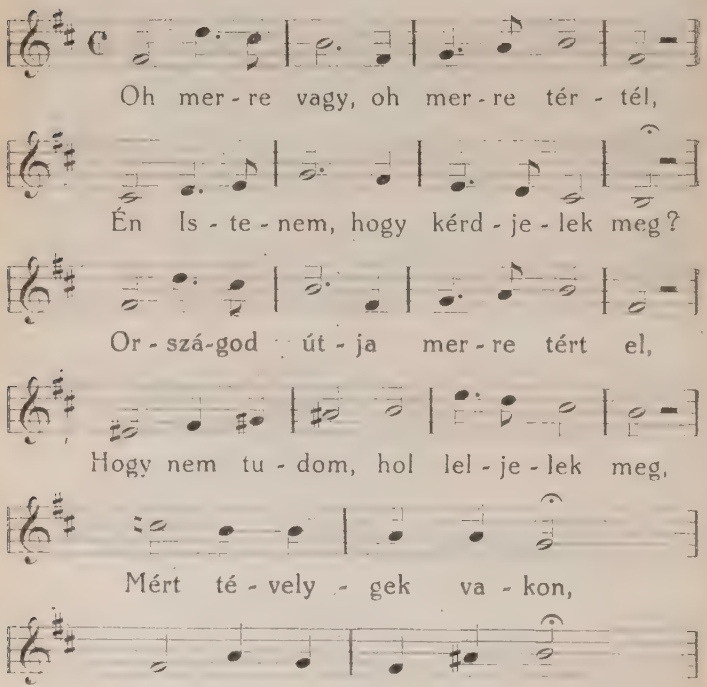
Oh mer - re vagy, oh mer - re tér - tél,
Én Is - te - nem, hogy kérd - je - lek meg?
Or - szá-god út - ja mer - re tért el,
Hogy nem tu - dom, hol lel - je - lek meg,
Mért té - vely - gek va - kon,
Mi - nek ta - pos - ga - tom

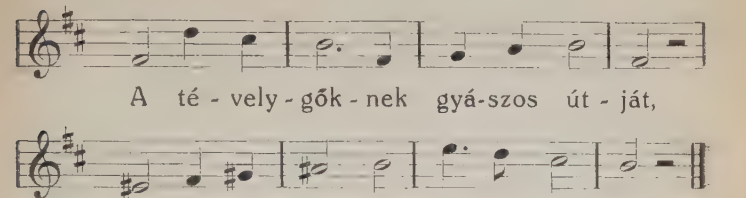

2. A végtelent elébünk tárta,
Kiterjesztette két karod
S fölirta rája lángbetükkel
A szent leckét: akaratod.
Itt lenn a föld, ott fenn
A csillagarcu menny
Nyitott könyv, ott az írás rajta,
Mért nem tudok elmenni rajta!?

3. Szemem világtalan világát
Nyisd föl, Uram, hadd leljelek meg,
Könyvedből sorsomnak talányát
Hadd olvassam, hadd értselek meg.
Itt lenn a föld, ott fenn
A csillagarcu menny
Tanítsanak meg himnuszukra:
Tebenned bízni, hinni újra.

(P. M.)

69.

Howard Sámuel.

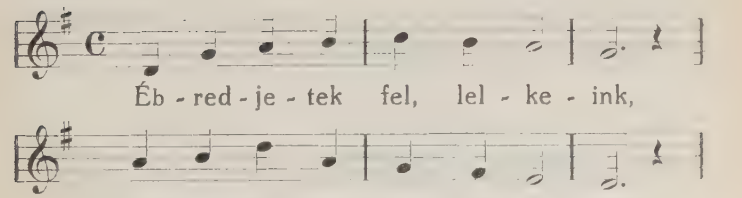

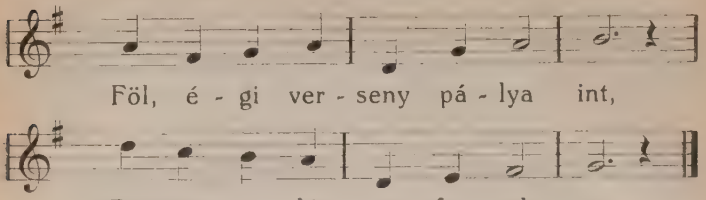

2. Mondják, tüskés a pálya, szűk,
S a lélek gyönge, roskatag,
De elfelejtik, Istenünk,
Te segitő oltalmadat.

3. Téged, hatalmas Úr, kinek
Kegyelmed el nem fogy soha
S szilárdan áll, még évre év
Örök körben rohan tova.

4. Belőled, áldás kútfeje,
Meritsen lelkünk új erőt!
Ki önmagában bizik, az
Elhal, lehull idő előtt.

(Angolból *Szász K.*)

70.

Dallama: *Áldjad én lelkem*, vagy *Istenem mi gyorsan.*

1. Im kinyiltak, híva hívnak templomodnak ajtai:
Térj be, tova tünt reménység, légy a vídám hajdani;
Itt az elfásult kebel boldog enyhületre lel.

2. Szent házadba hát beléptem, lépj, Uram, te is belém,
Itt épitsd te templomod föl, itt benn szivem rejtekén,
Érezzem, hogy enyhület nincs sehol, nincs nélküled.

3. Szólj, Uram, szólj, dobbanj bennem diadalmas tettre fel,
Mindent értő szeretetté olvadjon föl a kebel,
Boldogan hadd zengenem: Megtaláltam Istenem

(P. M.)

71.

Händel.

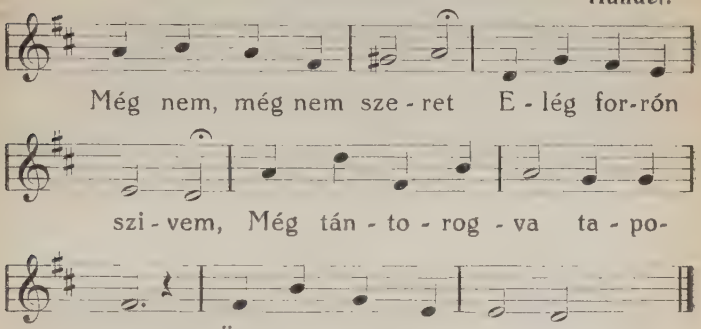

2. Még vak, még lázadoz, Nem látja arcodat,
Még nem siet betölteni Minden parancsodat.

3. Még nem, még nem siet Ismerni tégedet,
S amerre lépnünk rendeléd, Csodás ösvényedet.

4. Még nem, nem itta bé Szavadnak harmatát,
Nem szomjuhozza szüntelen Igédnek italát.

5. Egészen a tiéd, Uram, mikor leszek?
Mikor fogom munkálni szent Országod ide lent?

6. Oh szólj hozzám, Uram, Mutasd meg arcodat,
Tebenned lássam üdvömet És boldogságomat.

(Angolból *P. M.*)

72.

Dallama: *Én Istenem, halld meg az én.*

1. Oh irgalmas és kegyelmes Atya Uristen,
Ki országolsz hatalommal földön és mennyben,
Oltalmadhoz esedezünk könyörgésünkben,
Légy minekünk segítséggel mi szükségünkben.

2. Sok szükségink ámbár vannak mostan minekünk,
Kiváltképpen mégis neked ezen könyörgünk:
Szent lelkednek erőssége légyen mivelünk,
Hogy az igaz tudományban elé mehessünk.

3. Értelmünknek homályát te oszlasd, Uram, el,
Jutalmazz meg engedelmes szívvel-lélekkel,
Szent ígédet, hogy vehessük mindig jó kedvvel,
Követhessük boldog hittel, igaz örömmel.

(Régi Énekeskönyv. 81.)

73.

Dallama: *Maradj velem* vagy *Ne küldd le.*

1. Oh simogasd meg gyötrött lelkemet,
Mikor epedve száll, sóvárg feléd.
Ha esdem bíztatásod szent jelét,
Szellemkezed szivem érintse meg.

2. Ölelj, ölelj, ha kétség kínja mar
S reményvesztetten állok, védtelen . . .
Jóságkendőd törülje bús szemem
S hályog hulljon, mely tőlem eltakar.

3. Ringasd öledben csitult gyermeked,
Sugárzó lényed hassa át valóm,
Zord éj után, tündöklő hajnalon
Gyógyult szivem himnuszt zengjen neked.

(Ü. K.)

74.

Régi korál.

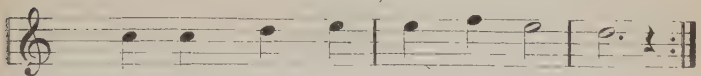

Ma - gas menny - ből nézz mi re - ánk,
Nyo - mo - rult ke - resz - té - nyi - den,

Mert el - fogy - tak a te szen - tid,

Meg lan - ka - dott a sze - re - tet

Az em - be - rek fi - a - i közt.

2. Azért szólasz így Úr Isten:
Feltámadnom szükség nékem,
Hogy megrontsam szerzéseket,
Megszabadítsam népemet;
Mert láttam nyomoruságát,
Hallottam fohászkodását,
Megtekintem óhajtását.

3. Nem hagyom az én nevemet,
Eloltatni szent igémet;
De megtartom én házamban,
És választott templomomban,
Hogy megszentelje szentimet,
Gerjessze nekik szívüket,
Bíztassa az ő lelküket.

(*János Zsigmond fejedelem kedvelt éneke.*)

75.

Régi virágének.

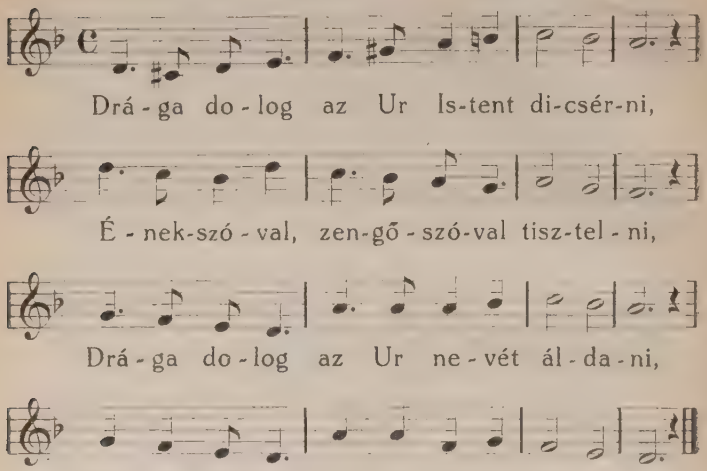
Drá - ga do - log az Ur Is-tent di-csér-ni,
É - nek-szó - val, zen-gő - szó-val tisz-tel - ni,
Drá - ga do - log az Ur ne - vét ál - da - ni,
Me - leg sziv-vel né - ki há-lát mon-da - ni.

2. Országunkat megáldotta békével,
Mezeinket gazdagítja bővséggel,
Nem látogat semmi terhes szükséggel,
Táplál minket mindennapi kenyérrel.

3. Balsors akit csapdos-verdes, ne féljen,
Bánatára írt az égtől reméljen,
Könnyünk árja záporként bár omolna,
Nincsen bánat, kinek írja ne volna.

4. Imádd azért, Jeruzsálem, uradat,
Megtartódat, kereszténység, magasztald.
Sionnak a súgár hegye égbe néz:
Mit búsulnál, ember, fel a mennybe nézz!

(*Skaricza Máté*, átirta *P. M.*)

76.
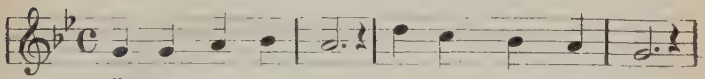
1. Ö - rül mi szi-vünk, mi - kor ezt hall - juk,
2. Meg áll-nak lá-bunk, ö - rök Ur - is - ten
3. Áldd meg, Ur-is - ten, a te né - pe - det,

1. A temp-lom-ba mé-gyünk, Az Ur-is - ten-nek
2. A te temp-lo-mod - ban, És tisz-ta szív-vel
3. Kik té - ged sze-ret-nek, Tartsd meg kö-zöt-tünk

1. Szent i - gé - jét hall - juk.
2. Di - csé - rünk té - ge - det.
3. A gyü - le - ke - ze - tet.

(Szegedi G. 1582-ből)

77.

Schnorr H. után *Pálffy Ákos.*

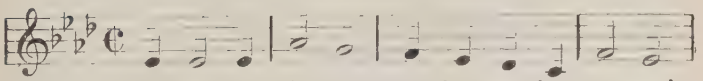

Ha-tal-mas Is-ten, győz-he-tet - len vá-runk,

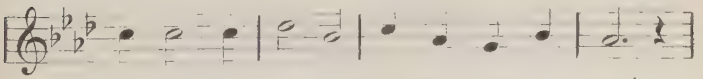

Ra-bok re - mé-nye, jó - ság és e - rő!

Mély-sé - ges mély-ből te-hoz-zád ki - ál-tunk,

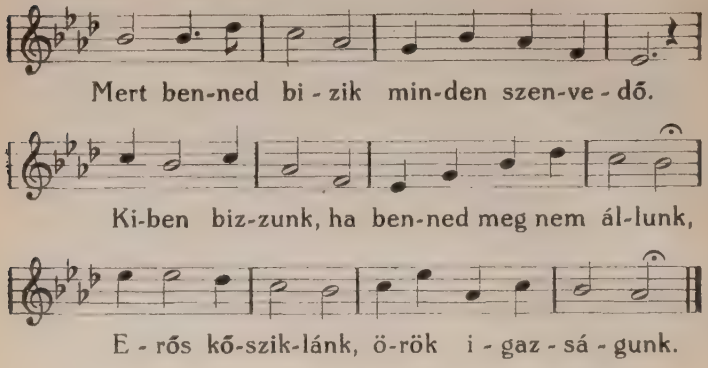

2. Ha bánat ér, ha fáj a lánc, a börtön,
Vígaszt te adsz a szenvedés között
S tömegsirokról messzi harcmezőkön
Virágot hajt a véráztatta rög.
Koporsók mélyén, ott is megtalálunk,
Erős kősziklánk, örök igazságunk.

3. Ki benned bízik, annak szent a rabság
S bilincs vasán is boldog és szabad,
Mert te vagy élet, végtelen szabadság,
Feltámadás és boldog virradat.
Tebenned bízunk, győzhetetlen várunk,
Erős kősziklánk, örök igazságunk.

4. Tengerek árján víjjanak bár vészek,
Egész világ is törjön ellenünk
S rendüljenek meg völgyek és a bércek,
Mi meg nem ingunk, csak te légy velünk.
Tebenned bízva rendületlen állunk,
Erős kősziklánk, örök igazságunk.

(B. D)

78.

Dallama: *Oh lobbanj fel* vagy *Miatyánk kit.*

1. Teremtő Isten, bármily messze menjek,
Fölöttem fénylik a te tiszta mennyed,
A tiszta mennynek tűkörében képed
S örök hűséged.

2. Közelben s túl a tengereken, távol,
A napsugárban jóságod világol;
A négy tájékról zengési az égnek
Rólad beszélnek.

3. Áldlak, teremtőm, mindnyájunknak atyja,
Aki sorsunkat bölcsen igazgatja.
Add, hű lehessek hozzád mind halálig,
Sirom zártáig.

(S. K.)

79.

Dallama: *Mostan Úristen.*

1. Kegyelmes Isten, kinek kezébe életemet adtam,
Viseld gondomat, vezesd útamat, mert csak rád
[maradtam.

2. Gyermekségemtől fogván egyedül csak te tőled vártam,
Mint atya után fiu, kiáltván, könyörögve jártam.

3. Most is csak benned reménységemet, Uram,
[helyheztettem,
Magam rád hagytam, rád támaszkodtam, te alád
[vettettem.

4. Hallgass meg azért te nagy nevedért én könyör-
[gésemben,
Mutasd meg jódat, sok áldásodat az én szerencsémben.

(1591.) *(Balassi B.)*

IV. Hétköznapi énekek.

a) Reggel.

80.

Régi unitárius egyházi ének.

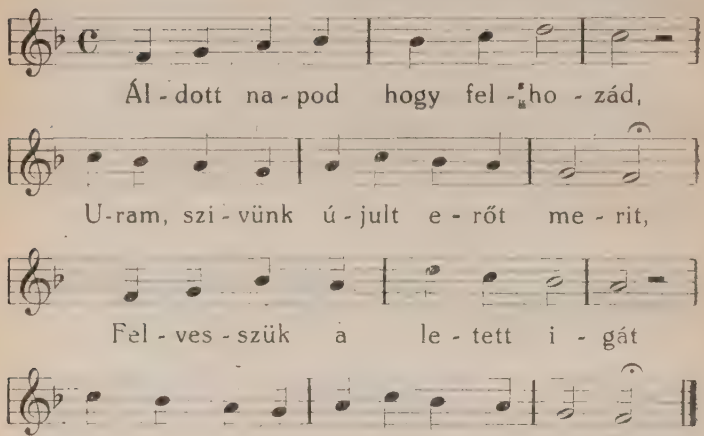

2. Ha csüggedünk, ha lankadunk,
Uram, próbádhoz adj erőt nekünk,
Ha nem birjuk, s leroskadunk,
Ne hagyj el minket, fogd meg két kezünk.

3. Ne tedd raboddá gyermeked,
Ne tedd a munkát kínossá nekünk.
Nem kérünk, hogy terhét levedd,
Csak kedvet és erőt adj, Istenünk.

4. Csak kedvet adj, csak lelket adj
S a szenvedés is édes lesz nekünk,
Csak megmaradj, csak el ne hagyj
S dalolva áldunk, édes Istenünk.

(*P. M.*)

81.

Dallama: *Adjatok hálát az Istennek.*

1. Magasra szárnyalj szivünk hangja,
Mint ébredő hajnal harangja,
Röpülve buzgó énekünk
Az eget nyissa meg nekünk,
Uram, magad elé bocsásd,
Találjon meghallgattatást.

2. Lelkünket im elődbe öntjük,
Kelő napod fényét köszöntjük,
Melyből kegyelmed árad ránk,
Oh Istenünk, védő Atyánk,
Hálánk esdő szavát fogadd,
Magasztalván jóvoltodat.

(*Szász K.*)

82.

Régi unitárius egyházi ének.

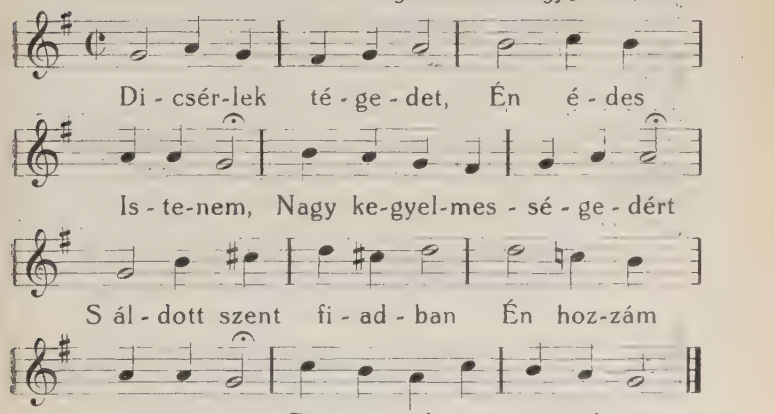
Di - csér-lek té - ge - det, Én é - des
Is - te-nem, Nagy ke-gyel-mes - sé - ge - dért
S ál - dott szent fi - ad - ban Én hoz-zám
mu - ta - tott Bő ir - gal-mas - sá-god - ért.

2. Oh mely édességes és mely örvendetes
Uram, a te szent lelked.
Szentelj meg engemet és vigasztaljon meg
Életadó kegyelmed.

3. Csak tebenned biztam mindörökké, Uram,
Soha meg nem csalódtam.
Most is, én Istenem, mint erős kőszálhoz,
Tehozzád támaszkodtam.

4. Imhol e mai nap' gyarló életemet
Szent kezedbe ajánlom,
Mint édes atyámtól minden védelmemet
Egyedül tőled várom.

(*Dóczi Ilona*, XVII. század)

83.

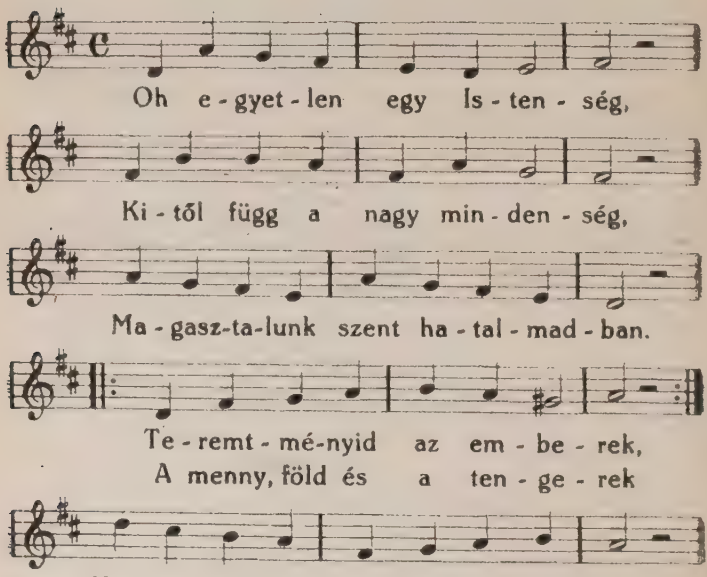
Oh e - gyet - len egy Is - ten - ség,
Ki - től függ a nagy min - den - ség,
Ma - gasz-ta-lunk szent ha - tal - mad - ban.
Te - remt - mé-nyid az em - be - rek,
A menny, föld és a ten - ge - rek
Van-nak s áll - nak szent ol - tal - mad - ban,

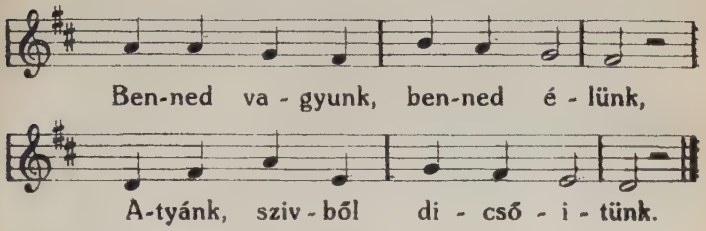

2. Tebenned volt nyugovásunk,
Általad megújulásunk,
Mert fedezett kegyelmességed.
S most éjjeli mély álmunkból
Csendes testi nyugalmunkból
Ujjá szüle gondviselésed.
E tündöklő szent nap fénye
Élet s áldás új reménye.

3. Szent igédnek betöltése,
Hivatalunk elvégzése
Legyen lelkünk legfőbb öröme.
E szent nap is békességben,
Lelki s testi csendességben
Szenteltessék épülésünkre;
Vezéreljen igéd minket,
Igazgassa lépésinket.

(*Sz. S.*)

84.

Dallama: *Mint a szép hives patakra.*

1. Áldott Isten, életemnek megtartója, áldalak,
Jóllétemnek megadója, epekedve vártalak,
Napod amig keleten
Tündökölve megjelen,
Amig harcra kél az éjjel
S áldást áraszt szerteszéjjel.

2. Oltalmadnak szárnya alatt édes volt a nyugalom.
Mig aludtam, őrt állott a mennyei szent oltalom.
Halálommá álmomat,
Koporsómmá ágyamat,
Hála, hogy nem változtattad,
Én megtartóm, magasztallak.

3. Oltalmadra bízom újra ma is árva életem,
Védj meg, óvj meg, tarts meg engem, oh mennyei [kegyelem.
Míg e földi pálya tart,
Nyújtsd oh nyújtsd felém a kart
S majd ha nappalom leáldoz,
Tárj kaputaz éjszakához.

(Átirta *P. M.*)

85.

Main P. Hubert.

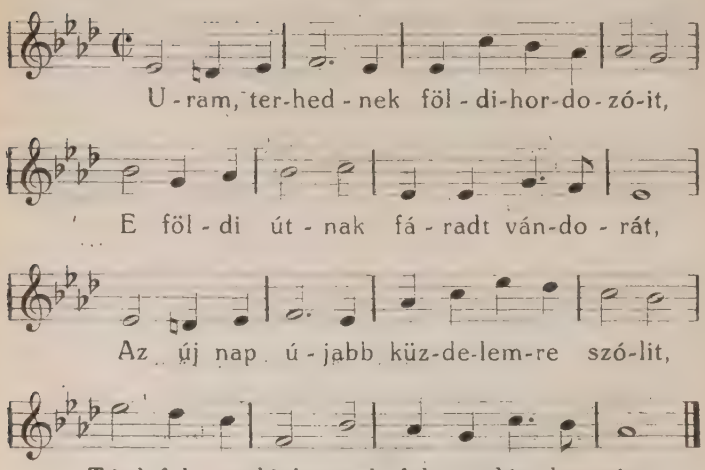
U - ram, ter-hed - nek föl - di-hor-do - zó-it,
E föl - di út - nak fá - radt ván-do - rát,
Az új nap ú - jabb küz-de-lem-re szó-lit,
Tárd fel e - lénk, tárd fel a lát - ha - tárt.

2. Ne vond, ne vond el tőlünk fényes arcod,
Fénylő napod legyen szövétnekünk,
S hogy álljuk meg keményen itt a harcot,
Oh adj, Uram, hozzá erőt nekünk.

3. S ha nyugtot int a fényes égi vándor,
Ha újra szárnyat bont az alkonyat,
Találjon nyugtot itt a földi vándor
Tebenned és ne lásson gondokat.

(P. M.)

86.

Iszlai Márton.

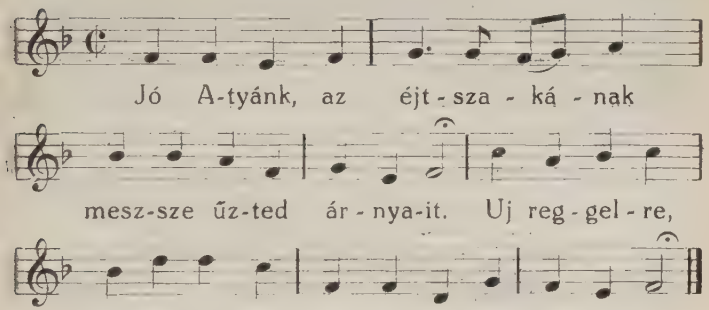

2. Fáradt testünk fáradalmit kipihenni engedéd,
Napjainkhoz napot adtál, új reménység új egét.

2. Most, Uram, a munka szólit, hív az élet, hajt a gond,
Add Uram, hogy lázban égjen érte minden csepp
[valónk.

4. Légy te, légy ma is vezérünk, védjed, óvjad útaink,
S megpihenni majd fogádj be, hogyha majd az
[óra int.

(P. M.)

87.

Adorján Domokos.

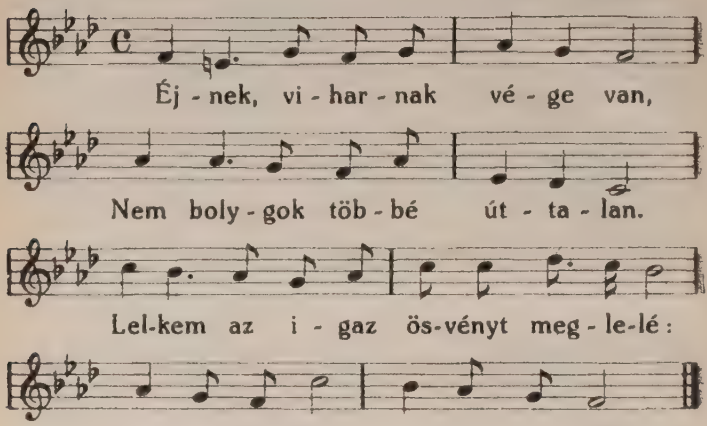

2. Virrad, pompában ég kelet,
Még a felhők is fénylenek,
Hívnak, mint égi sorsuk rendelé:
Isten felé, Isten felé!

3. Üdv néked, fénylő, tiszta nap,
Löveld lelkembe sugarad,
S emelj, szivem egészen az övé:
Isten felé, Isten felé!

(Endrődi S.)

88.

Dallama: *Oh lobbanj fel,* vagy *Miatyánk, kit.*

1. Szétárad ismét szép napod világa,
Teremtő Isten, az egész világra,
A kies reggelt örömmel köszöntöm, — Szivem
[kiöntöm.

2. Kiöntöm szivem buzgó háladásban,
Lelkem mélyéből fakadó fohászban,
És áldva áldom atyai hűséged, — Gondviselésed.

3. Atyám, oh tarts meg mindvégiglen engem,
Tehozzád hajló gyermekded hitemben,
Hogy így naponként boldogabb lehessek, — Hozzád
[mehessek.

(*S. K.*)

89.

Dallama: *Mostan Uristen.*

1. Áldjad, én lelkem, minden érzelmem, teremtő Istened,
Áldjad szent nevét, áldott kegyelmét soha el ne feledd.

2. Mert megbocsátja és meggyógyítja erőtlenségedet,
Minden veszélytől megszabadítja gyarló életedet.

3. Tereád vigyáz és megkoronáz gazdag áldásával,
Ékesít napok, testi-lelki jók szép sokaságával.

4. Reggel felgyújtja, meg-megújítja fényes szövétnekét
Hogy megismerhesd és dicsőithesd végtelen kegyelmét.

5. Serkentsd fel ezért dicséretéért minden gondolatod,
Megjobbulásra, igazulásra szenteld ez új napot.

(Régi Énekeskönyvből átirta: *P. M.*)

90.

Dallama: *Napkeletre nézzetek* vagy *Szent fiadnak.*

1. Kegyes őrző pásztorom, Légy vezérem útamon,
Bizodalmam csak te vagy, Kérlek, engem el ne hagyj.

2. Nappal légy az én napom, A sötétben csillagom;
Állj a vészben pajzsomul S lábam meg nem tántorul.

3. Oh légy nekem mindenem Útaimban, Istenem.
Ugy vezérelj engemet, Hogy áldhassam szent neved.

(*S. K.*)

91.

Dallama: *Ne küldd le* vagy *Maradj velem.*

1. Oh nyisd ki, hajnal, rózsasátradat!
Elmult az éj, itt már a támadat,
A föld vidul és a virágkehely
Mint hő imát, jó illatot lehel.

2. Te is szivem, mely álmaid között
Fekvél bezárva, mint lenyűgözött,
Nyilj meg s bocsáss az égre hő imát,
Halkan, titkon, van Isten, aki lát.

3. Oh én Atyám, teremtő Istenem,
Ki áldhat jóval engem, ha te nem?
Ki óva eddig s óv meg ezután,
Ki tartja éltem? Csak te, jó Atyám.

4. Oh légy velem, míg dolgozom, ma is,
Neved nekem legyen erős paizs.
Távoztass tőlem bűnt, rossz vágyakat
S veritékemre áldásod te add.

(*Sz. K.*)

92.

Dallama: *Oh jertek, ünnepeljünk,* vagy *Szeret, imád.*

1. Én orvosom, megtartó édes jó Istenem,
Megújitóm te voltál az elmult éjjelen.
Aggasztó kétség marta, szaggatta lelkemet
S meggyógyítottál. Érzem gondsímító kezed.

2. Gondoszlató kezedtől elsímult homlokom,
Ugy érzem, túladhattam a meddő gondokon.
Ki Istenében bízik, meglelte önmagát,
Ki Istennel megy együtt, annak nincs sémmi gát.

3. Hadd szálljon hát magasra az új nap hajnalán
Szivem szerint dicséret tehozzád, jó Atyám,
Áldott, oh százszor áldott légy, én szent orvosom,
Tebenned élek, üdvöm tebenned hordozom.

(*P. M.*)

b) Estve.

93.

Dallama: *Bús harangszó hirdeti.*

1. Sebes szárnyon mint rohan,
Az idő hogy elsuhan,
Mint a könnyű képzelet,
A sötétség éjjelébe,
Mérhetetlen tengerébe
Életünk is így siet.

2. Oh ha ez a rohanás,
Ez a helyt nem maradás
Gondolatra késztene,
Oh ha a nap elmulása
Mindnyájunkat jobbulásra,
Új életre keltene!

3. De jó volna, Istenem,
Hogyha tudnók, hogy milyen
Drága minden pillanat,
Oh ha mindig meggondolnók,
Hogy a bú-baj, csak azért sok,
Mert az idő elszalad.

4. Add, Uram, hogy napjait
Nyugodt szívvel hagyja itt
Vándorod, ha célhoz ér,
Add, a perccel élni tudjunk,
Esztelen ne törjünk, fussunk
Üres, léha célokért.

(*P. M.*)

94.

Dallama: *Oh seregeknek Istene.*

1. Áldott Isten, napjainknak
Bölcs adója s javainknak,
Ki e napot is adtad,
Meghallgatván kérésünket,
Fenntartottad életünket,
Szent oltalmadba befogadtad
S eljuttattál ez estére
Mai napunk végeztére.

2. Oh, lelkünk mily boldog volna,
Ha ez a nap nem vádolna,
Hogy céltalan elvesztegettük,
Mily öröm, ha estvére ért
Elhaladó napunk dicsért,
Hogy kötelességünket tettük,
Mert így leszünk békességben
Egész éjjel csendességben.

3. Parancsolj az éjtszakának,
Hogy testünk nyugodalmának
Ne legyen bántása, sérelme;
Sőt legyen a nyugovásra,
A viszonti újulásra
A fáradtaknak reménysége,
Hogy újulva reggelt érjünk,
Téged hálával tiszteljünk.

(Sz. S.)

95.

Iszlai Márton.

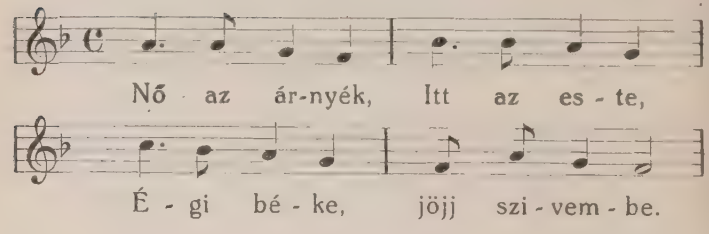

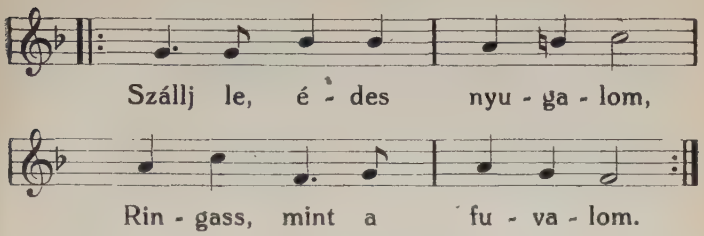

2. Egy nap újra tova szállott,
Aki adta, légyen áldott!
Összetéve két kezem
Zengfohászom csendesen.

3. Édes álom, boldog álom,
Lengj szeliden szempillámon,
S mit megér az álmodó,
Hadd kövesse szebb való.

(*Rudnyánszky.*)

96.

Iszlai Márton.

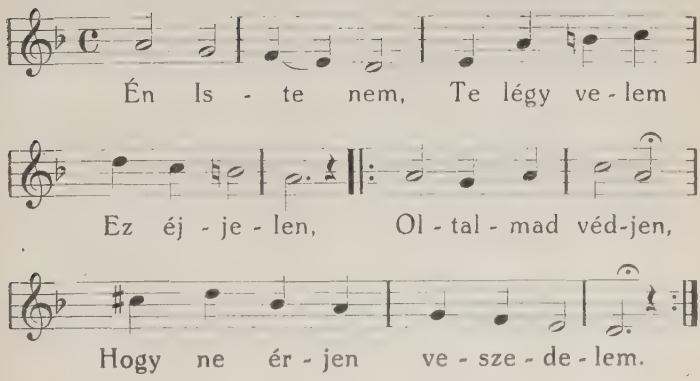

2. Vigyázz reám,
Oh szent Atyám,
Ez éjszakán,
Adj nyugodalmat,
Erőm lankadt,
Álmot kiván.

3. Oh jól tudom,
A nyúgalom
Megújitóm;
Fedezzen árnyad,
Örömszárnyad,
Míg nyugoszom.

4. S láng fényivel,
Napod ha kel
És ünnepel
A nagy mindenség:
Imám tiéd
Érzésivel.

(R. G.)

97.

S. Vebner.

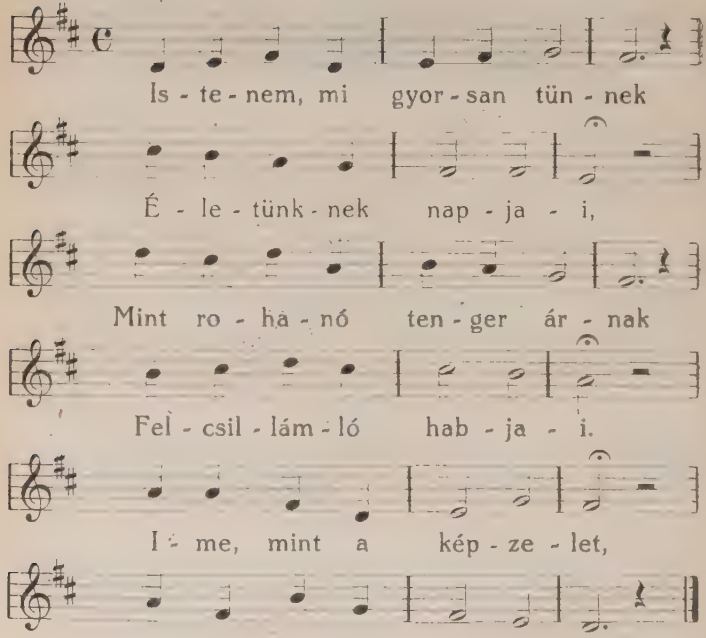
Is - te - nem, mi gyor - san tün - nek
É - le - tünk - nek nap - ja - i,
Mint ro - ha - nó ten - ger ár - nak
Fel - csil - lám - ló hab - ja - i.
I - me, mint a kép - ze - let,
Egy nap új - ra to - va lett.

2. És az este pihenésre hívja bágyadt tagjaim.
Oh mi édes megpihenni szelid álom karjain!
Új erőt csak úgy nyerünk, hogyha csendes éjjelünk.

3. De hiába int az éjjel, hogyha lelkem nyugtalan,
Mint félénk galamb, az álom elröppen, gyors szárnya van.
Istenhez fohászkodom, lelkem így elringatom.

4. Mint töltöttem, mint végeztem e napomat, Istenem,
Tettem-é jót, törvényedhez nem voltam-é hűtelen,
Nincs-e bűn, mely ellenem méltó vádakat tegyen?

5. Oh ítélj meg, mindenható és bocsás meg, hogyha tán
Gyarlóságból megtévedtem e letűnt nap folyamán
S gondviselő szárnyadat boritsd rám, add nyugtomat.

(*R. G.*)

98.

Monk W. H.

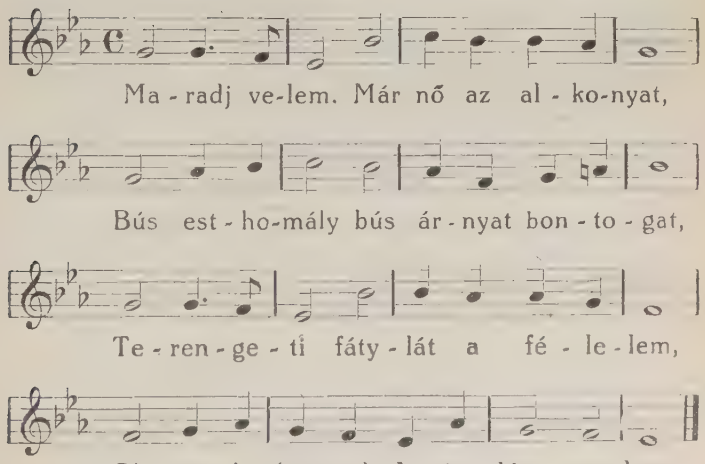
Ma - radj ve-lem. Már nő az al - ko-nyat,
Bús est - ho-mály bús ár - nyat bon - to - gat,
Te - ren - ge - ti fáty - lát a fé - le - lem,
Oh vé - de - lem-nek Aty-ja, légy ve - lem.

2. Maradj velem. Ne úgy, mint idegen,
Kit erre visz az útja s beizen.
Ne mint vendég, ki csak beszól s megyen:
Örök lakómként, úgy maradj velem.

3. Ne, mint király, ki számadásra von;
Úgy jöjj, gyógyító írral ajkadon
S gyógyíts meg. Enyhíts nagy keservemen,
Én orvosom, jövel s maradj velem.

(Angolból *P. M.*)

99.

Dykes J. B.

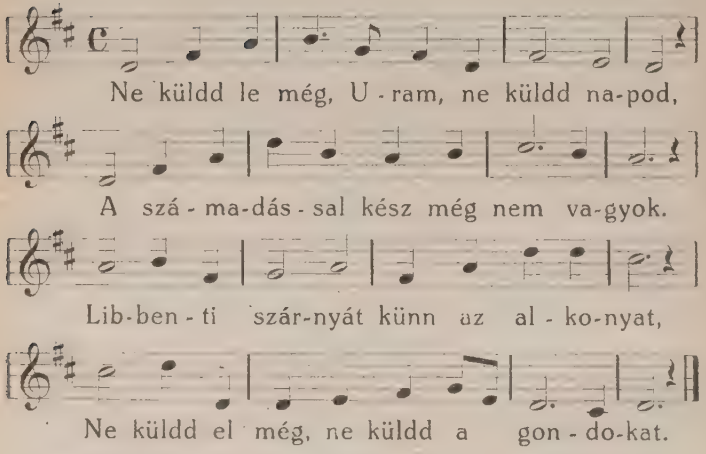
Ne küldd le még, U - ram, ne küldd na-pod,
A szá - ma-dás - sal kész még nem va-gyok.
Lib-ben - ti szár-nyát künn az al - ko-nyat,
Ne küldd el még, ne küldd a gon - do-kat.

2. Még számot nem veték. Nem mondhatom:
Csak menj le nap, derűl majd hajnalom.
Talán derűl, de jaj, mit ér a nap,
Ha csak borút hoz rá az alkonyat?!

3. Ha semmi vágy hozzád, feléd nem űz,
Napod reám, ha gondatlanra tűz,
Ha elveszítlek itt benn, — oh Atyám,
Ne küldj, ne küldj ily reggelt én reám.

(Angolból *P. M.*)

100.

Dallama: *Bús harangszó.*

1. Már az ég bealkonyul,
Vak homálya ránk borul,
Ránk szakad a rejtelem.
Megpihenni hova térjünk,
Oltalmat mást hol reméljünk,
Ha nem nálad Istenem? !

2. Azt, amivel hajnalod
Egész nap csak bíztatott,
Hozza meg az alkonyat,
Azt, amit a lelkünk fájlal,
Gyógyítsa bé nyúgalmával
S űzze el a gondokat.

3. Ha méltatlan szenvedünk,
Ha megcsaltak, ha fejünk
Lehajtanunk sincs hova,
Sebeinkre szálljon-szálljon
Pihentető édes álom
Megnyugtató mámora.

4. S hogyha fölkel hajnalod,
Feltámasztod új napod
Fénysugárzó reggelit:
Add, az új nap újult fénye
Újabb harcra, új reményre
Ösztönözze gyermekid.

(*P. M.*)

101.

Dallama: *Mi Atyánk*, vagy *Oh lobbanj fel.*

1. Adjunk hálákat az erős Istennek,
Mennynek és földnek szent teremtőjének,
Teremtmények bölcs gondviselőjének
S éltetőjének.

2. Mert Isten hozzánk atyai szerelmét,
Kijelentette drága szent igéjét,
Mellyel táplálja híveinek lelkét,
Nyujtván kegyelmét.

3. Isten megáldja a benne bízókat,
Megerősíti hittel a gyarlókat,
Megvilágosít homályos sziveket,
Sötét elméket.

4. Az Úristennek mindezekért légyen
Dicséret és nagy dicsőség mennyégben,
Hogy így táplálja az ő igéjében
Lelkünket. Ámen.

(XVI. sz. Régi Ék. 369.)

102.

Dallama: *60. Gondviselő jó Atyám vagy.*

1. Két kezemet összetéve leborulok, jó Atyám,
Kegyelmedből szálljon béke, csöndes álom csókja rám,
Ringass, ringass hű öledben, ott nyugszom
[legédesebben.

2. Védj, meg Uram, áldást hintve minden bajtól engemet,
Gondjaidba, kezeidbe ajánlom a lelkemet,
Ringass, ringass hű öledben, ott nyugszom
[legédesebben

3. Nyisd meg, Atyám, trónodiglan éj sötétjén az eget,
Hadd lássam meg álmaimban ragyogó szent képedet,
Ringass, ringass hű öledben, ott nyugszom
[legédesebben.

(*P. L.*)

V. Töredelmes esedezések.

103.

Régi magyar ének.

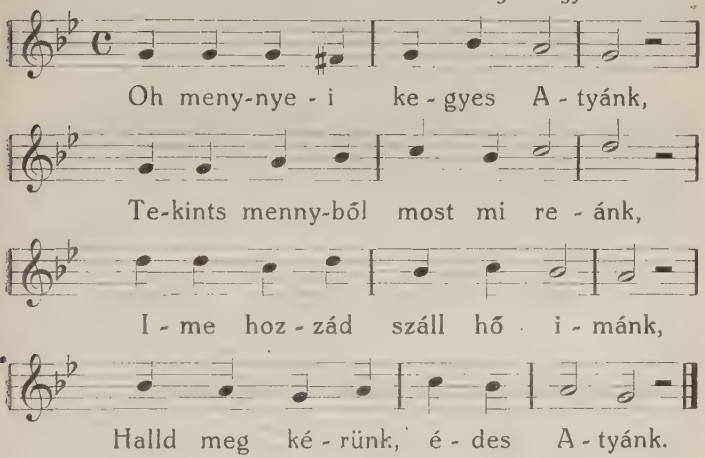

2. Te vizsgálod sziveinket, Értelmünket, érzelmünket,
Érezzük sok bűneinket S alig hordjuk már terhünket.

3. Nincs nekünk más segitségünk, Nincs más, ki [ismerje szivünk,
Egyedül vagy egy oltalmunk, Gyötrelminkből gyógyulásunk.

4. Mutasd azért irgalmadat, Szánd meg, Atyánk, [fájdalmunkat,
Dicsőítsd meg ten magadat És ne vesd el szolgáidat.

(XVI. század.)

104.

D. Bourgois.
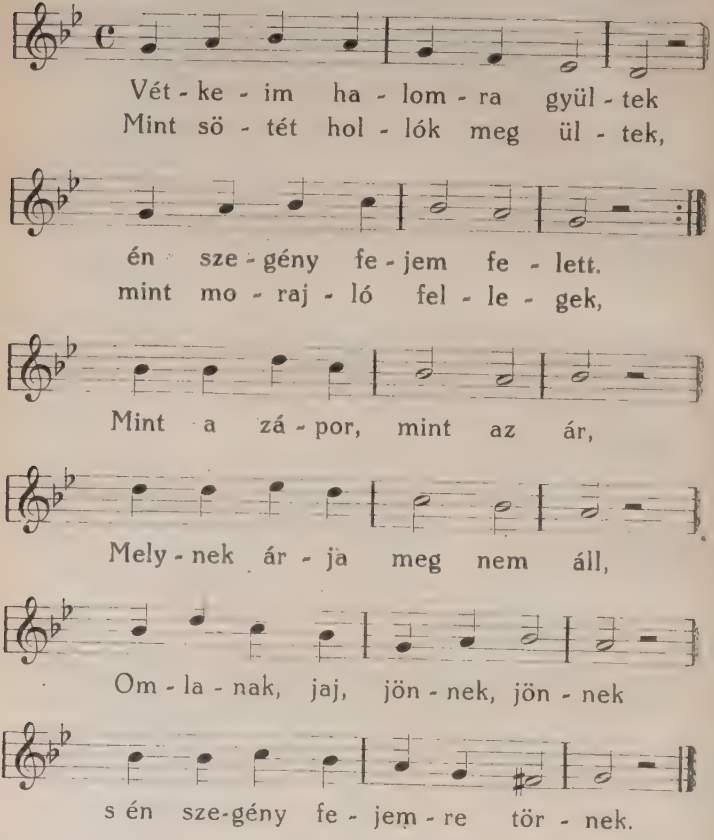
Vét - ke - im ha - lom - ra gyül - tek
Mint sö - tét hol - lók meg ül - tek,
én sze - gény fe - jem fe - lett.
mint mo - raj - ló fel - le - gek,
Mint a zá - por, mint az ár,
Mely - nek ár - ja meg nem áll,
Om - la - nak, jaj, jön - nek, jön - nek
s én sze-gény fe - jem - re tör - nek.

2. Hol keressen, hol találjon oltalmat szegény fejem?
Merre fussak, merre tudjak megmaradni, Istenem?
Hol nem látsz? Hol nem talál rám a rettentő halál?
Látom már, jaj, rémes, rémes; itt ül bent és
[mardos, tépdes.

3. Itt űl bent és számadásra szólit rettentő szava,
Elsuhan s nagy gyásztalárja mintha rám rivallana.
Nincs menekvés, elveszít, enmagammal szembesít,
Ellenem szól minden részem, rám vall minden
[szívverésem.

4. Szánj meg engem, láss meg engem, irgalomnak Istene,
Ennyi vádlóm, perlőm ellen nincs ki más megvédene.
Szent Atyám, te légy nekem, magam ellen fegyverem,
Adj erőt új útra térnem, irgalmad megérdemelnem.

(P. M.)

105.

Dallama: *104. Vétkeim halomra gyültek.*

1. Téged várlak, én Istenem, áldott segedelmeddel,
Vétkeim tanúk ellenem, állj mellém kegyelmeddel,
Siralmas szavaimra, fohászkodásaimra
Nékem kegyelmes választ adj S hánykodásaim
[közt el ne hagyj.

2. Felülhaladták vétkeim boldogtalan fejemet,
Sértik s szaggatják bűneim keseredett lelkemet;
Gondolatim lankasztnak, rettentenek s bágyasztnak,
Nincs más, kiben reménlenem, Benned bizom én
[Istenem.

3. Ne ontsd reám bűneimért búsulásod poharát,
Ne fordítsd el vétkeimért áldott orcád súgarát
Térj hozzám s erőt veszek, moss meg, fehérebb leszek,
Akármely fehér hónál is, tisztább a fényes napnál is.

(Geyza J.)

106.

Iszlai Márton.

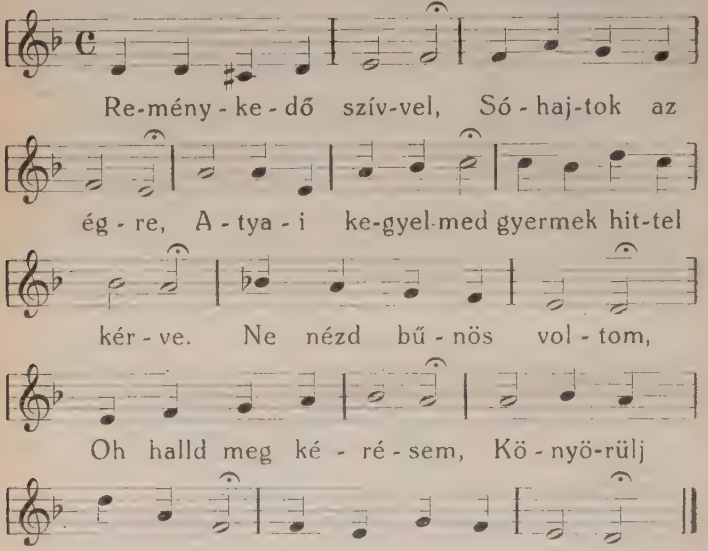
Re-mény-ke-dő szív-vel, Só-haj-tok az
ég-re, A-tya-i ke-gyel-med gyermek hit-tel
kér-ve. Ne nézd bű-nös vol-tom,
Oh halld meg ké-ré-sem, Kö-nyö-rülj
én raj-tam, Kö-nyö-rü-lő Is-ten.

2. Szivemen félelem, Lelkemen a bánat,
Mint két folyam árja, Meglepett, rám támadt . . .
Én szerető Atyám, Légy irgalmas hozzám:
Megtért gyermekednek Bűnét megbocsátván.

3. Szánd meg könnyhullásom, Én nagy búsulásom;
Jóságod, irgalmad Jeleit hogy lássam!
Végy fel kegyelmednek Karjaira engem,
Nehogy a csüggedés Örvényébe essem!

4. Bűnömből kitérve, Hozzád térek, Atyám,
Szent parancsolatid Útaiban járván
Kivüled más nincsen, Ki rajtam segitsen,
Minden bizodalmam Benned van, jó Isten!

(R. G.)

107.

Dallama: *106. Reménykedő szívvel* vagy *108. Könyörülj Uristen.*

1. Irgalmazz, Uristen, immáron énnékem,
Hallgasd meg az én keserves kérésem,
Mert tebenned bízik, Uram, az én lelkem
És tebenned nyugszik, Uram, az én szivem.

2. Szárnyad alá vetem az én reménységem,
Míg elmulik tőlem az én ellenségem
És míg eltávozik tőlem az én vétkem,
Csak tebenned lészen, Uram, én örömem.

3. Tehozzád kiáltok, hatalmas Uristen,
Mert nincsen, énvelem ki most jót tehessen,
Én ellenségimtől engem megmenthessen,
És én dolgaimban ki jóra vihessen.

4. Kelj fel azért most is, én nagy dicsőségem,
Légy mindenben nékem most is segítségem,
Erőtlenségimben légy én erősségem,
Nagy veszedelmimben oltalmazóm nékem.

(XVI. század.) (*István deák készítette.*)

108.

Régi magyar ének.
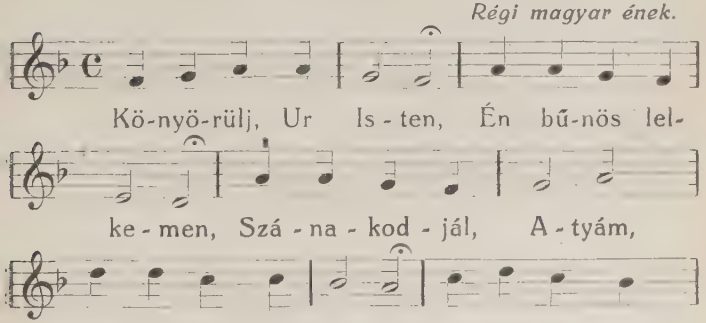
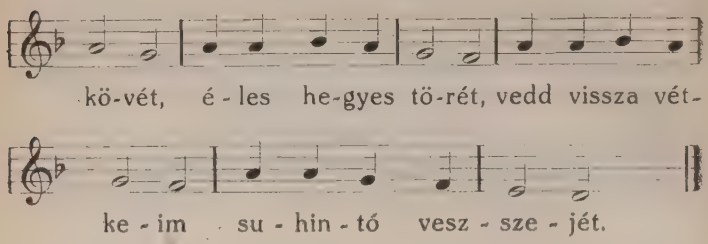

2. Egyedűl ellened vétettem, Istenem,
Te szent színed előtt gonoszt cselekedtem,
Kegyelmes Uristen, érzem, hogy vétkeztem,
Irgalmazz, könyörülj én bűnös lelkemen.

3. Tisztogasd lelkemet, Uram, irgalmaddal,
Enyhítsd meg szivemet vigasztalásoddal,
Fordítsd rám szemedet, nyujtsad kegyelmedet,
Hogy megtisztulhassak, add segedelmedet.

109.

Régi magyar ének.

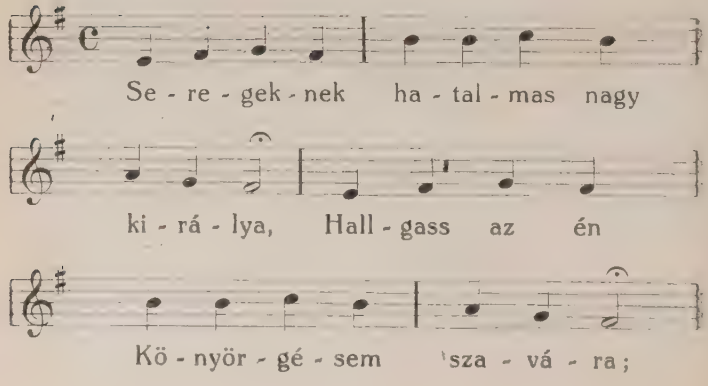

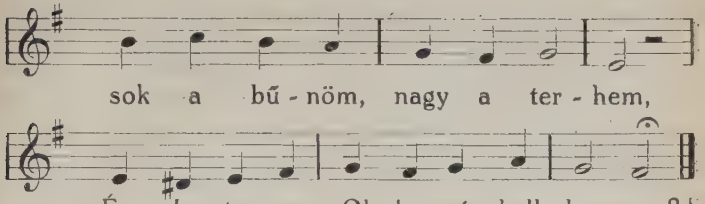

2. Im előtted megaláztam magamat,
Földre hajtván szomorodott orcámat,
Halld meg, Atyám, csendes szómat,
Add meg szívből kivánt lelki jómat.

3. Kihez hajtsam búba merült fejemet,
Ki gyógyítja meg sebesült szívemet?
Ha te is elhagysz engemet,
Elveszek, ha nem szánod lelkemet.

4. Örök Isten, felette irgalmas vagy,
Megtérőkhöz kegyelmed is igen nagy,
Engem talpig bűnöst ne hagyj,
Vigasztalást inkább szivemnek adj.

(Sinka György.)

110.

Régeni Áron.

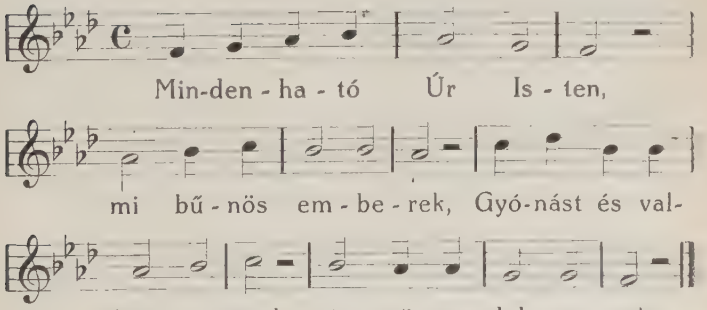

2. Mert mi igen vétkeztünk istenséged ellen,
Mint teremtő, megváltó és szent atyánk ellen.

3. Életünknek rendiben igen megbántottunk,
Mi nagy sok bűneinkkel téged káromlottunk.

4. Gonosz szóval, szándékkal, látással-hallással,
Irigységgel, mordsággal, rágalmazásokkal,

5. Szitkos-átkos voltunkkal, harag tartásunkkal,
Hamisan mi hitünket gyakran mondásunkkal,

6. Káromlással, konok és nagy hitetlenséggel,
Mi nyomorúságunkban békételenséggel.

7. Mindenható Uristen, mi bűnös emberek
Gyónást és vallást tettünk, mint töredelmesek.

8. Haragodban ne büntess, büntet úgy is bűnünk.
Irgalmadat mutasd meg : meg ne szégyenüljünk.

(XVI. század.) *(Szegedi G.)*

111.

Erdős Mihály.

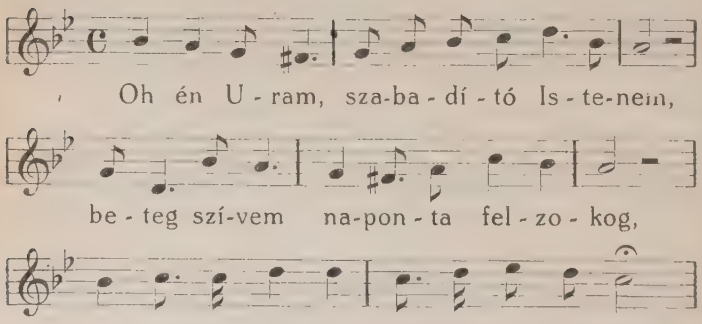

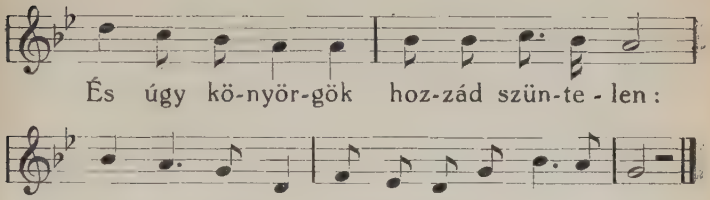

2. Sötét habokba vetettél engemet,
Hajóm kegyetlen éjben kóborol,
Háborgó örvény árja ver, sodor,
Mint tört hajót a zordon tengerek,
Búsult haraggal a lelkem úgy vered.

3. Uram, kiáltalak esdve nyögve én,
Oh mondd, mivelsz-e holtakon csodát,
Dicsér-e, mondd, az árnyak ajka hát,
Beszél-e száj és zeng-e költemény
Irgalmadról a koporsók éjjelén?!

(B. D.)

112.

Kálmán Farkas.

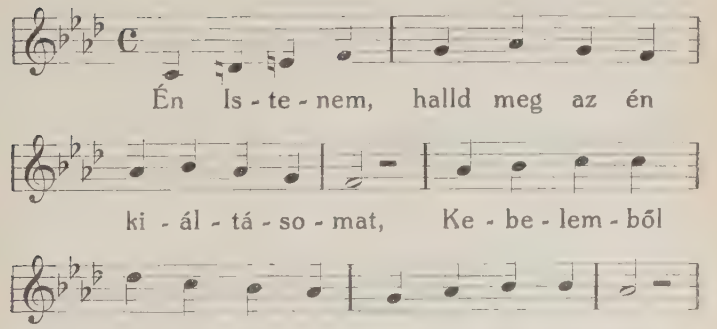

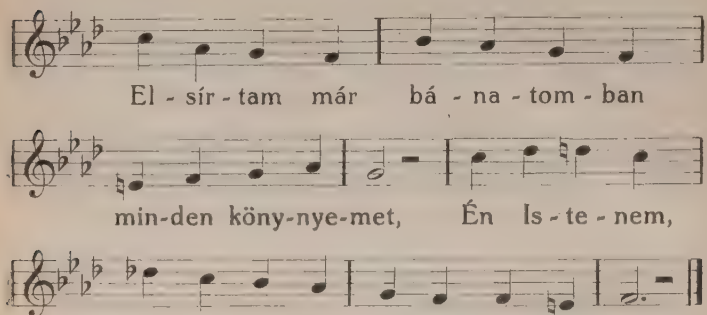

2. Én Istenem, erő bennem már-már alig van,
Búsulásod poharát már cseppig kiittam,
Ostorodat, villámodat elszenvedtem már,
Azt se tudom, élek-e még, vajjon meddig fáj.

3. Vérebeknek véres karma mardos engemet:
Bűneimnek omló halma érzem, eltemet,
Szánj meg, Uram, űzd el, Uram, a vérebeket:
Bűneimtől szabadíts meg, védj meg engemet.

(P. M.)

113.

Adorján Domokos.

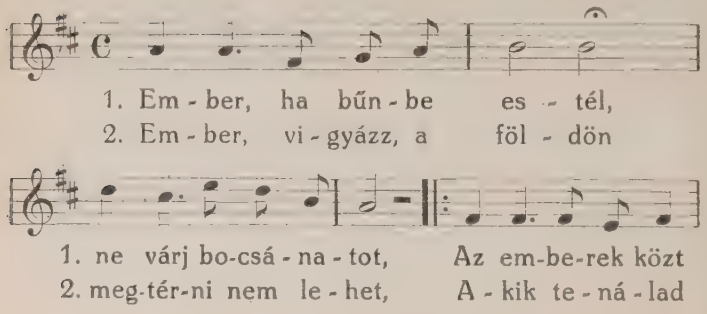

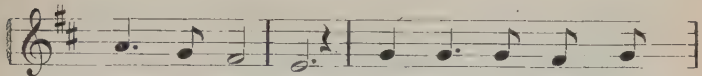

1. nincs bo - csá - nat, Hi - á - ba mind a
2. bű - nö - seb - bek, Re - ád ta - pos - nak,

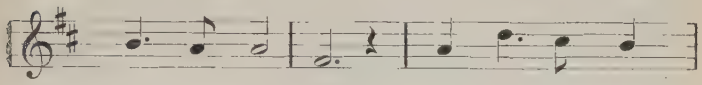

1. bú s a bá - nat, A har - ma - tot
2. meg - kö - vez - nek, Bű - nöd fe - lett
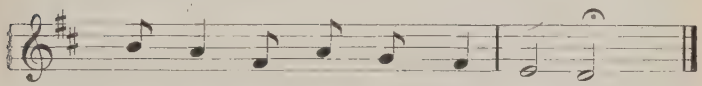
1. csu - pán az ég - ből vár - ha - tod.
2. i - tél a leg - ke - gyet - le - nebb.

(*Rudnyánszky Gy.*)

114.

Dallama: *Bizonytalan voltál.*

1. Bocsásd meg, Úristen, Ifjúságomnak vétkét,
Sok hitetlenségét, Számtalan tévelygését,
Törüld el rútságát, Minden álnokságát,
Könnyebbítsd lelkem sulyát.

2. Az én búsult lelkem Én nyavalyás testemben
Tétova bújdosik, Mint madár nagy szélvészben,
Tőled oly igen fél, Reád nézni nem mér,
Akar esni kétségben.

3. Akarna gyakorta Ismét hozzád megtérni,
De bűnei miatt, Nem mer elődbe menni,
Tőled elijedett, Tudván, hogy vétkezett,
Színed igen rettegi.

4. Bátorítsad azért, Uram, bíztató szóddal.
Mit használsz szegénynek, Örök kárhozatjával?!
Hadd inkább dicsérjen, Ez földön éltében,
Nagy sok hálaadással.

(XVI. sz.) *(Balassi B.)*

115.

Régi magyar ének.
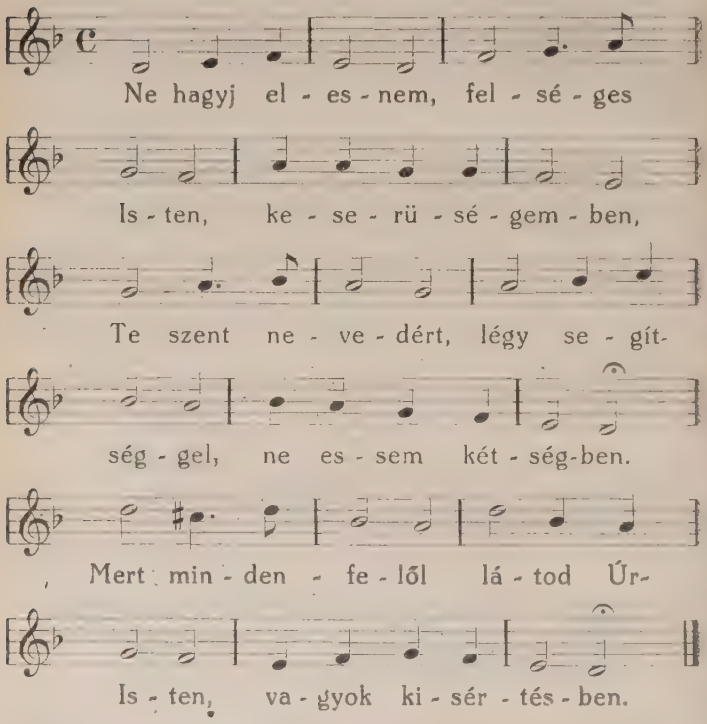
Ne hagyj el - es - nem, fel - sé - ges
Is - ten, ke - se - rü - sé - gem - ben,
Te szent ne - ve - dért, légy se - gít-
ség - gel, ne es - sem két - ség-ben.
Mert min - den - fe - lől lá - tod Úr-
Is - ten, va - gyok ki - sér - tés - ben.

2. Az írás rólad, felséges Isten, bizonnyal azt mondja,
Hogy valakinek tebenned vagyon szíve bizodalma,
Afféle ember meg nem szégyenűl, mert te vagy oltalma

3. Gyermekségemtől fogván, Uristen, mindezideiglen
Téged híttalak én segítségűl minden szűkségemben.
Mostan is nincsen több bizodalmam, sem földön,
[sem mennyben.

4. Csak te egyedűl voltál, Uristen, én nekem gyámolom,
Nagy fájdalmimban és romlásimban az én vigasztalóm.
Ne hagyj elesnem, megszégyenülnöm, kegyes
[oltalmazóm.

(1575.) *(Nagybánkai Mátyás.)*

116.

Kath. egyh. ének.

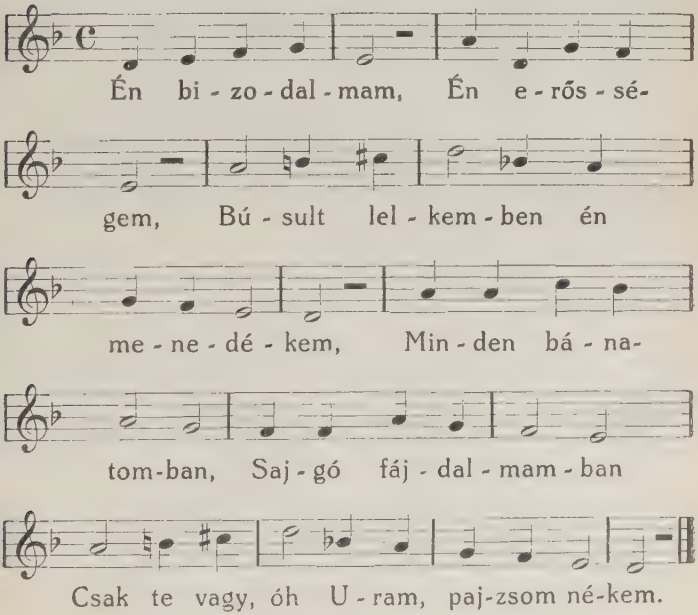
Én bi - zo - dal - mam, Én e - rős - sé-
gem, Bú - sult lel - kem - ben én
me - ne - dé - kem, Min - den bá - na-
tom-ban, Saj - gó fáj - dal - mam - ban
Csak te vagy, óh U - ram, paj-zsom né-kem.

2. Szorongó bánat im körülfogott.
Keblembe kinzó kétséget dobott,
Tudod, mért jött, honnan,
Uram, vond ki onnan,
Fordítsd felém már fényes homlokod.

3. Szorongó szívvel hívlak, jöjj, Atyám,
Én bizodalmam a nagy éjtszakán,
Lelket bűvölően,
Szív remegtetően
Lobbanj fel bennem lángolón, Atyám.

(*P. M.*)

117.

Dallama: *112. Én Istenem halld meg az én.*

1. Oh Uristen, árva lelkek kegyelmes Atyja,
Szegény gyarló bűnösöknek bátorítója,
Búsult leiki háborgások csendesítője,
Mi szomorú szivünknek egy igaz öröme.

2. Vedd el a mi szivünknek bús hitetlenségét,
Világosítsd értelmünknek nagy sötétségét,
Válassz minket tenmagadnak élő templomul,
És fogadd el könyörgésünk szent áldozatul.

(Régi Ék. 80.)

118.

Régeni Áron.

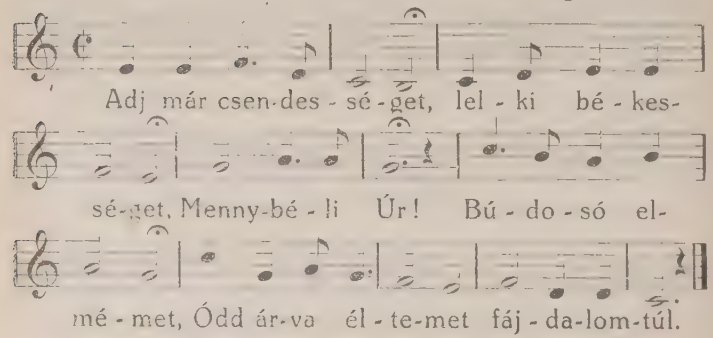

2. Sok ideje, hogy már Lelkem szomjuhoz, vár
Mentségére.
Őrizd, ne hagyd, ébreszd, Haragod ne gerjeszd
Életemre.

3. Nyisd fel hát karodnak, Szentséges markodnak
Áldott zárját.
Add meg életemnek S búval telt szivemnek
Kívánságát.

(Régi Ék. 182.)

119.

Dallama: *86. Jó Atyánk*, vagy: *8. Kongva-bongva.*

1. Én nem perlek, én nem merlek, igaz birám vádolni,
Ha elkezded ítéleted én rajtam gyakorolni.

2. Szépen bántál, nem kivántál semmit is erőm felett,
Az izgató, csalogató mégis engem bűnre vett.

3. Büntetésem, szenvedésem látom én, hogy csak elér,
Szörnyű dolog lesz, ha megfog az igazság mindenért.

4. Sokszor hallom, az irgalom nálad, Atyám, végtelen,
Bocsánatom tőled várom, én egyetlen Istenem.

Lengyel József.

120.

(Kezdő.)

Dallama: *52. Mindenható fővalóság.*

Mindenható én Istenem,
Ki nem fogyó szent kegyelem,
Oh hallgass meg, légy itt velem!

(P. M.)

VI. Ünnepi énekek.

1. Új esztendőre.

121.

Dallama: *135. Feltámadunk, feltámadunk.*

1 Határtalan határokon kit sejt szivünk, agyunk,
Határkövén a végtelen időnek halld szavunk.

2. Évmillió előtted egy arasznyi árva perc,
Elpattan, mint a búborék, ha csak reá lehelsz.

3. Évmillió előtted egy elrebbent pillanat:
Ki kérdi, hol az éjtszaka, ha már fönt jár a nap?!

4. Hátán hurcolva aprait a vén idő szalad . . .
S tegnapról a holnapra csak egy foszlány sem marad.

5. Lefoszlik rólad mind, amit gyűjtél, kuporgatál,
Ha int a perc, ha ránk rivall a sunnyogó halál.

6. Uram, ha szólsz, megtorpan és orvul nem tör reánk,
Időt adj, oh időt nekünk, végetlen jó Atyánk.

7. S hogy nyomtalan ne fusson el, állíts fel őröket:
Nyomunkat itt őrizze szent áldó emlékezet.

(P. M.)

122.

Dallama: *A Sionnak hegyén.*

1. Esztendők és idők, Uristen, előtted nincsenek,
Határtalan zajgás között mind egymásba ömlenek.
Szemöldököd csak egyet villan s az élet megterem,
Szemöldököd csak egyet rebben s az élet elpihen.

2. Nincs változás és elmulás sincs, nincs élet, nincs halál :
Hajszálra-egy ikertestvérpár kart karba fonva jár,
Élet s halál mint édesegy két testvér ölelkezik,
Egyek tebenned, egybefolyva járják meg útjaik.

3. Csak minket vár itt, útazókat, mindegyre változás :
Leperg, lefoly a homokóra... új föld, új állomás.
Csak minket vár az állomáson eltöltött életünk
S megkérdi : Mit s kinek gyüjtöttél, már méssz,
[mit hagysz nekünk ?

4. Oh mennyien megérkezének szent végzésed szerint,
Uram, milyen kegyetlen rendet vág minden év megint !
Körülnézünk s döbbenve látjuk, hogy megfogyatkozánk,
Oh mennyi megpróbáltatást is mértél, Uram, reánk !

5. Szeretteink elszólitottad, elhívtad híveink,
Magunk maradtunk könnyeinkkel, magunk s keserveink.
Oh nézz, Uram, oh nézz felénk már, deríts ránk új eget,
A csillagoltó éjtszakára hozd fel már reggeled.

(P. M.)

2. Virágvasárnapra.

123.

Dallama : *No minden népek.*

1. Hozsánna ! Jön, jön
A nagy király jön,
A békességnek,
Az üdvösségnek
Nagy fejedelme
Utjára kelve
Jön szabadító,
Halált lebiró,
Kínos, fájdalmas,
De diadalmas
Vértanúságra,
Példaadásra.

2. Oh jertek, jertek,
Megváltott lelkek,
Menjünk elébe
Örömben égve.
Hozsánnát zengjünk,
Virágot hintsünk
Áldott útjára,
Lába nyomába,
Szivünk virágát,
Kihajtott ágát
A szeretetnek,
Emlékezetnek.

3. Hozsánna ! Jön, jön (stb. az 1. versszak)

(P. M.)

124.

Dallama: *Fénylik a nap.*

1. Hallgassuk meg figyelmesen Pál apostolt intésiben,
A teremtő szent Uristen minket hogy meg ne büntessen.

2. Immár azért felserkenjünk, mély álmunkból már [felkeljünk,
Bűneinkből meneküljünk, szent életre igyekezzünk.

3. Isten szavát meghallgassuk, parancsait megfogadjuk,
Áhitatos hittel valljuk, segítségre őtet hívjuk.

4. Őrizkedjünk a vétektől, mindenféle tévelygéstől,
Emberi sok szerzésektől, mert elvonnak Istenünktől.

(XVI. sz.) (Régi Ék. 44.)

3. Nagycsütörtökre.

125.

Dallama: *104. Vétkeim halomra.*

1. Oh Isten, ki a törődött szív keservét jól látod
És a bánat miatt ömlött könnyeket megszámlálod,
E gyásznapon tekints le fájdalmas könnyeinkre,
Melyek szivünkből felsirnak halálán te szent fiadnak.

2. Ott függ immár kiterjesztett kezekkel fölszegezve,
A föld testéből eresztett vérrel van befedezve,
Elalélván végtére a kinok érzésére
Meghal, atyjához sóhajtva, fejét keresztjére hajtva.

3. Elhal én bennem is a szív ezeket elgondolva
És bánatba merült lelkem ejt szomorú gondokba,
Miért kellett volt neked mindezeket szenvedned,
Ki csak igazságot szóltál s a mi üdvünkért munkáltál.

4. Vajha azért megtanulnók szenvedésid becsülni,
Az üdvösség munkáiban amiként te, hevülni.
Mert így nyugton várhatjuk veled találkozásunk
Ott fenn a nagy s magas égben, hol te vagy már
[dicsőségben.

(Átirta: *Sz. S.*)

4. Nagypéntekre.

126.

Zsasskovszky: Énekes könyvből.

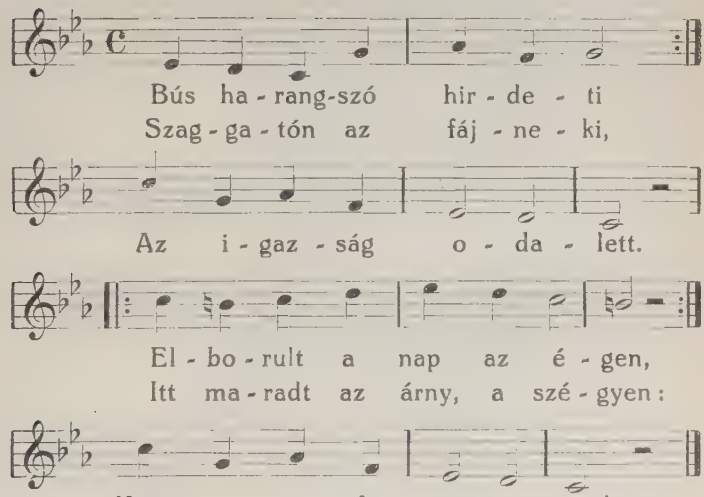
Bús ha - rang-szó hir - de - ti
Szag - ga - tón az fáj - ne - ki,
Az i - gaz - ság o - da - lett.
El - bo - rult a nap az é - gen,
Itt ma - radt az árny, a szé - gyen:
Krisz - tus meg - fe - szít - te - tett!

2. Nagynak itt e föld felett
Maradása nem lehet,
Jaj hogy el kell mulnia!
Nem volt, nem lesz sohse párja, —
S halni megy a Golgotára:
Úristennek egy fia.

3. Ártatlan bár, bűntelen,
Másért fáradt szüntelen,
Nem menekszik meg azért.
Vasszegekkel általverve
Ott vergődik s pergve-pergve
Hull, csurog a drága vér.

4. Jaj, ki annyit szenvedél,
Nem panaszlasz, drága vér:
— „Atyám, bocsáss meg nekik,
Nem tudják, mit cselekesznek,
Azt hiszik, hogy sirba tesznek,
Oh bocsásd meg vétkeik."

5. Ember, téged szeretett,
Érted élt és szevedett
Ez az áldott Szeretet.
Oh gondolj a keresztfára
S a szeretet oltárára
Ontsd, ne sajnáld könnyedet.

6. Értünk elfolyt, elepedt
Megváltó szent Szeretet,
Hogy felednénk tégedet?!
Add Uram, szent fiad által
Nézzünk szembe száz halállal
S szenteld meg e könnyeket.

(*P. M.*)

127.

Dallama: 96. *Én Istenem.*

1. Bús harangszó
Messze hangzó
Érc-korongja
Szomoruságunk,
Sötét gyászunk
Kongja-bongja.

2. Oh mert végső,
Szivet vérző
Nagy próbáját
Éppen most vívja
Isten fia
Halál-harcát.

3. Visszaretten
E rémtetten
Ég-föld, minden,
S rendet bont rája
Megáll, várja:
Van-é Isten.

4. Szégyenében
Ahogy éppen
Kisüt rája,
A nap is fátyolt
Fellegfátyolt
Ölt magára.

5. Hát te szivem,
Mért vagy ilyen
Érzéktelen,
Még gyászt sem öltesz,
Igy üvöltesz,
Igy bánsz velem?

6. Oh ha a fal,
A sziklafal
Is megreped,
Rendűlj meg, ontsd ki,
Te is bontsd ki
Keservedet.

7. Elvérezett,
Mert szeretett.
Gondolj rája
S ne sajnáld könnyed,
Öntsed, öntsed
Sirhalmára.

(Átírta: *P. M.*)

128.

Régi unit. ének Bartók M. gyűjteményéből.

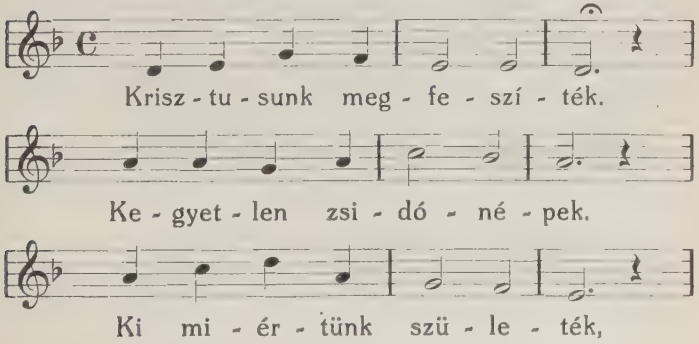

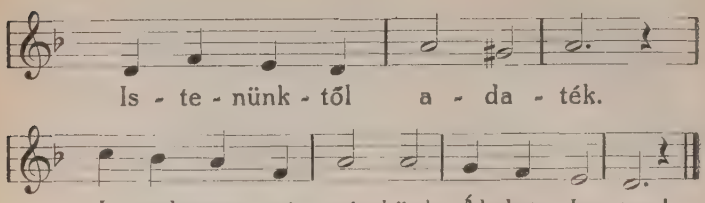

2. Igazságunk megölék,
Csalárd névvel illeték,
Ördöngösnek nevezék,
Halálra őt itélék.
Irgalmazz minékünk,
Áldott Isten!

3. Számtalan sok kínokat
És nagy sok csapásokat,
Nagy sok káromlásokat,
Szenvede bosszuságot.
Irgalmazz minékünk,
Áldott Isten!

(Régi Ék. 136.)

5. Husvétkor.

129.

Dallama: *156. Oh jertek ünnepeljünk*, vagy *47. Szeret imád.*

1. Élet-halál birája, mindenható Atyánk,
Magasztaló hálával száll hozzád föl imánk.
A szörnyü éjszakának elűzted rémeit,
Örömre fordítottad szívünk keserveit,

2. A megnyílt sirhalomról elvétetett a kő,
Tarolt mezők lehervadt virága újra nő,
Tarlott remények, vágyak új szárnyat öltenek,
Az Úr mindig megáldja az elsirt könnyeket.

3. Csak a hitetlen hal meg, az élet az örök,
Az élet lélek és a lélek nem földi rög.
Ember, ha tudsz szeretni, meglelted üdvödet,
A mennyország mibennünk, az üdv: a szeretet.

(P. M.)

130.

Dallama: *A Sionnak hegyén.*

1. Áldott az Ur, oh légyen áldott, kegyelme van velünk,
Hitünk, reményünk hogy megállott, ünnepet szentelünk,
Az élet itt e földi létben koporsónkig vezet,
Lelkünk sóvárgva fönt az égben örök hazát keres.

2. Ki életét átküzdte bátran példát mutatva itt,
Aztán kimult kereszthalálban, minket ma is tanit.
Még áll reményünk, állni is fog, az igazság örök,
S megfejti rendre mind a titkot a sirhalom fölött.

3. Az élet nem cél önmagában. Az cél, hogy jók legyünk.
Ki egyedül áll a világban, segítse fel kezünk,
Szeressünk hiven mindhalálig, mert boldogúl a nép,
Amely szeret és hitben áll itt, imádva Istenét.

(T. A.)

131.

Iszlai Márton.
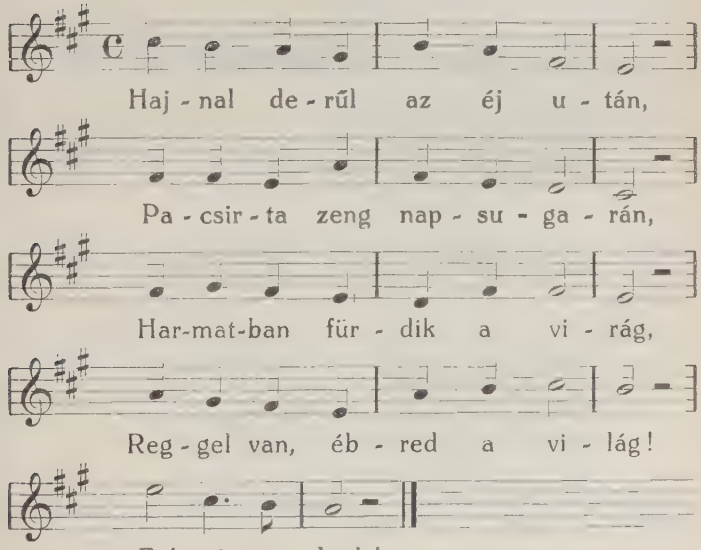
2. Kong a harang, imára hív,
Szent érzelmekkel telt a szív.
Tolong a nép, nagy ünnep ez,
Húsvét van, ének zengedez :
Feltámadunk !

3. Töviskoszorú, fakereszt,
Rémképetek már nem ijeszt !
A halhatatlanság egén
Egy fényes csillag int felém :
Feltámadunk !

4. Oh hála neked, Istenünk,
Ki ily kegyesen bánsz velünk,
Ki sírunk hosszu éjjelét
E szent hitünkkel enyhited :
Feltámadunk !

(*R. G.*)

132.

Dallama : *33. Mennyben lakó.*

1. Feltámadott, feltámadott ! . . .
Hirdessétek, ujjongjatok !
Hatalmatok, hatalmasok,
Hol van, mit ér, hallgassatok !
Zendülj meg, szó, búgj, orgona !
Mondd meg, a sír kinek hona.
A jónak nem, a nagynak nem,
Kít szeretnek, annak sohsem.

2. Akinek volt lelke türni
S törvényt ott benn mégsem ülni,
Ki keresztet, vad korbácsot,
Mindent, mindent megbocsátott :
Annak a sír nem sírhalom,
Diadallal túllép azon,
Annak a sír nem árthatott :
Föltámadott, föltámadott !

3. Kinek áldott fenkölt lelke
Könnyet mindig másért ejte,
Élni másért aki ráért,
Ki meghalt az igazáért:
Annak sír nem sírhalom,
Diadallal túllép azon
S amíg csak egy hű szív dobog,
Ott élni fog, dobogni fog.

(*P. M.*)

133.

Dallama: *Az Istenhez az én szómat.*

1. Diadalmi örömünnep
Dobogtatja szíveinket,
Golgotánkra ime fel
Az igazság napja kel.
Golgotára, bánkodásra
Rabbilincsek ropogása
Perget áldott riadót:
Krisztus ma föltámadott.

2. Uram, ünnepnapunk fénye
Vajjon hoz-e hát már végre
Bús egünkre virradást,
Sok sebünkre forradást?
Balsors, Uram, a mi sorsunk,
Bele tudod, hogy sodródtunk...
Nekünk perg-e riadód:
Krisztus él, föltámadott?

3. Holtak közt az élőt minek,
Kishitűn mért keresítek?
Oszlanak a fellegek,
Uj nap hoz fel új eget.
Uram, hogyha csüggedeznénk,
Téged gyáván elfelednénk,
Pergesd meg szent riadód:
Krisztus él, föltámadott.

(*P. M.*)

134.

Bartók M. énekgyűjteményéből.

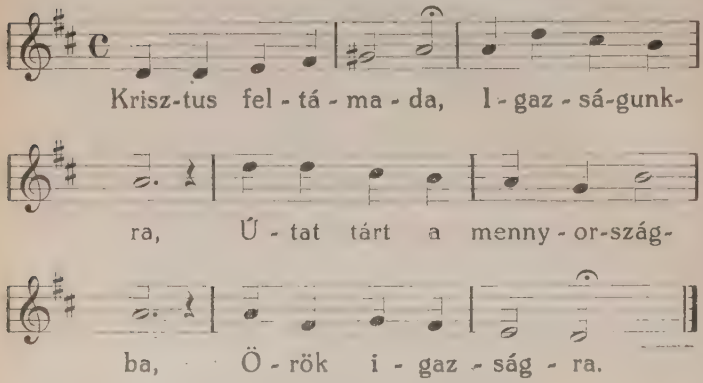

2. Krisztus feltámada
Üdvösségünkre,
Utat tárt a menyországba
Örök üdvösségre.

3. Krisztus feltámada
Boldogságunkra,
Utat tárt a menyországba
Örök boldogságra.

4. Krisztus feltámada
Szabadságunkra,
Utat tárt a menyországba
Örök szabadságra.

5. Krisztus feltámada
Vigasságunkra,
Utat tárt a menyországba
Örök vigasságra.

6. Krisztus feltámada
Megváltásunkra,
Utat tárt a menyországba
Örök váltságunkra.

7. Krisztus feltámada
Bátorításra,
Utat tárt a menyországba
Örök bátorságra.

(Régi Ék. 138.)

135.

Salvation Army Music-ból.

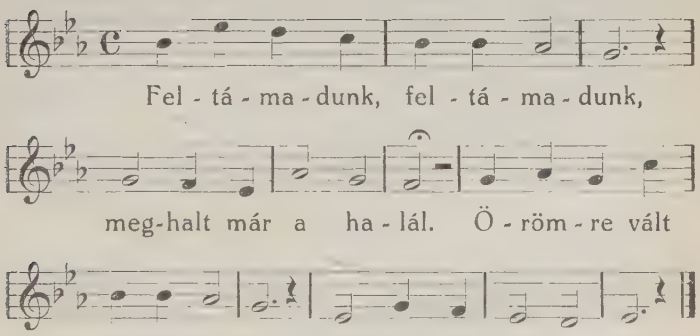

2. Kicsinyhitűk, hitetlenek, A sírba nézzetek:
Hol van, kit átvert, sirba tett A Golgotán a szeg?

3. Itt van szivünkben, nem halott, Itt épít templomot,
Örök hazát itt rak nekünk: Él, él, föltámadott!

4. A könny, a vér omolhatik, De mindent jóra vált:
Légy csak halálig hű s igaz, S legyőzted a halált.

(P. M.)

136.

Török J.

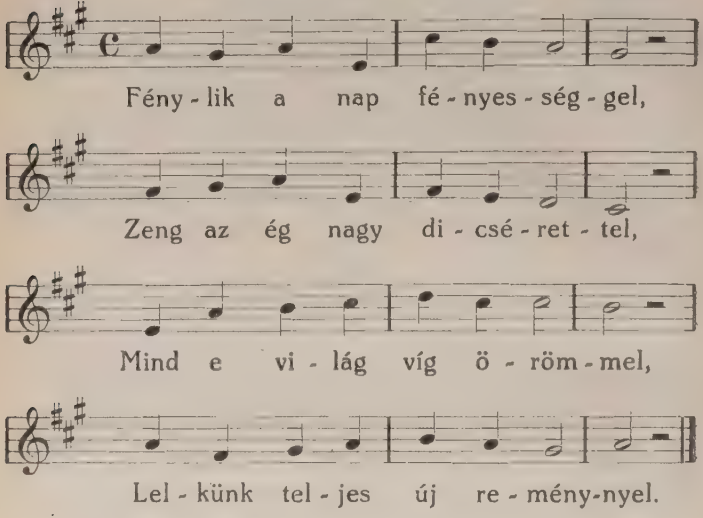

2. Istenünknek áldott fia
Félelmed, sír, elrontotta,
A sírhanton győzedelmet,
A halálon diadalt vett.

3. Oh kegyelmes áldott Isten,
Hálát gerjessz szíveinkben,
Víg örömben vigadozzunk
S neked Uram, hálát mondjunk.

4. E húsvéti örömünkben
Arra kérünk, áldott Isten,
Oltalmazz meg minket minden
Testi-lelki gyötrelminkben.

(Régi Ék. 56.)

6. Áldozó csütörtökre.

137.

Dallama: *Áldjad én lelkem az Urat.*

1. Jézus, lelkünk nagy királya, Megdicsőült fájdalom,
Szent hitünknek sziklaszála, Fénysugár szent hajnalon,
Im nevedben ünnepel Minden hálatelt kebel.

2. Hogy kell türni, megmutattad, Értünk elfolyt Szeretet,
Kétségeinket eloszlattad, Nincs halál, nincs rettenet:
Emberek, ne féljetek, Fönt az Úr fejünk felett.

3. Éltedért nem alkudoztál, Elviselted sorsodat,
Földi nagy hatalmasoknál, Nem könyörgött ajakad,
Tudtad, hogy a viadal Végén vár a diadal.

4. Áldott légy, oh százszor áldott, Véghetetlen Szeretet,
Csüggedéstől hogy megváltott Bátoritó szellemed:
Bizzatok, ne féljetek, Él az Úr fejünk felett.

(*P. M.*)

138.

Régi litánia.
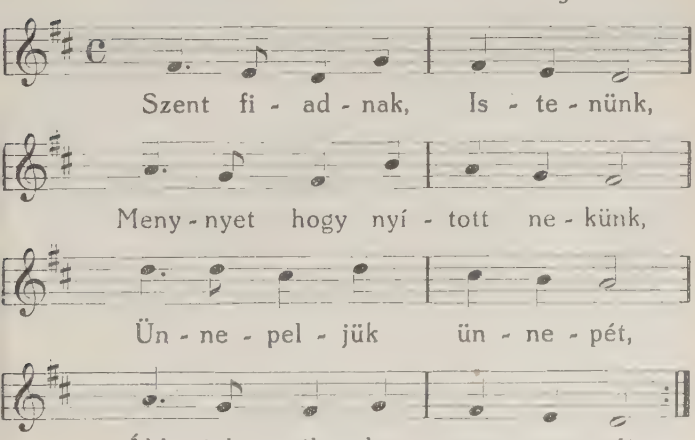
2. Megnyitotta szíveink, Hozzád vonta lelkeink.
Mennyországot ott nyitott, Mikor hozzád szólított.

3. Emberszívben ott rakod, Szent Atyánk, föl trónusod,
Üdvösség csak ott terem, Itt e földi téreken.

4. Megdicsőül, égbe száll, Itt, Uram, ki rád talál,
Már e földön üdvözül, Jobb kezed felére űl.

5. Szent fiadnak ünnepén Ez az áldott szent remény,
Boldogítson, jó Atyám, Új egemnek hajnalán.

(*P. M.*)

7. Pünköstre.

139.

(Dallama lehet a 48. is)

Bartók M. énekgyűjteményéből.

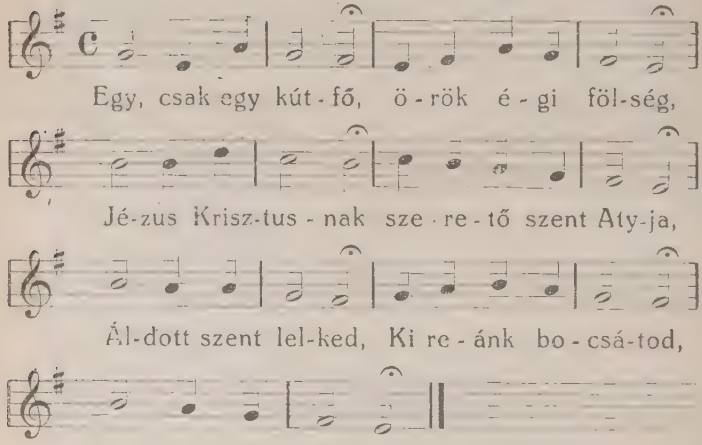
Egy, csak egy kút-fő, ö-rök é-gi föl-ség,
Jé-zus Krisz-tus-nak sze-re-tő szent Aty-ja,
Ál-dott szent lel-ked, Ki re-ánk bo-csá-tod,
Egy ö-rök Is-ten.

2. Győzhetetlen vár, mi erős kőszálunk,
Búsult lelkeknek bizodalmas bástya,
Csüggedt vándornak csobogó forrásvíz,
Egy örök Isten,

3. El nem alvó fény, lobogó szövétnek,
Jóban járóknak ki nem alvó lámpás,
Egyetlen biztos menedék fent és lent,
Egy örök Isten,

4. Hallgass meg minket, mi Atyánk, oh add, hogy
Útjain járjunk a mi Mesterünknek,
S éltető Szentlelkedet oh bocsásd ránk,
Egy örök Isten!

(Régi Ék.-ből átirta: *P. M.*)

140.

Régeni Áron.

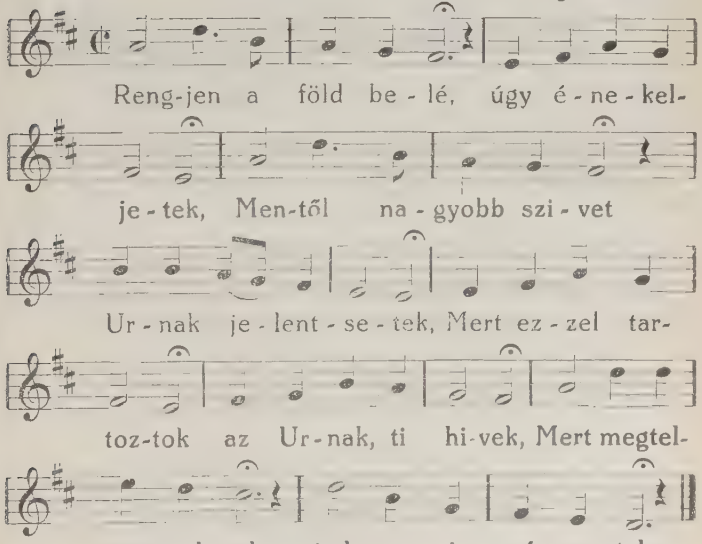
Reng-jen a föld be-lé, úgy é-ne-kel-
je-tek, Men-től na-gyobb szi-vet
Ur-nak je-lent-se-tek, Mert ez-zel tar-
toz-tok az Ur-nak, ti hi-vek, Mert megtel-
je-sed-tek mind az i-gé-re-tek.

2. Eleinknek az Úr valamit igért volt,
A mi jó időnkben ím mindent megadott,
Csak ő benne bízzunk, törvényében éljünk,
Véletlen veszélytől soha mi ne féljünk.

3. Rengjen a föld belé, úgy énekeljetek,
Hálatelt szívedet öntsd ki, kicsiny sereg,
Im megteljesedtek mind az igéretek,
Rengjen a föld belé, úgy énekeljetek.

(XVI. század.) (*Bogáti F. M.*)

141.

Régi magyar ének.

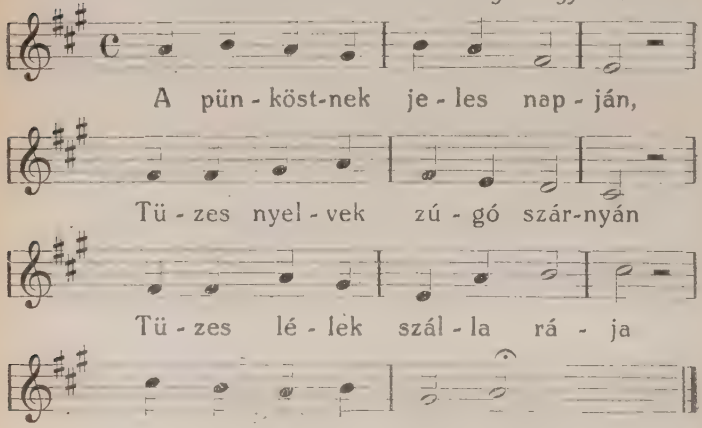

2. Keresztények búzgó serge,
Úristennek áldott népe,
Krisztus Jézus öröksége,
Örvendezzél végre!

3. Árváúl ím nem maradtál,
Lám megajándékoztattál,
Lángja minden nagynak szépnek
Száll reád: a lélek.

4. Megmutatja üdvösségünk,
Lelket önt belénk, ha félünk,
Sötétségben világosít,
S int előre lépnünk.

5. Ajándékát az Istennek,
Drága jelét kegyelmének
Hálájuk meg, köszönjük meg,
Keresztények, jertek.

6. Szent Atyánk, légy áldottt, áldott,
Lelkedet hogy ránk bocsátod.
Tarts meg minket kegyelmedben
Mindörökké. Ámen.

(Átírta *P. M.*)

142.

Dallama: *47. Szeret imád.*

1. Csudálandók, Úristen, számtalan műveid,
Melyeket a mindenben alkottak kezeid,
Erődet prédikálják minden teremtmények,
Műveidet csodálják elmélkedő lelkek.

2. Isten kisded dolgokat magosakká tészen,
Elbont ellen-célokat s győzedelmet vészen,
Apostolok nyelvével, nem érc-fegyverekben,
Hinté a vallást széllyel s őrzé veszélyekben.

3. Szent lelkének hatalmát küldé tűznyelvekben
És a hit viadalmát kevés hirdetőkben,
Megszentelé s terjeszté ezer népek között
S diadalmassá tevé azt koronák fölött.

4. Dicső légy, örök felség, ily lelki napfényért,
Melyben a kereszténység boldog derült kort ért,
Minden részét földünknek derítsd fel e nappal,
Győzedelmét a hitnek terjeszd hatalmaddal.

(*Sz. S.*)

140.

(Dallama: *Uram, tehozzád száll imánk.*

1. Bölcs teremtő, Szent Úristen,
Szentelj minket meg lelkünkben,
Tölts bé szent ajándékoddal,
Bölcseséged sugarával,
Jövel, szivek vizsgálója,
Légy lelkünk bölcs oktatója.

2. Mennyei szent ajándékod
Mihelyt nyerte, megbátrodott
Jézus kisded társasága
S felgerjedett búzgósága
Hirdetni szent országodat,
Magasztalni dolgaidat.

3. Gyújts világot értelmünkben,
Szeretetet szíveinkben,
Balsorsunkban óh ne hagyj el,
Gyámolíts segedelmeddel,
Hozd el hitünk dicsőségét,
Hiveid szép békességét.

(*Sz. S.*)

144.

A kolozsvári szász unit. Gradualból 1622.

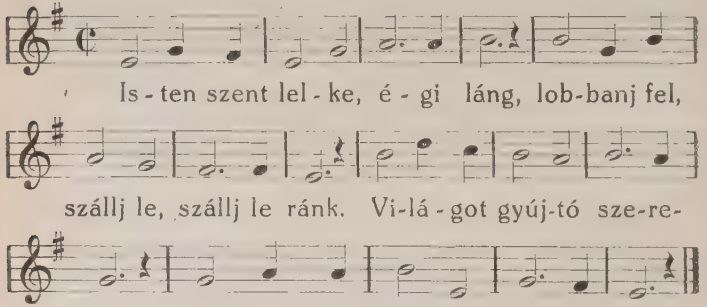

2. Kettős tüzes nyelv, harsonád A lelkeinken hasson át!
A bú szivünket eltelé, Szólj hozzá, verj lelket belé.

3. A csüggedőt, a lankadót Tüzelje tettre szózatod,
Nyugtát ne lelje ember itt, Mig meg nem lelte Istenit.

4. Kemény igába míg előbb Be nem fog minden csepp [erőt,
Pihenni addig oh ne hagyd, Üsd, vágd, amíg munkába kap.

5. Légy lángostor, légy fergeteg, Szivünkbe irt szent végezet.
Isten szent lelke, égi láng, Lobbanj fel bennünk, szállj [le ránk!

(P. M.

145.
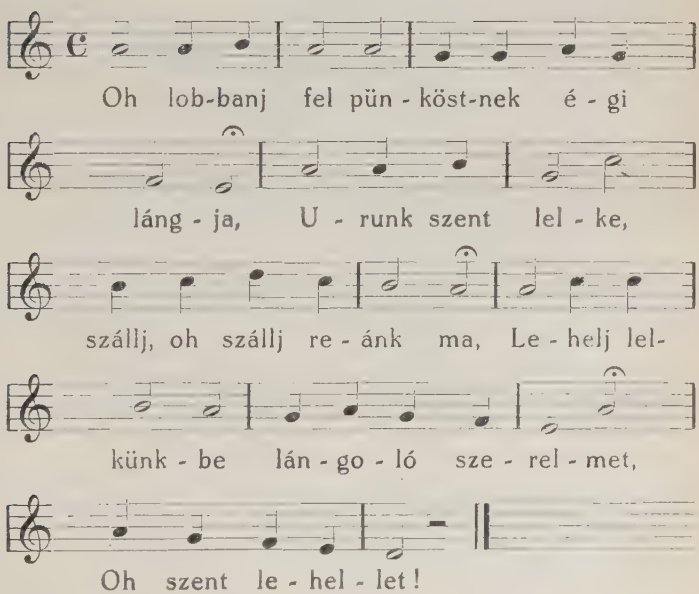
Oh lob-banj fel pün - köst-nek é - gi
láng - ja, U - runk szent lel - ke,
szállj, oh szállj re - ánk ma, Le - helj lel-
künk - be lán - go - ló sze - rel - met,
Oh szent le - hel - let!

2. A tikkadt föld keblét az égre tárja,
Bágyadt szivünk enyhültét, jaj de várja,
Oh szállj le, hullj le, Ég harmatja könnye,
Enyhületünkre!

3. Vigaszt mi már, vigaszt csak tőled várunk,
Te vagy nekünk mi el nem omló várunk,
Te vagy szivünknek egyetlen reménye,
Oh nézz feléje!

4. Kettős tüzes nyelv, szállj oh szállj közinkbe,
Égesd ki, ami bűn szorult szivünkbe,
Szólj hozzánk, szólj, hadd tudjunk újra hinni,
Tebenned bízni.

(P. M.)

146.

The Salvation Army Musicból.

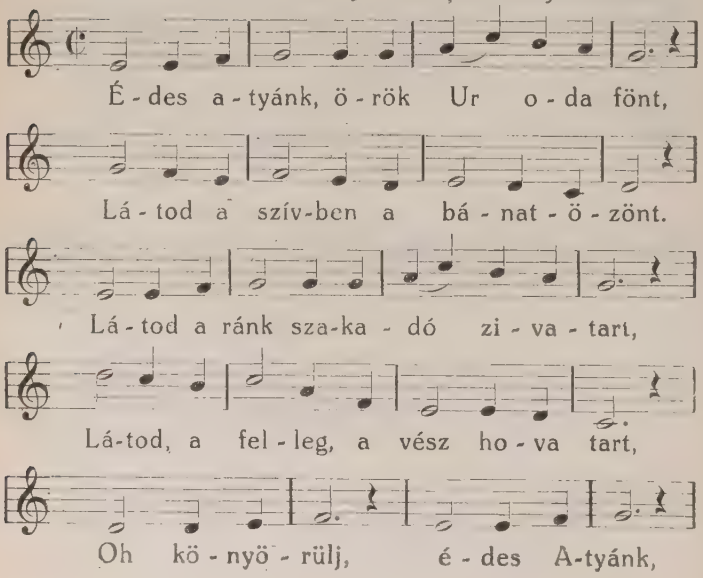
É - des a - tyánk, ö - rök Ur o - da föntt,
Lá - tod a szív-ben a bá - nat - ö - zönt.
Lá - tod a ránk sza-ka - dó zi - va - tart,
Lá-tod, a fel - leg, a vész ho - va tart,
Oh kö - nyö - rülj, é - des A-tyánk,

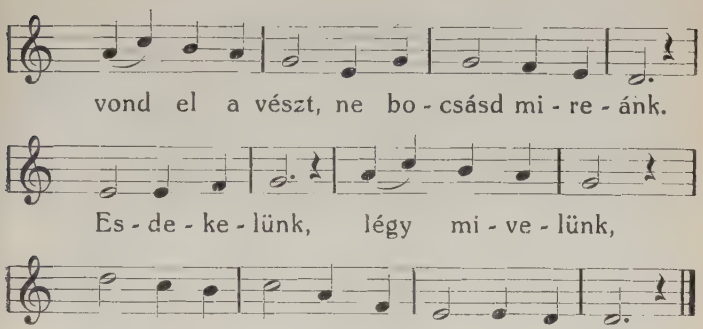

2. Édes Atyánk, örök Úr oda fönt,
Lelket a szívbe lehelleted önt,
Szomjuhozónak ad enyhületet
S bátoritást bajaink közepett.
Szomjuhozók kútfeje vagy,
Enyhületet sebeinkre te adj,
Édes Atyánk, halld meg imánk,
Lelkedet öntsd ki ma, töltsd ki mi ránk.

3. Édes Atyánk, beteg a mi szivünk,
Jaj, a csodákba' fogy el a hitünk,
Gyógyul-e vagy se, ki tudja sebünk,
Jaj minekünk, ime csüggedezünk.
Édes Atyánk, halld meg imánk,
Lelkedet öntsd ki ma, töltsd ki mi ránk,
Légy mivelünk, esdekelünk,
Adj, Uram, adj, hitet adj minekünk.

(P. M.)

8. Őszi hálaadás.

147.

Iszlai Márton.

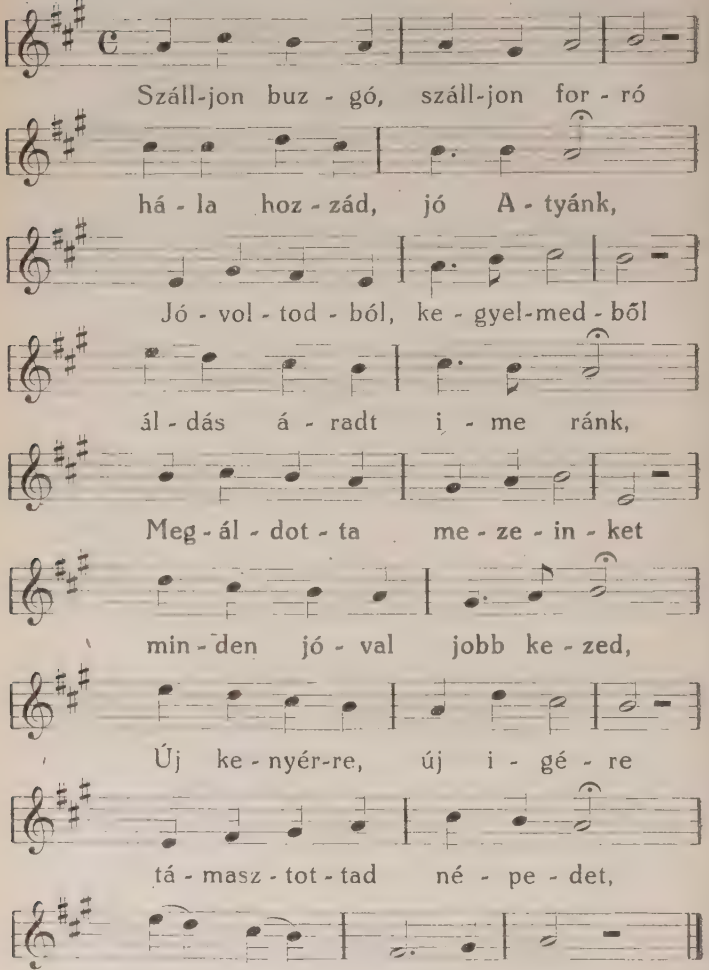
Száll-jon buz - gó, száll-jon for - ró
há - la hoz - zád, jó A - tyánk,
Jó - vol - tod - ból, ke - gyel-med - ből
ál - dás á - radt i - me ránk,
Meg - ál - dot - ta me - ze - in - ket
min - den jó - val jobb ke - zed,
Új ke - nyér-re, új i - gé - re
tá - masz - tot - tad né - pe - det,
A - tyánk, Is - te - nünk.

2. Fáradalmink szép gyümölcsét hálatelten szedve le,
Hőn imádjuk azt, ki adta, áldva légyen szent neve!
Mert ha voltunk néha jók is, százszor annyit vétkezénk,
Mégis tőled büntetésnél százszor több áldást nyerénk,
Atyánk, Istenünk!

3. Telve csürünk, telve kamránk, ám szivünk is tele van!
Bízalomra, hitre ébredt hálás dobbanásiban.
Tél fagyára, sir ölére bízva nézünk, jó Atyánk,
Hisszük, itt lenn új tavasz vár, ott fenn öröklét mi ránk,
Atyánk, Istenünk!

(*Szentkirályi Á.* átirta *P. M.*)

148.

Dallama: *33. Mennyben lakó.*

1. Szállj magasra, szállj fel ének,
Az áldások Istenéhez.
Dicsőitsük, aki minket,
Áldásában részesített.
Mezeinket megáldotta,
Ami termett megtartotta,
S megtartotta azt is, aki
Hozzá láthat vígan neki.

2. Hozzá láthat, neki láthat,
Uram, érte téged áldhat,
Friss kenyered testet újit,
Szíveket a bor vidámit.
Légyen érte neved áldott,
Hogy az embert igy táplálod,
S légy áldott, hogy itt is asztalt
Teritett, ki értünk meghalt.

2. Mégis, mért hogy Szentmihálynap
A bántalmak jobban fájnak . . . ?
Fáj, ha nincsen minden rendben,
Baj, ha bent a bíró rebben.
Szegénynek a porcióját
Kérdjük meg, hol porciózták.
Gazdagoknak oda adták
Kamatozni s számon tartják.

4. A kamatot számon kérik,
Ki mint forgott itt, megmérik,
A gazdagnak, a szegénynek
A szivébe belenéznek:
Minek jöttök ide, minek,
Ha egymást nem szeretítek!?
Aki itt csak magának él,
Meghalt, — mert itt hiába él.

(P. M.)

9. Adventi.

149.

Dallama: *Dicsérünk téged Isten.*

1. Isten, aki népedet bűnben, gyászban nem hagyod,
Rád tekintve várjuk a betlehemi csillagot.
Feltűnése lesz nekünk új világunk, reggelünk.

2. Ez a fény ha felragyog napkelettől nyugatig,
Hervadó mezők felett angyalének hallatik,
Szíveket vigasztaló, könnyeket szárítgató.

3. Vágyva vágyunk, nagy király, ünnepelni jöttödet,
Könnyünk lesz a drága gyöngy, tömjénünk a szeretet.
És hideg jászol helyett szivünkben adunk helyet.

5. Isten, aki szót adál prófétáid ajkira,
Téged áldva néz szemünk Betlehem határira,
Várva várjuk őt, aki jön minket megváltani.

(Szabolcska M.)

150.

Dallama: *Maradj velem, vagy: Ne küldd le még.*

1. Isten országa eljő, útba' van,
És alkotmánya lesz a szeretet,
A szív parancsa s nem a hiszekegy.
E szent reménnyel lépj be boldogan.

2. Itt nem szegeznek vallatást feléd,
Mit is hiszel, csak ezt: szeretsz-e még?
S bent rá szivedben bátran, boldogan
Fölzúg a kórus: Szeretlek, Uram.

3. Szeretlek, édes áldott jó Atyám...
Hitem megtart s erőssé tesz talán,
De üdvösségem egy, csak egy lehet:
A mindent pótló áldott szeretet.

(H. B. Carpenter után P. b.)

151.

Dallama: *110. Mindenható Úristen.*

1. Oh te keresztény ember, álmodból serkenj fel,
Mert a nap föltámadott, elmult már az éjjel.
A szent evangelium napja süt az égen,
A lelki sötétséget eloltotta régen.

2. Mi urunk Jézus Krisztus, Istennek szent fia,
Hogy te el ne kárhozzál, tenéked azt mondja,
Ha akarsz az Istennek menni országába,
A parancsolatokat megtartsd igazságban.

3. Azokat te ígénként hogyha megtanultad,
Ha nem akarsz vétkezni, szívedben hordozzad,
Hogy pediglen azokat mindenkor tudhassad,
Könyörögj az Istennek, ő vezérli útad.

(Régi Ék. 292.)

152.

Omni die dic Mariae.
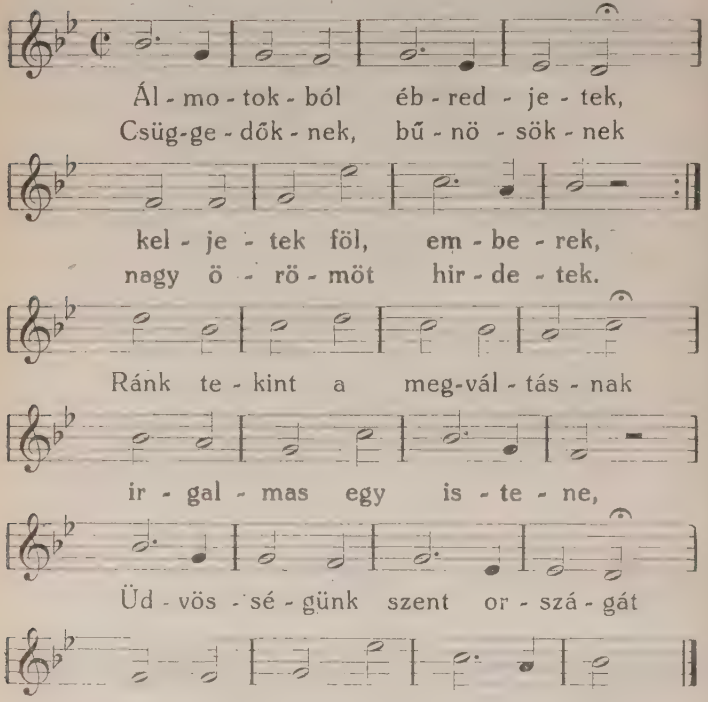
Ál - mo - tok - ból éb - red - je - tek,
Csüg-ge - dők - nek, bű - nö - sök - nek
kel - je - tek föl, em - be - rek,
nagy ö - rö - möt hir - de - tek.
Ránk te - kint a meg-vál - tás - nak
ir - gal - mas egy is - te - ne,
Üd - vös - sé - günk szent or - szá - gát
kül - di már a föld - re le.

2. Üdvösségünk szent országát hozza áldott mesterünk,
Bús homályban bújdosóknak virrad már, lesz reggelünk,
Itt az íge, itt az írás, út, igazság, napkelet,
Mindent értő, megbocsátó, mindent pótló Szeretet.

3. Térjetek meg, szálljatok ki bűnötökből, emberek,
Törjetek a magvetéshez új gyepet, jobb földeket,
Hozzatok a Magvetőnek . . . hozzátok el szívetek:
Vesse belé üdvösségünk magvát a szent Szeretet.

(P. M.)

153.

Zsasskovszki Énekes könyv.

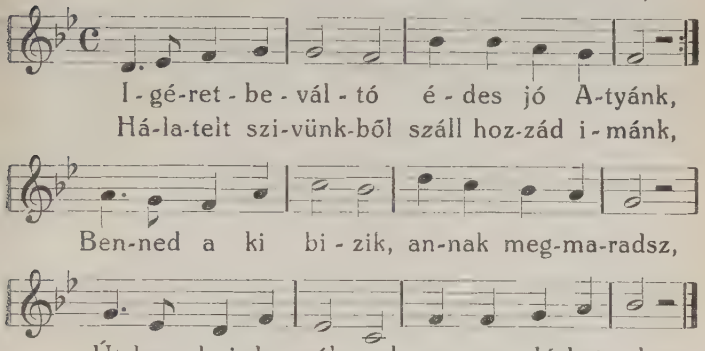
I-gé-ret-be-vál-tó é-des jó A-tyánk,
Há-la-teit szi-vünk-ből száll hoz-zád i-mánk,
Ben-ned a ki bi-zik, an-nak meg-ma-radsz,
Út-lan buj-do-sók-nak me-ne-dé-ket adsz.

2. Útlan bújdosóra felhozod napod,
Jó embert a jóra jóval biztatod:
Ember ébredezzél, ím szólítanak,
Új eget, új földet rejt a virradat.

3. Vágjátok az ösvényt, útat irtsatok,
Földet föltöretlen úgy ne hagyjatok,
Jön, jön, aki hozza üdvösségteket,
Tárjatok eléje tiszta szíveket.

4. Igéret-beváltó édes jó Atyánk,
Váltságunknak napját támaszd föl reánk,
Tűzkeresztelőre küldd el követed,
Küldd el, aki minket hozzád elvezet.

(P. M.)

154.

Dallama: *103. Oh mennyei kegyes Atyánk.*

1. Istentől megáldott hívek, Buzgóságra gerjedjetek,
Tiszta szívből örüljetek, Mert kegyelem van veletek.

2. Sokszor a próféták által Királyt igért szent szózattal,
Az Úr Isten közbenjárót, És haláltól szabadítót.

3. Nem siet, nem késik Isten, Amit elintézett bölcsen,
Megleszen tökéletesen, Mert országol felségesen.

(XVI. század.) *(Régi Ék. 35.)*

10. Karácsonykor.

155.

(Kezdő.)

Dallama: *156. Úristennek szent fia.*

Jer, mindnyájan örüljünk,
És ünnepet szenteljünk,
Mert született Úr Jézus nekünk.

(Régi Ék. 48.)

156.

Régi egyházi ének.

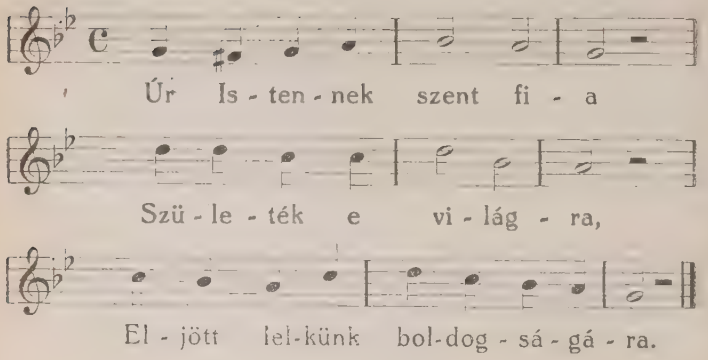

2. Céltalanul bújdosánk,
Bújdosánk s nem volt hazánk,
Istenem, de árvák is valánk!

3. Fényes csillag támada,
Hitreményünk csillaga,
Szenvedőknek lelki balzsama.

4. Hajnal támadt, napkelet,
Árnynak, éjnek vége lett,
Eltévednünk már sohsem lehet.

5. Bújdosásunk véget ért,
Csüggedés már nem kisért,
Már hajónk a bíztos révbe ért.

6. Vert út már, ha útra kelsz,
Sebzett szív, gyógyirra lelsz,
Tépett lelkem, higyj, amíg lehelsz!

7. Úristennek szent fia
Születék e világra,
Eljött lelkünk boldogságára.

(Átirta *P. M.*)

157.

Dr. Boyce Vilmos.

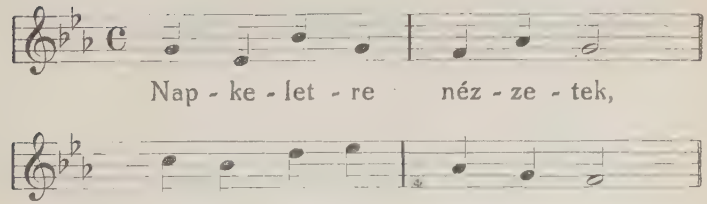

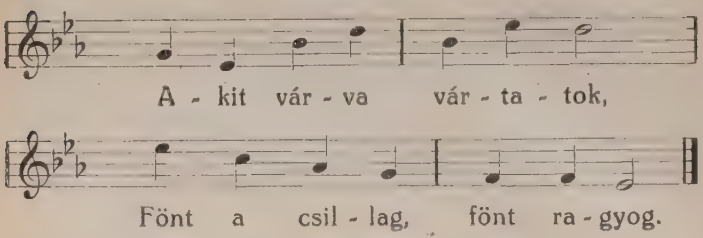

2. Égi béke, égi láng
Önti sugarát le ránk,
A vak éj, a vak sötét
Bomlik, oszlik szerteszét.

3. Csillagoltó éjjelen
Csillagunk lőn Betlehem,
Útlan bújdosók felett
Bethlehem derít eget.

4. Arcod, árnyad, bús halál,
Nincs kit rettegtetne már,
Egy lehellet, fuvalom . . .
S tova tünt a borzalom.

5. Nincs már többé rettegés,
Nincs hitetlen csüggedés,
Ember, eltört rabigád:
Egy testvér lett a világ.

6. A szeretet ünnepén,
Életosztó melegén
Bontsd ki, lelkem, szárnyadat,
Messze nincs a virradat.

(P. M.)

158.

Dallama: *145. Oh lobbanj fel*, vagy *48. Miatyánk kit.*

1. Magasra lendülj, hálaszülte ének:
Dicsőség a magasság Istenének,
Megértés lent az emberek szivébe'
S közöttük béke.

2. Magasra lendülj, hálaszőtte ének,
Beteljesült a várva várt igéret,
A szeretetnek áldott nagy királya
Népét megváltja.

3. Mi eltakarta fönt az égi boltot,
A vak sötétség ime szertefoszlott,
Ragyogva rezg a hajnalcsillag fénye
Sorsunk egére.

4. Magasra lendülj, hálaszőtte ének,
Szivünkben már szelid szerelmek égnek,
Van már miért dobogni bent a szívnek:
Lángok hevítnek.

5. Kitűzve már az életcél, az eszmény,
Ott reszket-villog mesterünk keresztjén:
Szeresd az embert s élted bár az ára,
Tedd bátran rája.

(*P. M.*)

159.

(*Hassler 1601.*)

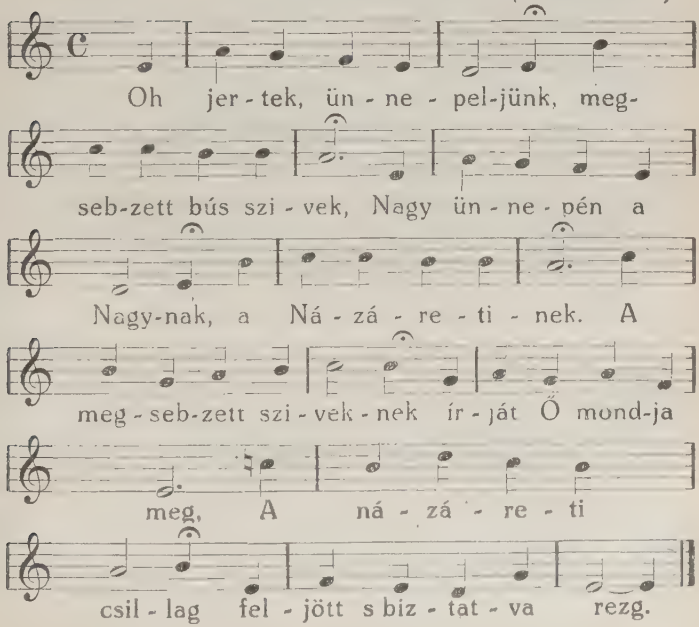
Oh jer-tek, ün-ne-pel-jünk, meg-
seb-zett bús szi-vek, Nagy ün-ne-pén a
Nagy-nak, a Ná-zá-re-ti-nek. A
meg-seb-zett szi-vek-nek ír-ját Ő mond-ja
meg, A ná-zá-re-ti
csil-lag fel-jött s biz-tat-va rezg.

2. Azt mondja most is: boldog, kinek fájdalma van.
Örülni nem tanul meg, ki mindig gondtalan.
A könny a boldogságnak elbűvölt köntöse,
Örömvirág, nem élsz meg, ha könny nem öntöze.

3. Azt mondja most is: boldog, ki másért élni tud.
A boldogsághoz nem visz, nincs is más földi út.
Ember, ha tudsz szeretni, meglelted üdvödet,
A mennyország tebenned, az üdv: a szeretet.

(P. M.)

160.

Dallama: *Szeret imád* vagy *Oh jertek ünnepeljünk.*

1. Karácsonyra virradtunk, keresztények jertek,
Harangszava hirdeti, eljött már a gyermek,
Zengedezve szálljon föl szivünkből az ének
Trónjához a szeretet áldott Istenének.

2. Bethlehemnek csillaga, ránk ragyog ma fényed,
Bethlehemnek jászola, lettél szent igéret,
Elűzöd az éjszakát, árnyat, éjet, rémet,
Te lettél az üdvösség, út, igazság, élet.

3. Karácsonyra virradtunk, keresztények jertek.
Harangszava hirdeti, eljött már a gyermek.
Zengedezve szálljon föl szivünkből az ének
Trónjához a szeretet áldott Istenének.

(P. M.)

161.

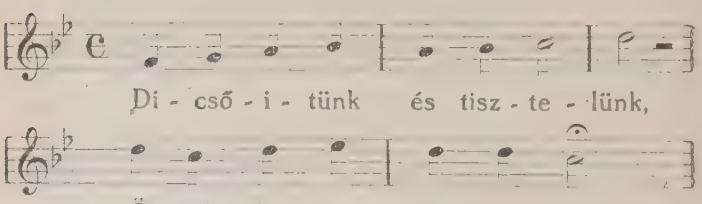

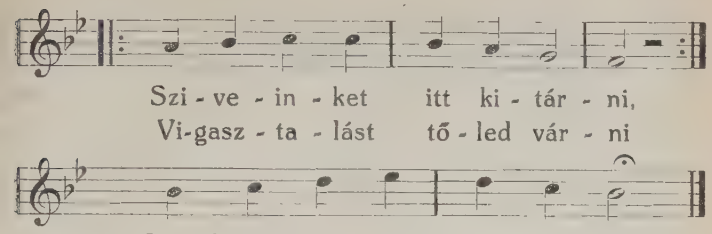

2. Mi Urunknak, Krisztusunknak Születése ünnepét
Méltólag hogy megülhessük, Hálával hogy hirdethessük
Szent nevét, szent életét.

3. Keresztfával, kínhalállal Szerzett nékünk életet,
Embervoltunk méltóságát, Magasabbra hivatását
Példával mutatta meg.

4. Szent életre, szeretetre Szólított fel szent fiad:
Önts szívünkbe töredelmet, Igazságért buzgó lelket
S meg nem szűnő szomjakat.

5. Szomjuhozzuk, áhitozzuk Szent igédnek szózatát,
A halálon győzelmet vett Krisztusi szent szeretetnek
Életosztó italát.

(Átírta *P. M.*)

162.

Kath. énekeskönyvből.

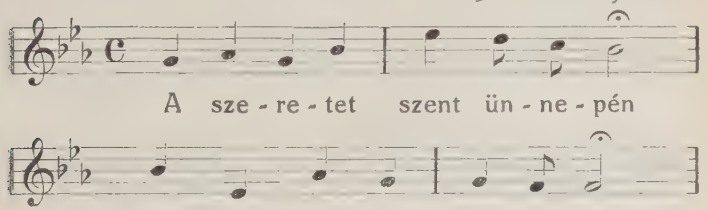

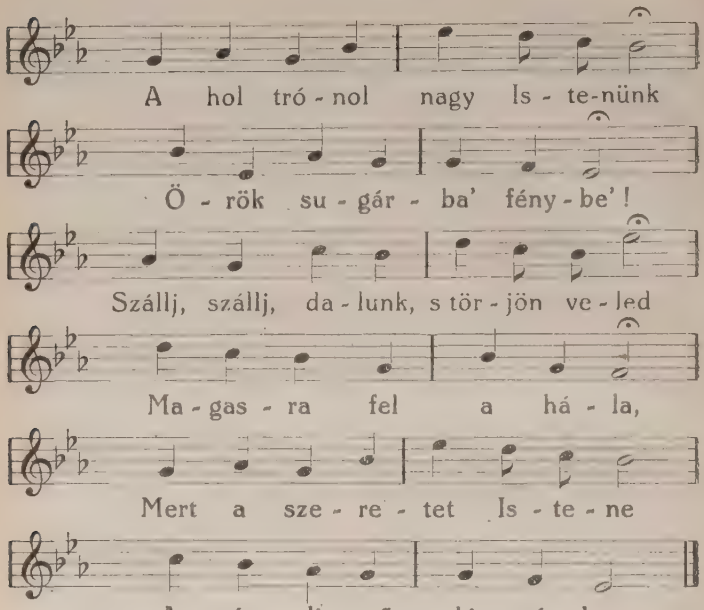
A hol tró - nol nagy Is - te-nünk
Ö - rök su - gár - ba' fény - be' !
Szállj, szállj, da - lunk, s tör - jön ve - led
Ma - gas - ra fel a há - la,
Mert a sze - re - tet Is - te - ne
Az ég di - cső ki - rá - lya.

2. A születés, élet, halál kezének egy vonása,
És jóságos tekintete világ megújhodása . . .
Elhint bölcsen nehány magot lélekbe, szívbe mélyen,
Abból fejlik a büszke tölgy: a szeretet törvénye.

3. Nyomán bomlik a régi rend, kél mindenütt tenyészet,
Közös és szent célok elé állítja mind a népet,
Ismerni őt, az ég urát egyetlen egy Istennek
S szeretni embertársaink istenfélelme mellett.

4. Karácsonynak szent ünnepén szállj, szállj dalunk [az égbe,
S vidd el szivünk hódolatát Isten trónja elébe.
A hitben mind hívek vagyunk és Jézus által egyek,
Jegyében a szeretetnek és istenfélelemnek.

(*T. A.*)

163.

Dallama: *Pásztoroknak pásztora* vagy *Szeret imád.*

1. Pásztoroknak hirdeték: eljött már a gyermek,
Új nap, újabb virradat ó nap emberének,
Vak világok, bal hitek látó szemre lelnek,
Már e földön örökös mennyországot nyernek.

2. Jöjjetek, nem kell nekem, drágán vett ajándék,
Minden kincsnél többet ér egy kis tiszta szándék,
Mást nekem ne hozzatok, tömjén, mirrha nem kell,
Jöjjetek, nem kell egyéb, tiszta szivetekkel.

3. Hol kerestek? Ott vagyok minden dobbanásban.
Megtaláltok könnyetek omló záporában.
Mit kerestek? Nem vagyok, hogyha nem a szívben,
Aki ott meg nem talál, annak Isten nincsen.

4. Jertek, jertek, ím izent néktek szent karácsony,
Szivet őrlő bánatot senki már ne lásson.
Vak világok, bal hitek látó szemre lelnek,
Már e földön örökös mennyországot nyernek.

(P. M.)

11. Esztendő utolsó napjára.

164.

Dallama: *Tebenned biztunk.*

1. Az esztendők eljönnek s elenyésznek,
Bús martaléki búsult feledésnek.
A végtelen időnek tengerébe
Belészakadnak... s aztán vége, vége,
Elmulik minden: ember, év, határ...
Csak símít egyet rajtuk a halál.

2. Múló időben múló sárgörönggyé
Minek gyurtál, — kérdhetjük mindörökké . . .
Időnek múló változása téged,
Örök hatalmu végső ok, nem érhet,
Csak sárgöröngyöd jön-megy, fut-tapot . . .
Honnan? Hová? Azt csak te tudhatod.

3. Elég tudnunk, hogy őrködöl felettünk,
Hogy elfutó időnek gondja lettünk,
Élünk, élünk, oh hála, hála néked,
Megtartatásunk élő Istenének,
Mert hült porunknak is csak nyugalom,
Megnyugvás benned lent a sírhalom.

4. Repülj, repülj hát, hunyó év! De mégse,
Ne menj le úgy, megállj, a feledésbe,
Végső napunk az évnek alkonyatján
Oh le ne menjen senkinek haragján,
Megértést, békét, boldog álmokat
Hozzon reánk a húnyó alkonyat!

(*P. M.*)

165.

Dallama: *112. Én Istenem halld meg.*

1. Az esztendők eljönnek, hogy elenyésszenek,
Az időnek tengerébe elvegyüljenek,
Igy iramlik, foszlik széllyel ez az élet is,
S ami elmult, vissza nem jön, bárhogy kéred is.

2. Uram, kiben kezdet és vég összeolvadott,
Emberész kit meg nem ért és föl nem foghatott,
Idők múló változása akihez nem ér,
Útja földi vándorodnak vajjon merre tér?

3. Csak te tudod, merre térünk, mire virradunk,
Meddig tart e földi pálya, lesz-e hajnalunk,
Mi van a nagy fordulón tul, mi vár ott mi ránk,
Átlépünk-e rajta, vagy a semmiségbe ránt.

4. A vén idő váltó sarkán akármerre néz,
Szemünk csak a kiterjesztett végtelenbe vész.
Egy lehellet, annyi sincs, az ember élete,
Mire számit mégis, hogy oly nagyra van vele?

5. Uram, a te lehelleted, te tudod mit ér,
Te tudod, mit s minek dobol szivünkben a vér,
Add, amig ver, verjen olyan istenigazán,
Dobbanása verjen át a sir hideg falán.

Dobbanása verjen át a sir hideg falán,
Szeretteink meghallják a síri éjtszakán.

(*P. M.*)

VII. Urvacsorai énekek.

166.

Dallama: *Vétkeim halomra*, vagy *Térj magadhoz*, v. *Mint a szép*.

1. Jer az Urnak asztalához, Krisztus áldott serege,
Rád erőt, megújulást hoz Életosztó melege.
Asztalához ime vár, Megteritve készen áll
Úrkrisztusnak vacsorája: Lelkünk boldog megnyugtára.

2. Jertek, jertek mind, akiknek Búsulás a pohara,
Kiknek arcán árkot ejtett Könnyeiknek zápora,
Asztalához ime vár, Megteritve készen áll
Úrkrisztusnak vacsorája, Búsulásnak áldott ára.

3. Jertek, jertek, elfáradtak, Jertek, későn érkezők,
Itt az élet vándorának, Isten ád szent pihenőt.
Asztalához ime vár, megteritve készen áll
Úrkrisztusnak vacsorája, Vándorlelkek szent végvára.

4. Jöjjetek, kik szomjuhoztok, Jöjjön aki elepedt,
Örök élet italával Töltsétek bé lelketek.
Asztalához ime vár, megteritve készen áll
Úrkrisztusnak vacsorája, Sebzett lelkek gyógyírjára.

5. Vesd le, dobd le, büszke ember gőgös önteltségedet,
Jer az Urnak asztalához, Egytestvér vagyunk veled.
Asztalához ime vár, Megteritve készen áll
Úrkrisztusnak vacsorája, Testvérek találkozása.

6. Oh de boldog, oh de áldott Kútforrás lett e kehely,
Mennyi bút örömre váltott Áldást osztó cseppjivel!
Asztalához ime vár, Megteritve készen áll
Úrkrisztusnak vacsorája, Boldog lelkek boldogsága.

7. Szent Atyánk, oh légyen áldott, Áldott az a pillanat,
Amikor közinkbe szállott Prófétánknak szent fiad.
Asztalához ime vár, Megteritve készen áll
Úrkrisztusunk vacsorája, Üdvösségünk oltalmára.

8. Im kinyilt a titkok titka, Úgy hivják hogy szeretet,
Már ezentul ebbe bizva Eltévednünk sem lehet.
Asztalához ime vár, Megteritve készen áll
Úrkrisztusnak vacsorája, Szeretetünk jutalmára.

9. Tárva-nyitva áll az útunk, Lépjetek rá, emberek,
Rajta jó Atyánkhoz jútunk, Vezetőnk a szeretet.
Asztalához ime vár, Megteritve készen áll
Úrkrisztusnak vacsorája, Küzdelmink diadalára.

(P. M.)

167.

Zsasskovszki Énekes könyv.

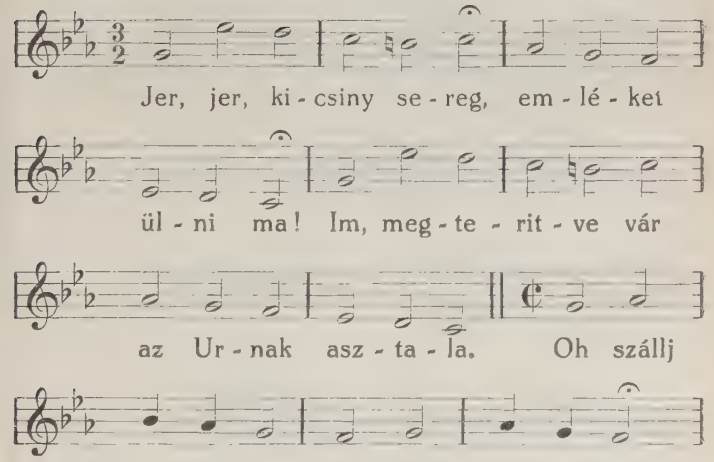

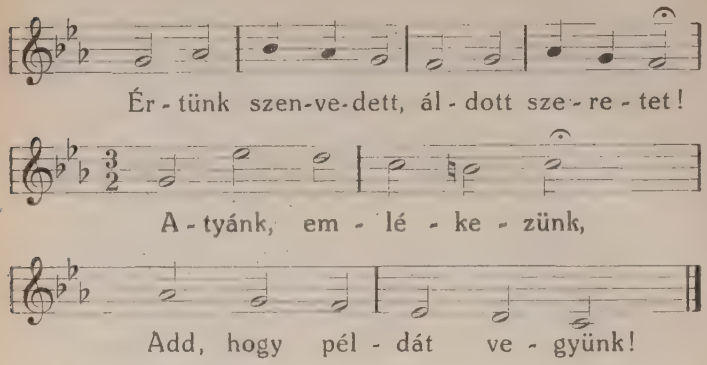

2. Én édes Istenem, vendégségben vagyunk,
Úgy illenék, elébb megvizsgálnók, magunk.
Oh szállj mibelénk stb.

3. Szívünkbe néz szemünk s aggódva látja, hogy
Testvértelen közöny tanyát ott mint rakott.
Oh szállj mibelénk stb.

4. Szívünkbe néz szemünk s aggódva kérdezi,
Testvér baját vajjon testvér minek lesi.
Oh szállj stb.

5. Mert méreg a kenyér, ha vérre szomjazol
S ha bent a baj, bizony nem bort: halált iszol.
Oh szállj stb.

6. Jer, jer, kicsiny sereg, vetkőzd le bűnödet,
Meglásd, oh megszeresd tennen testvéredet.
Oh szállj stb.

7. Uram, vallást teszünk, ez emlékünnep int,
Egymást szeretni, hogy megpróbáljuk megint.
Oh szállj stb.

(P. M.)

168.

Dallama: *126. Bús harangszó hirdeti.*

1. Krisztus Urunk kérdezi,
Meg tudtad-e érteni,
A Golgota mit jelent.
Tudsz-e holtig hű maradni,
S véred árán oda adni
A jövőért a jelent?

2. A Golgota kérdezi,
Meg tudtad-e érteni
Az új ige velejét:
Tudsz-e százszor megbocsátni,
A bántalmat meg se látni,
Úgy venni el erejét?

3. Az új Ige kérdezi,
Kész vagy-é megérteni
A megváltó ihletést:
Eszményekért élni, égni,
A pokollal szembe nézni
S nem ismerni csüggedést.

4. A Megváltó kérdezi,
Szíved mért nem vértezi
Egy kis élő szeretet.
Gőgös ember, büszke ember,
Gőgöd engem hogy nem esmer,
Véredet, testvéredet?!

5. A kifolyt vér kérdezi,
Meg tudnád-e érteni,
A szeretet mit jelent:
Másért égni, másért fájni
S nyugtot aztán sem találni
Sem ott fent, sem ide lent.

6. A megtört szív kérdezi,
Testvér vajjon mért lesi,
Hol fáj, hogy ott szúrja bé.
Homlokodon Kain-bélyeg,
Kebeledben gyilkos méreg,
Testvér, jaj, meghalsz belé.

7. A keresztfa kérdezi,
Konokságod mért teszi
Sivárrá az éltedet.
Megtanulsz, ne félj, örülni,
Próbáld csak meg letörülni
Egyszer bár a könnyeket.

8. Kérdezd meg hát szívedet,
Terítettek-é neked
Itt ez emlékünnepen,
S hogyha szíved igent dobbant,
Köszöntsd borral a betoppant
Uj vendéget szivesen.

9. Szíved ha megengedi,
Boldogan állj ide ki,
Testvér, s vedd a kenyeret,
Amit kérsz, az Isten azt hoz,
Csak ne szólj, csak ne fogadkozz,
Hadd beszélni szívedet.

10. Szíved szól, hát hígyj neki,
Lépj csak bátran ide ki,
Testvér, s fogd a poharat
S mondd, hogy légyen százszor áldott,
Holt hiredtől hogy megváltott
Ez a boldog pillanat.

11. Szíved szólt, hát higyj neki,
Lépj csak bátran ide ki,
Bánatútak vándora,
Sorsod akit búval vert meg,
Arcodon ha árkot ejtett
Könnyeidnek zápora.

12. Jertek mind, megnyilt az út,
Áldást ont a csoda-kút,
A Krisztusi szeretet,
Fölpattant a titkok titka,
Jőjjetek, mert ebbe bízva
Nem remélni nem lehet.

(P. M.)

169.

Dallama: *96. Én Istenem.*

1. Ember, vigyázz,
Hogy véssz, mint várasz
Urvacsorát:
Csak tiszta szívtől,
Élő hittől
Várhatsz csodát.

2. Bor megtagad,
Kenyér nem ad
Megújulást,
Csak ami bent vagy,
Az ad, az ad
Megnyugtatást.

3. Ember, vigyázz,
Kivel csinálsz
Itt számvetést.
Képmutatásod
Dobd el. Átok
A tettetés.

4. Ember, vigyázz!
Nem állsz ki, várasz,
Félted magad?
Elbujtál? Látlak,
Az önvádban
Megtalállak.

5. Ember, vigyázz,
Hiában állsz
Büszkén elé:
Ha megtagadtál,
Félre dobtál,
Hogy szedsz elé?!

6. Meg nem bánt sok
Álnokságod
Ha árkot ás,
Mentség már nincsen,
Késő minden
Rimánkodás.

7. Most végy elé!
Isten felé
Megnyilt az út,
Ha fölfogadtad,
Nekem adtad
Egész valód.

8. Krisztus terhét,
Bús keresztjét
Ha fölveszed:
Kenyérben, borban
— Ott van, ott van —
Krisztust veszed.

9. Ember, vigyázz,
Kivel csinálsz
Itt számadást,
Mert fent az Isten,
Meghall minden
Szivdobbanást. *(P. M.)*

170.

Régi magyar egyházi ének.

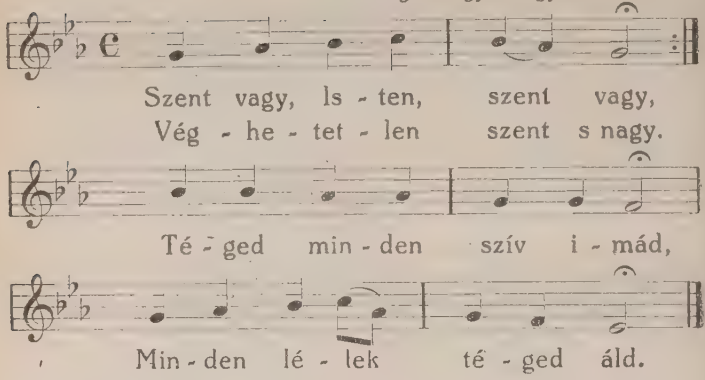

2. Krisztus által leltünk Rád, Uram, mert lelkünk
Boldogságra vezérléd, Tenmagadnak szenteléd.

3. Ez az asztal mostan, Hol szent kenyér s bor van,
Arra int itt bennünket, Áldjuk idvezítőnket.

4. Áldjuk és tiszteljük, Általa reméljük
A szent cél elérését, Lelkünknek üdvösségét.

5. Érezzük, oh Atyánk, Mily jó áradt reánk
Szent fiadnak általa, Hogy mi értünk meghala.

6. Oh Atyánk, irgalmazz, Bününkért ne halmazz
Méltó büntetést reánk, Légy kegyelmes mi hozzánk.

(*Sz. S.*)

171.

Dallama: *Mint a szép hives patakra.*

1. Gondviselő szent Istenünk, tekints bűnös fejünkre,
Nincs más, kiben reménylenünk, Te vigyázsz életünkre.
A mennyből letekintél s magadhoz azzal intél,
Hogy szent fiadat kövessük, és halálát emlegessük.

2. Jövel, Úristen, szívünkbe önts teljes búzgóságot,
Erősits meg szent hitünkben, hogy nyerjünk boldogságot.
Midőn íly nagy jót tettél, Úrvacsorát szereztél,
Áldunk Örökké tégedet, magasztaljuk szent nevedet.

3. Lelkünknek egy reménysége, Atyánk, mi fejedelmünk,
Szent lelkednek segítsége légyen erős védelmünk.
Kegyes szemmel tekintsed, vígasztalással hintsed
Szíveinknek töredelmét s tartsd meg szent neved félelmét.

4. Oh ne ontsd ránk bűneinkért búsulásod poharát,
Ne fordítsd el vétkeinkért áldott orcád sugarát!
Segélj, útad kövessük, hogy egykor elnyerhessük
Megtérésünknek jutalmát, az életnek koronáját.

(*Idb. Gyergyai László.*)

172.

Dallama: *103. Oh mennyei*, vagy *136. Fénylik a nap.*

Útat vágtál, az vagy, út vagy,
Életvize áldott kútnak,
Életünkre tett pecsét vagy,
Vérrel írt szent szövetség vagy.

(*P. M.*)

173.

Dallama: *169. Jer, jer, kicsiny sereg.*

1. Zengő nyelvem, szavam, mondj hangos éneket,
Krisztusodért, szívem, szálljon fel éneked.
Áldott mesterünk emlékünnepén
Szálljon mibelénk új hit, új remény.
Atyánk, magasztalunk, tenéked áldozunk.

2. Zengő nyelvünk, szavunk hasson fel trónodig,
Nyisd fel, Uram, nekünk, mutasd meg útaid,
Áldott mesterünk stb.

3. Igéreted szerint elküldted szent fiad,
Újítsd meg újra ma vélünk irgalmadat.
Áldott mesterünk stb.

4. Légy itt ma mivelünk, Atyánk jövel, jövel,
Itasd meg lelkeink igédnek cseppjivel
Áldott mesterünk stb.

(P. M.)

174.

Dallama: *96. Én Istenem.*

Menjetek el békével, Ég áldottjai,
Nem fogja senki
E szent kötést feloldani.

(Átírta P. M.)

175.

Dallama: *96. Én Istenem.*

Uram, bocsásd — Szemeim láttak,
Szolgádat el — Megtaláltak,
Már békével: — Aldott Atyám.

(P. M.)

VIII. Zsoltárok.

176.

(I. ZSOLTÁR.) *Goudimel A 124. zs. dallama.*

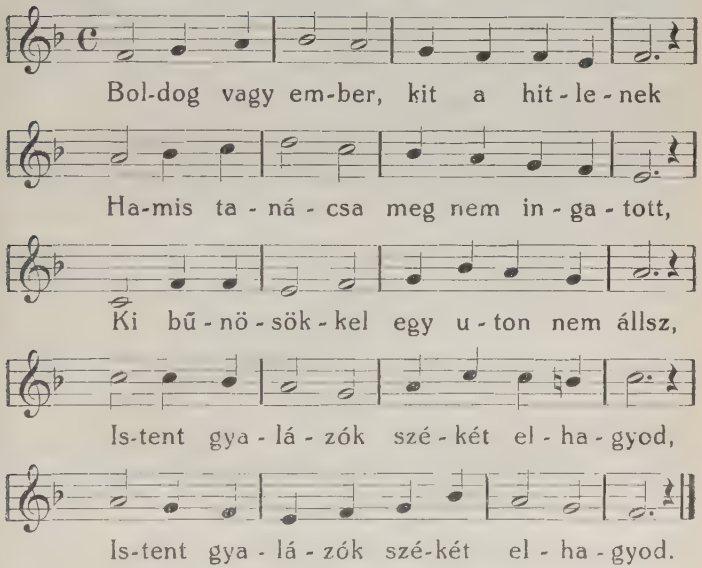
Bol-dog vagy em-ber, kit a hit-le-nek
Ha-mis ta-ná-csa meg nem in-ga-tott,
Ki bű-nö-sök-kel egy u-ton nem állsz,
Is-tent gya-lá-zók szé-két el-ha-gyod,
Is-tent gya-lá-zók szé-két el-ha-gyod.

2. Mert míg az Úrnak örvendez szived
És hitben éled éjed, nappalod,
Virulni fogsz, mint termő törzs, melyet
Hűs folyam öntöz, termés megrakott.

3 Nem így a hítlen gúnyolók, nem így,
Szétszórja őket majd a büntetés,
Mint könnyű polyvát fergeteg szele
S útjuk hazátlan messzeségbe vész.

4. Mert ülvén ott Sionnak szent hegyén,
Ítél az Úr, a mindent jól tudó,
És állván ott a megítéltetést,
Elvész a hítlen, üdvözül a jó.

(*J. A.*)

177.

(I. ZSOLTÁR.) *Erdős Mihály.*
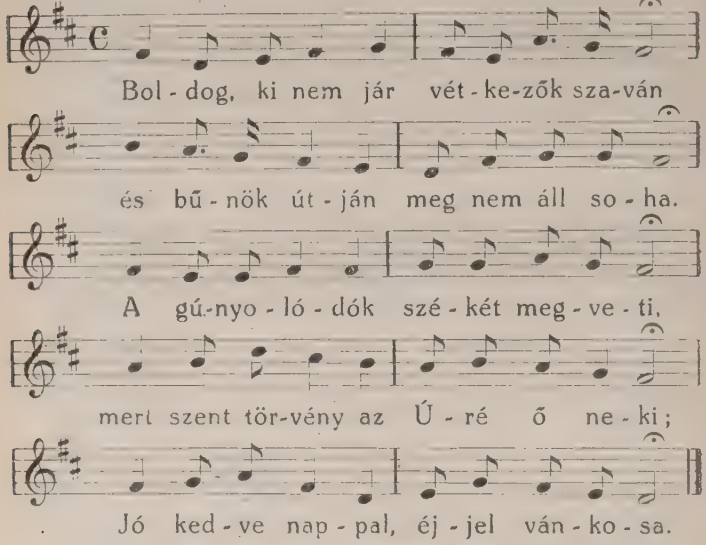
Bol - dog, ki nem jár vét - ke-zők sza-ván
és bű - nök út - ján meg nem áll so - ha.
A gú-nyo - ló - dók szé - két meg - ve - ti,
mert szent tör-vény az Ú - ré ő ne - ki;
Jó ked - ve nap - pal, éj - jel ván - ko - sa.

2. Olyan lesz ő, mint nagy folyóvizek
Megáldott partján ültetett babér,
Termésidőben dús gyümölcsöt ont
És nem kap rajta hervadást a lomb,
Nyomában áldás, jó szerencse kél.

3. Felkél az Úr, mint támadó vihar
S elsöpri polyvaként az álnokot,
Ítéletet tart, mert igaz biró,
Napként ragyogni látja őt a jó,
A rossz pedig sötétben tántorog.

(*B. D.*)

178.

(V. ZSOLTÁR.) *D. Bourgois.*

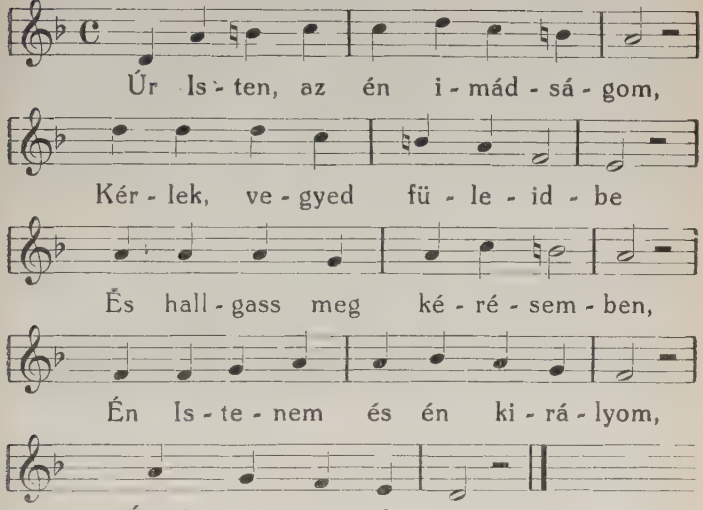
Úr Is - ten, az én i - mád - sá - gom,
Kér - lek, ve - gyed fü - le - id - be
És hall - gass meg ké - ré - sem - ben,
Én Is - te - nem és én ki - rá - lyom,
Értsd meg mon - dá - som.

2. Tekintsd meg én esedezésem
És halld meg kiáltásomat,
Midőn hívlak királyomat,
Meghallgatod én könyörgésem,
Bizonnyal hiszem.

3. Jó reggel meghallgatsz engemet,
Uram, még virradta előtt,
Idejébb, mint a nap feljött,
Elődbe számlálom ügyemet,
Várván kegyelmed.

4. Vezess, Uram, igazságodban,
Ellenségimnek láttokra,
Kik igyekeznek káromra,
Oktass, hogy a te utaidban
Járhassak jobban.

(Szenczi M. A.)

179.

(VI. ZSOLTÁR.) *Iszlai Márton.*

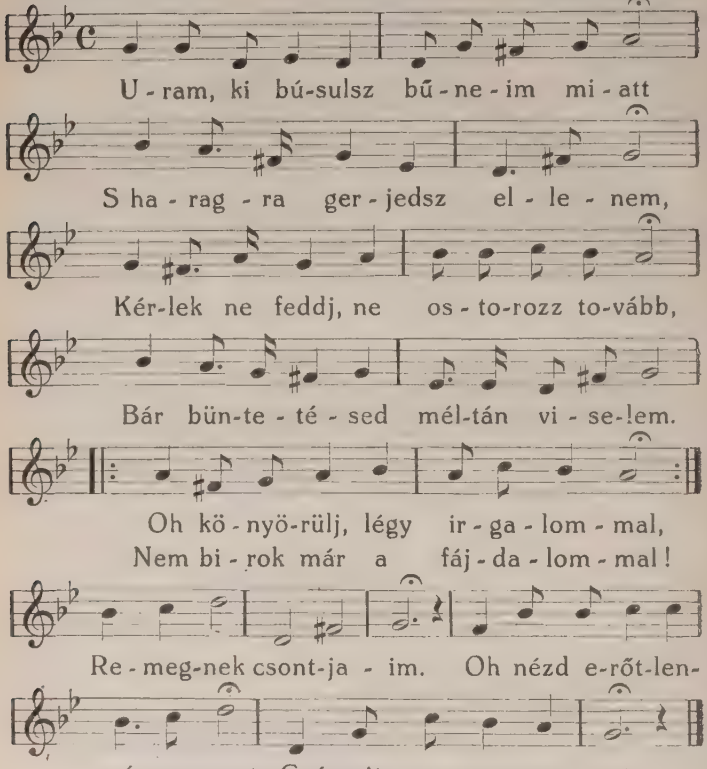
U - ram, ki bú-sulsz bű - ne - im mi - att
S ha - rag - ra ger - jedsz el - le - nem,
Kér-lek ne feddj, ne os - to-rozz to-vább,
Bár bün-te - té - sed mél-tán vi - se-lem.
Oh kö - nyö-rülj, légy ir - ga - lom - mal,
Nem bi - rok már a fáj - da - lom - mal!
Re - meg-nek csont-ja - im. Oh nézd e-rőt-len-
sé - ge - met, Gyó-gyits meg en - ge - met.

2. Ne késs, ne késs, oh térj hozzám, Uram!
Lelkem, hitem már ingadoz
És csüggedezve búsan kérdezi,
Meddig késik még rég várt vígaszod.
Mentsd meg lelkem, míg elragadja
A csüggedésnek áradatja.
Oh szánj meg, jó Uram,
S bár nincs előtted érdemem, Irgalmazz énnekem.

3. Miért borítnál szemfedőt reám ! ?
A sírban nincs emlékezet.
S ha dalnokod a sírba száll alá,
Ki zeng neked, Uram, dicséretet ? !
Fohászom lankadt, minden éjjel
Ágyam feresztem könnyeimmel
S nyoszolyám öntözöm.
Arcom megrémült, hervatag A búbánat miatt.

4. Távozzatok előlem, álnokok,
Siralmam végre fölhatott.
Kértem, könyörgtem és imé az Úr
Meghallgatott, igen, meghallgatott.
Piruljatok megszégyenülve
És bűnötöktől üldöztetve
Legyen mindannyitok,
Kikért szállott rám szenvedés, Reátok megvetés.

(R. G.)

180.

(VIII. ZSOLTÁR.) *Világi dalból. D. Bourgois.*

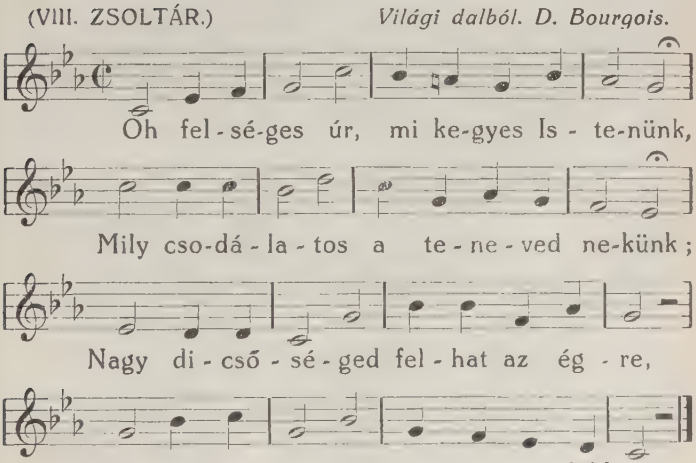
Oh fel-sé-ges úr, mi ke-gyes Is-te-nünk,
Mily cso-dá-la-tos a te-ne-ved ne-künk;
Nagy di-cső-sé-ged fel-hat az ég-re,
Ter-jed-ten ter-jed mind e-gész föld-re.

2. Dícsérnek téged még a csecsszopók is.
Szájukban hordják nagy nevedet ők is.
Neved az ellenséget megejti,
A bosszúállót megszégyeníti.

3. Kezed művének nézvén nagy-voltát,
Felénk teritett egednek boltját,
Csodálva kérdem, mi hát az ember,
Tőled, hogy ennyi dicsőséget nyer.

4. Oh felséges Ur, mi kegyes Istenünk,
Mily csodálatos a te neved nekünk.
Nagy dicsőséged felhat az égre,
Terjedten terjed mind egész földre.

(Szenczi M. A. átirva.)

181.

(XIII. ZSOLTÁR.) *Iszlai Márton.*

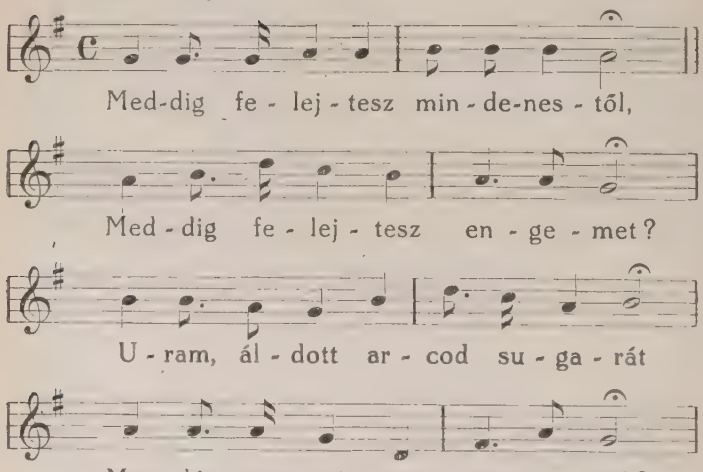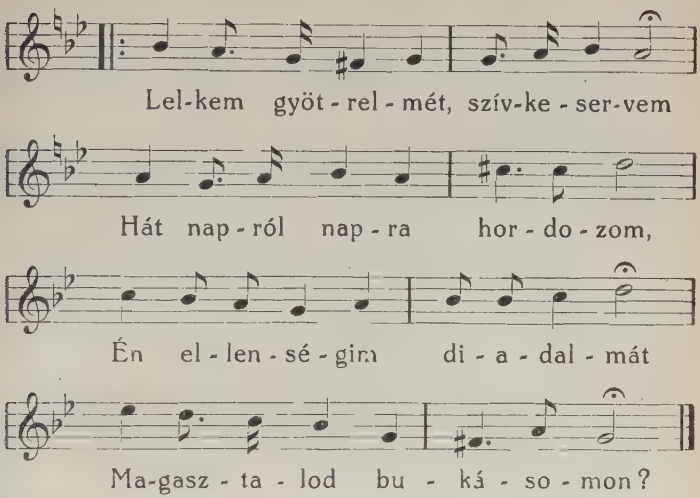

2. Nézz rám, Uram, hallgass meg engem,
Világosítsd meg szemeim,
Ne hagyd lehunyni még halálra,
Ne hagyd örülni ellenim.
Háborgatóim oh ne engedd,
Hogy diadalmat üljenek,
Ne mondhassák el bizakodva:
Győztünk, legyőztünk tégedet.

3. Jóvoltodban van bizodalmam,
Szívem tebenned vigadoz.
Uram, elcsüggedt gyermekednek
Te megmutatod vigaszod.
Megpenditem a hárfa hurját,
Ajkam ihletve felnyitom
S az Ur jóvoltát és kegyelmét
Új énekkel magasztalom.

(*R. G.*)

182.

(XVI. ZSOLTÁR.)

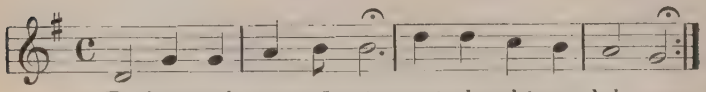

Te benned, szent Atyám, minden bi-zo-dal-mam,
E-rős hit - tel val-lom, Hogy te vagy ol-tal-mam.

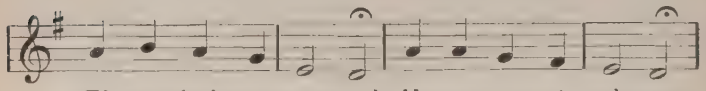

El - tör-löd sze-mem-ről, Ke-ser-ves si - ral-mam,

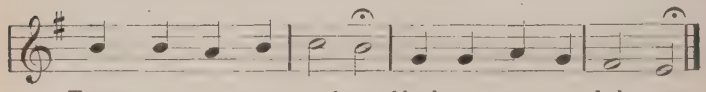

Tarts meg en-gem és légy Ked-ves nyu-go-dal-mam.

2. Az én lelkem téged erős urának tart,
Reményemnek te vagy kivánt kikötőpart,
Nékem hogy megőrizz, nyujtasz kegyesen kart,
Mely hogy el ne essem, kegyelmesen megtart.

3. Nincs nekem, mit adjak a jótételekért,
Melyeket jóságod életemben rám mért,
Te kimondhatatlan nagy szeretetedért,
Melyet te tudsz és az én lelkem megismért.

4. Áldlak, Atyám, téged, ki engem alkottál,
Magadból énbelém okos lelket adtál,
Éltem szélvészi közt híven oltalmaztál
És a kegyességre bölcsen tanítottál.

(XVII. század.) (*Tordai J.*)

183.

(XXII. ZSOLTÁR.) *Régi magyar ének.*
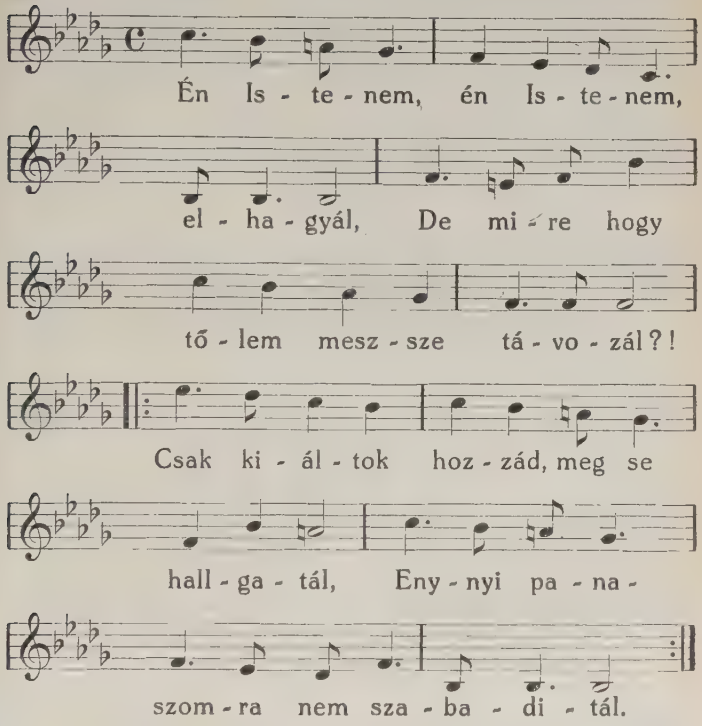
Én Is - te - nem, én Is - te - nem,
el - ha - gyál, De mi - re hogy
tő - lem mesz - sze tá - vo - zál?!
Csak ki - ál - tok hoz - zád, meg se
hall - ga - tál, Eny - nyi pa - na -
szom - ra nem sza - ba - di - tál.

2. Tömlöci kenyérrel, vízzel mi lakunk,
Könnyhullással elegy étünk, italunk,
Szomszéd pogányoknak csúfjai vagyunk,
Az ellenség szidva osztozik rajtunk.

3. Kelj fel Uram, kelj fel, mutasd színedet,
Mert mihelyt mi mellénk adod erődet,
Azonnal megűzzük az pogány népet,
Mind az kik gyűlölik az mi hitünket.

4. Jól látsz Uram, vaj' ki jól látsz te mindent,
Szivek vizsgálója, értesz te mindent.
Lásd meg Uram, értsd meg, mi szakadott ránk,
Seregeknek ura, térj már mihozzánk.
(XVI. sz.) *(Bogáti F. M.)*

184.

(XXIII. ZSOLTÁR). *D. Bourgois.*

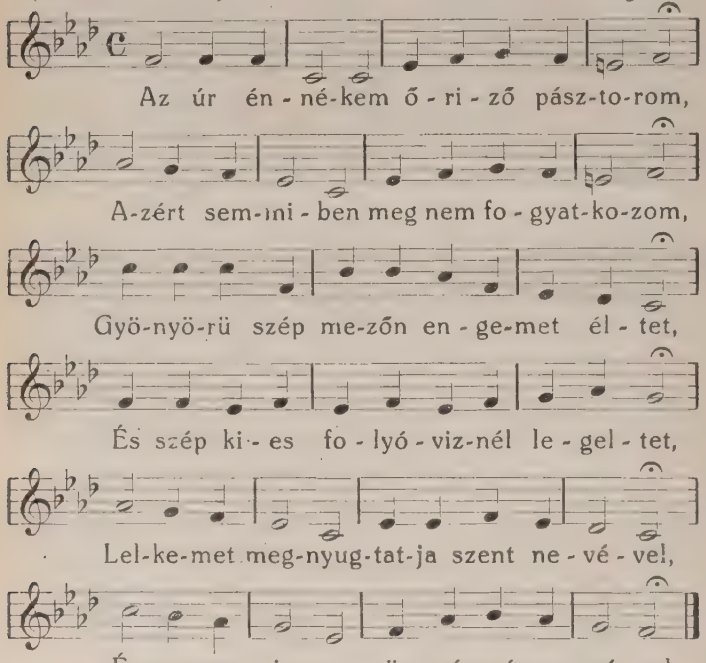
Az úr én - né-kem ő - ri - ző pász-to-rom,
A-zért sem-mi - ben meg nem fo - gyat-ko-zom,
Gyö-nyö-rü szép me-zőn en - ge-met él - tet,
És szép ki - es fo - lyó - viz-nél le - gel - tet,
Lel-ke-met meg-nyug-tat-ja szent ne - vé - vel,
És en-gem i - gaz ös - vé-nyén ve - zé - rel.

2. Ha a halálnak árnyékában járnék,
Még az ő sötét völgyében sem félnék,
Mert mindenütt te jelen vagy én velem
És szent lelked megbátorítja szívem,
És nékem az én ellenségim ellen
Asztalt készítesz s eledelt adsz bőven.

3. Asztalt terítsz s nem hagysz halálra válnom,
Te megtanítasz harcomat megállnom,
Te megfogsz, hogyha tántorogna lábam,
Ha lankadoznám perdöntő tusámban.
S ha megpihenni vágyom fáradottan,
Megengeded, hogy házadban lakozzam.

(*Szenci Molnár Albert* átírva.)

185.

(XXV. ZSOLTÁR.) *D. Bourgois. Világi dallamból.*
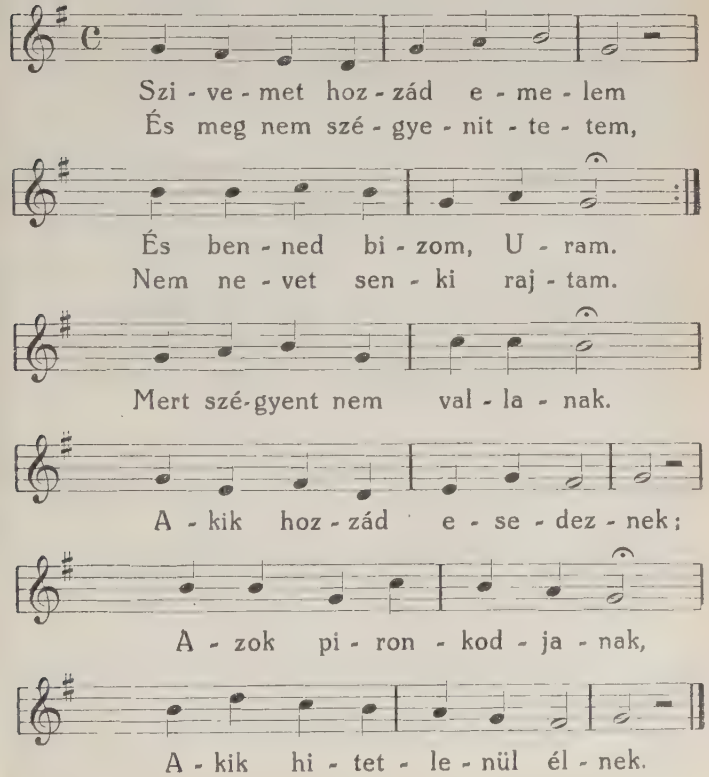
Szi - ve - met hoz - zád e - me - lem
És meg nem szé - gye - nit - te - tem,
És ben - ned bi - zom, U - ram.
Nem ne - vet sen - ki raj - tam.
Mert szé-gyent nem val - la - nak.
A - kik hoz - zád e - se - dez - nek;
A - zok pi - ron - kod - ja - nak,
A - kik hi - tet - le - nül él - nek.

2. Oh mutasd meg Uram, nékem, Oh mutasd meg utadat,
És tanits, hogy ösvényedben Intézhessem jártamat.
Úgy vezérelj engemet, Hogy szent igéd teljesítsem.
Oltalmazd meg éltemet, Benned bízom, Uram Isten.

3. Emlékezzél jóvoltodból Nagy kegyelmességedre,
Emlékezzél irgalmadról, Mely megmarad örökre.
Oh ne tudd fel, Istenem, Ifjuságom számos vétkét,
És tekintsd meg kegyesen A bűnösnek hozzád tértét.

(*Szenci Molnár Albert*)

186.

(XXXIII. ZSOLTÁR.)
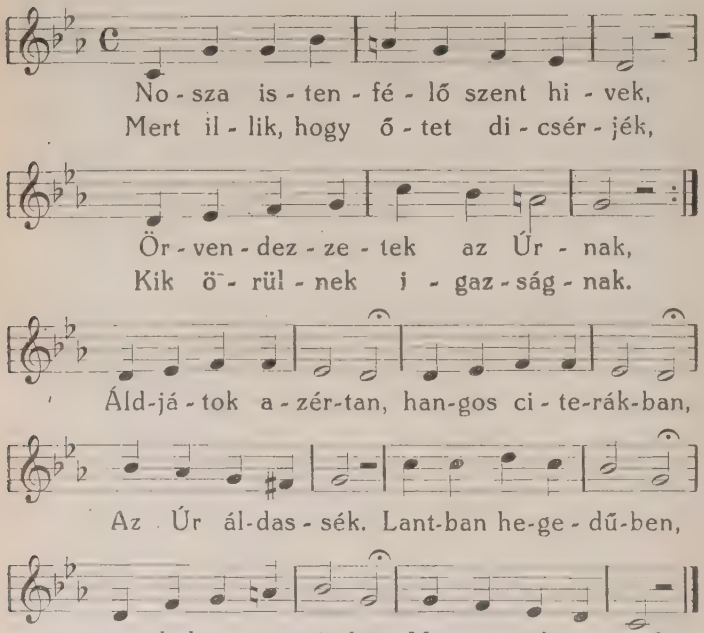
No - sza is - ten - fé - lő szent hi - vek,
Mert il - lik, hogy ő - tet di - csér - jék,
Ör - ven - dez - ze - tek az Úr - nak,
Kik ö - rül - nek i - gaz - ság - nak.
Áld-já - tok a - zér-tan, han-gos ci - te-rák-ban,
Az Úr ál-das - sék. Lant-ban he-ge - dű-ben,
cim - bal-mi zen-gés-ben Ma-gasz-tal - tas - sék.

2. Neki vígan énekeljetek,
Gyönyörü szép új éneket!
Zendüljön fel ti szivetek
S mondjatok szép dicséretet!
Mert igaz mondása, állhatatos dolga;
Amit az Úr szól,
Megáll igazságban, minden dolgaiban
Cselekeszik jól.

3. Ne bízzatok földi erőben,
Ne csaljon meg hatalmatok,
Szabadítást nehéz időben
Emberektől ne várjatok.
Mert csak az Isten az, aki hű és igaz
És meg nem rendül.
Szabadítás, erő nála van, tőle jő
A magas mennyből.

4. Gondot visel az igaz Isten
Az ő kegyes híveiről,
Megőrzi a nehéz időkben,
Aki benne vígad s örül.
Azért Uram, kérünk, légy mi segítségünk
És erős várunk.
Ne hagyj szükségünkben, gyámolíts éltünkben,
Mert téged várunk.

(*Szenci Molnár Albert* átírva.)

187.

(XXXIV. ZSOLTÁR.) *Bartók M. énekgyüjteményéből.*

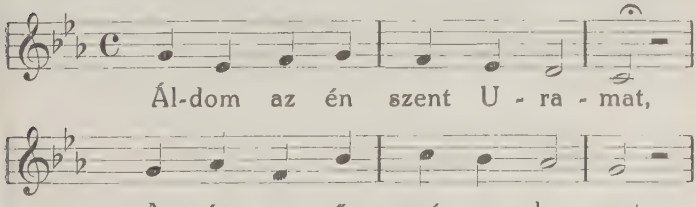

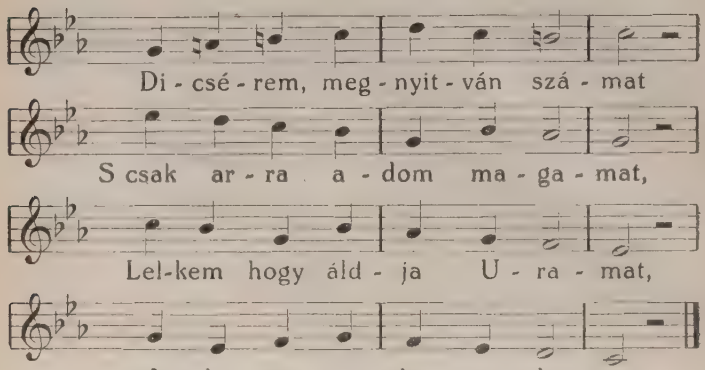

2. Kedvét keresem az Urnak, Az Ur is sok jóvoltának
Adja jelét áldásának, Énnekem hív szolgájának,
Mert véget vet nyavalyámnak, Hosszas nyomoruságomnak.

3. Én szegény hozzá kiálték, Hitemben szégyent nem vallék;
Hogy előtte leborulék, Uj vígasztalást találék,
Meghallgatá, amit kérék S haláltól megszabadulék.

(XVII. sz.) *(Tordai J.)*

188.

(XXXVIII. ZSOLTÁR.) *D. Bourgois.*

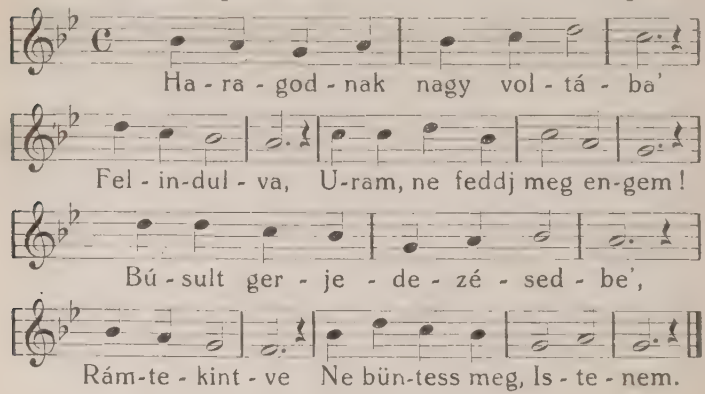
Ha - ra - god - nak nagy vol - tá - ba'
Fel - in-dul - va, U-ram, ne feddj meg en-gem!
Bú - sult ger - je - de - zé - sed - be',
Rám-te - kint - ve Ne bün-tess meg, Is - te - nem.

2. A te nyílad bűneimért úgy is elért
S megsebzé már szívemet,
Kezeidnek sulyos volta porba sujta
És sanyargat engemet.

3. Gyászruhában járok sírva, mert gyógyírja
Sebeimnek nincs sehol;
Bűnöm átka száll utánam nyavalyámban,
Melyben testem elromol.

4. Én Istenem, szánalommal, irgalommal
Tekints inkább engemet,
S akit megtört már a bánat, a bocsánat
Váltsa meg már lelkemet.

(*Szenci Molnár Albert* átírva.)

189.

(XLII. ZSOLTÁR.) *D. Bourgois. Világi dal.*

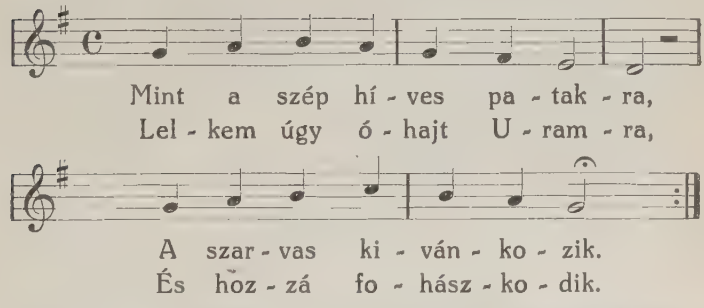
Mint a szép hí - ves pa - tak - ra,
Lel - kem úgy ó - hajt U - ram - ra,
A szar - vas ki - ván - ko - zik.
És hoz - zá fo - hász - ko - dik.
Te - hoz - zád, én Is - te - nem,
Szom - ju - ho - zik én lel - kem:

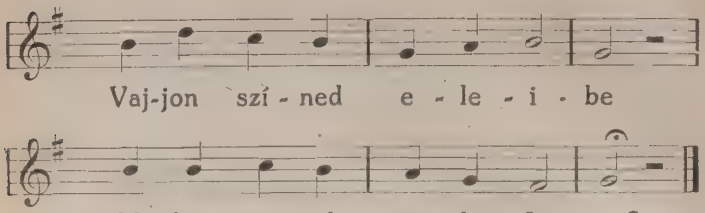

2. Éjjel-nappal hulló könnyem Énnekem a kenyerem,
Amidőn azt kérdik tőlem, Vajjon hol van Istenem,
Lelkem ezen kiontom És szent házad óhajtom,
Hol a hívek seregében Örvendek szép éneklésben.

3. Én lelkem, hát mért csüggedsz el, Mért kesergesz [ennyire?
Bizzál Istenben, nem hágy el, Megvígasztal végtire.
Arca hogyha rád tekint, Megvígasztal majd megint,
Oh kegyelmes jó Istenem, Mint sajog, fáj szegény [szivem?!

4. Sebessége árvizednek És a zúgó nagy habok
Rajtam összeütközének, Mégis hozzád sóhajtok,
Mert te engem megtartasz, Éjjel-nappal vígasztalsz
S dicséretet énekelek Neked, erős őrizőmnek.

5. Én lelkem, hát mért csüggedsz el, Mért kesergesz [ennyire?
Bízzál Istenben, nem hágy el, Megvígasztal végtire.
Ő nyújt majd szemlátomást Bánatimból gyógyulást
S megmutatja nyilván nékem, Hogy csak ő az én [Istenem.

(*Sz. Molnár Albert* átírva.)

190.

(XLVII. ZSOLTÁR.) *D. Bourgois.*
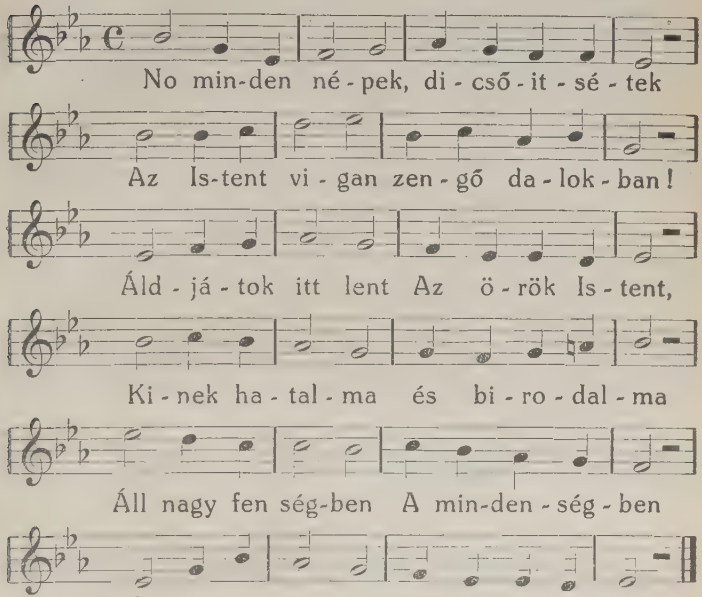
No min-den né-pek, di-cső-it-sé-tek
Az Is-tent vi-gan zen-gő da-lok-ban!
Áld-já-tok itt lent Az ö-rök Is-tent,
Ki-nek ha-tal-ma és bi-ro-dal-ma
Áll nagy fen ség-ben A min-den-ség-ben
És itt a föl-dön Meg-áll ö-rök-kön.

2. Ime az Isten E dicsőségben
Minket is felvett, Örökévé tett
És tiszta fényben Előttünk mégyen,
Hogy ő utána, Fényes nyomába
Haladjon minden S őt áldja híven,
Ünnepi dallal, Nagy diadallal.

3. Fel hát, fel népek, Nevét zengjétek,
Gyüljetek egybe, Mind egy seregbe,
Mert így akarja A népek atyja,
Hogy minden nemzet, Kiket teremtett,
És az egész föld, Melyet ő bétölt,
Az Istent áldja, Csak őt imádja.

(*Sz. Molnár Albert* átírva.)

191.

(LX. ZSOLTÁR.) *Dagues P.*
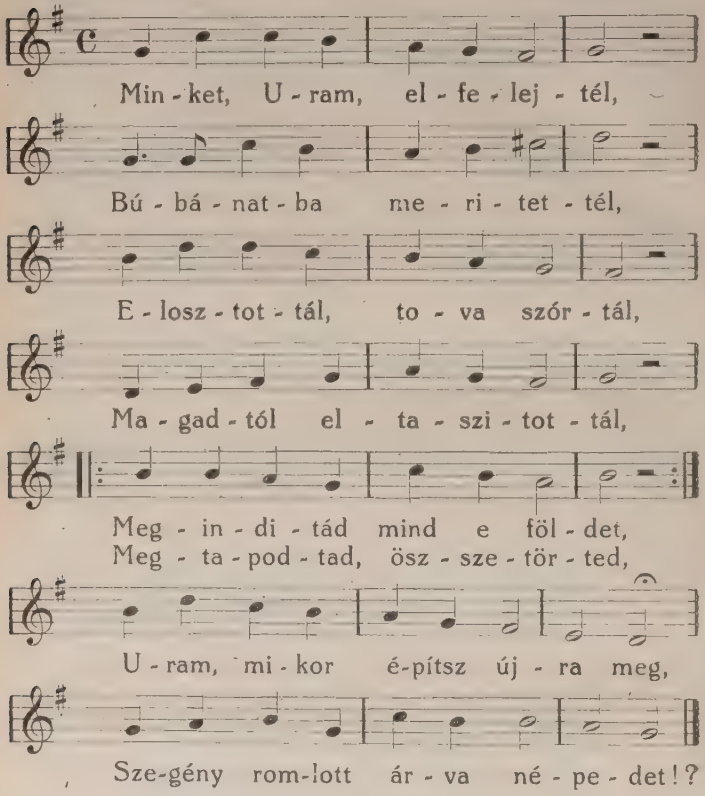
Min - ket, U - ram, el - fe - lej - tél,
Bú - bá - nat - ba me - ri - tet - tél,
E - losz - tot - tál, to - va szór - tál,
Ma - gad - tól el - ta - szi - tot - tál,
Meg - in - di - tád mind e föl - det,
Meg - ta - pod - tad, ösz - sze - tör - ted,
U - ram, mi - kor é-pítsz új - ra meg,
Sze-gény rom-lott ár - va né - pe - det!?

2. Állj mi mellénk, segíts minket,
Ellenségtől szabadíts meg,
Mert emberi segítségben
Hjába volnánk reménységben.
Isten által lesz minekünk
Erős, fényes győzedelmünk.
Isten fogja pártul ügyünket,
S megalázza ellenségünket.

(Szenczi M. A.)

192.

(LXV. ZSOLTÁR.) *Világi dallamból. D. Bourgois.*

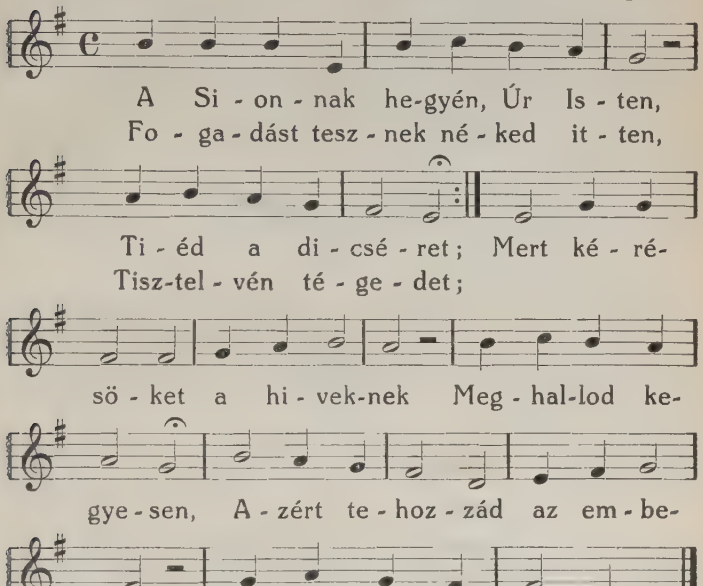
A Si - on - nak he-gyén, Úr Is - ten,
Fo - ga - dást tesz - nek né - ked it - ten,
Ti - éd a di - csé - ret; Mert ké - ré-
Tisz-tel - vén té - ge - det;
sö - ket a hi - vek-nek Meg - hal-lod ke-
gye - sen, A - zért te - hoz - zád az em - be-
rek jön - nek min - de - nün - nen.

2. Rajtam a bűn elhatalmazék
Terhelvén engemet,
De nagy volta kegyességednek
Eltörli vétkemet.
Oh boldog a te választottad,
Kinek helyet te adsz,
Ajtód kinek te megnyitottad
S akit te befogadsz.

3. Mert mindenek tebenned bíznak
E földi téreken,
És mind akik széjjel lakoznak
Túl messzi tengeren.

A messze terjedt nagy világot
Átfogja szellemed,
Az égbe nyúlt hegyóriások
Egy-egy himnusz neked.

4. Zúgását a tenger vizének
Te megcsendesíted,
Zajgását a békétlen szívnek
Te elenyészteted.
Csak szólsz az égi vándorokhoz
S az áldás már szakad,
Beteg lelkünkre gyógyulást hoz
Egyetlen súgarad.

(Sz. Molnár Albert átírva.)

193.

(LXX. ZSOLTÁR.) *Régi magyar egyházi ének (1607).*

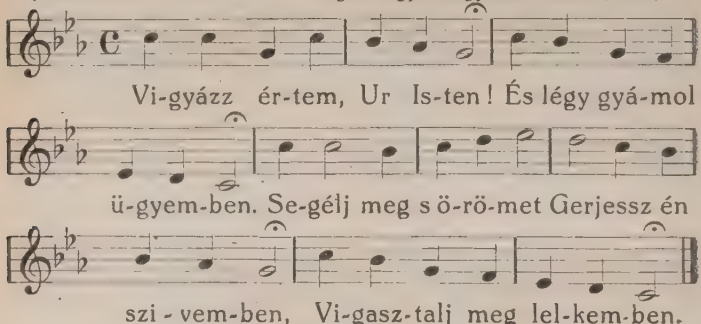

2. Mindazok is, Uristen, kik tégedet szeretnek,
Hogy engem megtartasz, annak örvendjenek
S hálával tiszteljenek.

3. Gyarló vagyok, Uristen, mint elhagyatott árva,
Minden jó segítség tőlem el van zárva,
Sóhajtok, téged várva.

4. Siess hozzám, Uristen, mert csak te vagy segítőm,
Szabadíts meg engem, és tartsd meg életem,
Oh én édes teremtőm.

(XVII. sz.) *(Tordai J.)*

194.

(LXXII. ZSOLTÁR.) Dallama: *A Sionnak hegyén.*

1. Igaz Isten, itéleteddel ruházd fel a királyt,
Igazsággal és kegyelemmel fölkentedet megáldd!
Hogy népedet vezesse híven, igazságot tevén;
Midőn itél, reád ismerjen ő benne a szegény.

2. Az igazság békét teremjen a halmon és hegyen;
Benne a nép oltalmat leljen, védőt a védtelen;
Erőszakot hadd törjön össze az ő erős keze,
Hogy legyen áldott mindörökké a nagy király neve.

3. Csendes esők tarolt mezőre nyomán fakadjanak,
Szép záporok a termőföldre ő vele szálljanak;
Virágozzék ő idejében minden hű és igaz,
És földi útján égi fényben áradjon a vigasz.

4. Áldott legyen a jó királynak közöttünk élete,
Szállhasson érte föl szivünkből a hála éneke.
Kiálthass fel szív: Zengedezhet magasztaló imád,
Atyánk, áraszd ki ránk kegyelmed és tartsd meg a királyt.

(*Sz. Molnár Albert* átírva.)

195.

(LXXV. ZSOLTÁR.) *Goudimel Kolozs.*

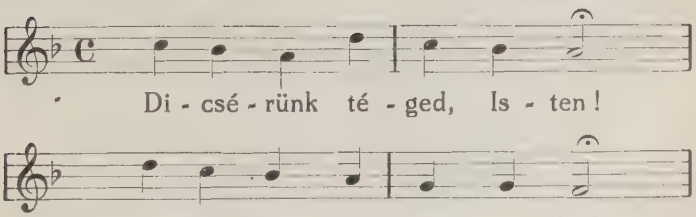

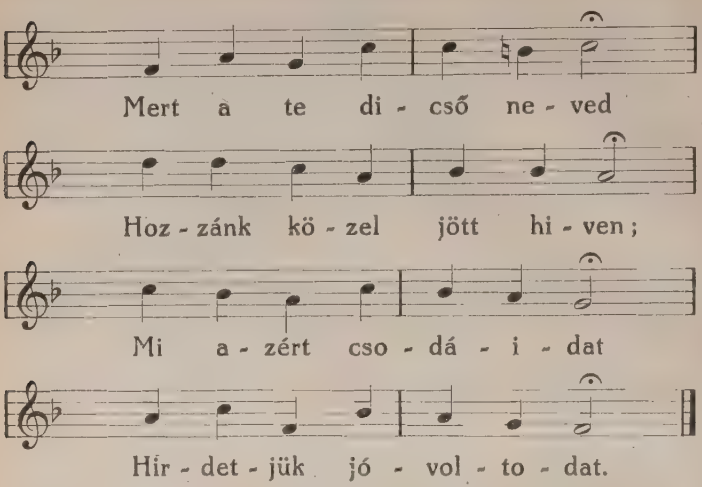

2. Tudd meg, ember, mindenha
Én igazán ítélek,
Ha két sarka a földnek
Egyszersmind leomlana:
Én mégis ő oszlopát,
Jól állatnám gyámolát.

3. A bolondokat intem,
Ne bolondoskodjatok,
Akik pedig gonoszok,
Térjetek meg, úgy kérem,
Szarvat ne emeljetek,
Ily fent ne beszéljetek.

4. Mert az épség és erő,
Tudd meg, nem kelet felől,
Sem nem napnyugat felől,
És a pusztáról se jő:
Minden Istenünkön áll,
Sujt vagy áld, — csak rajta áll.

(Sz. Molnár Albert)

196.

(LXXVII. ZSOLTÁR.) *D. Bourgois. Világi dallam.*
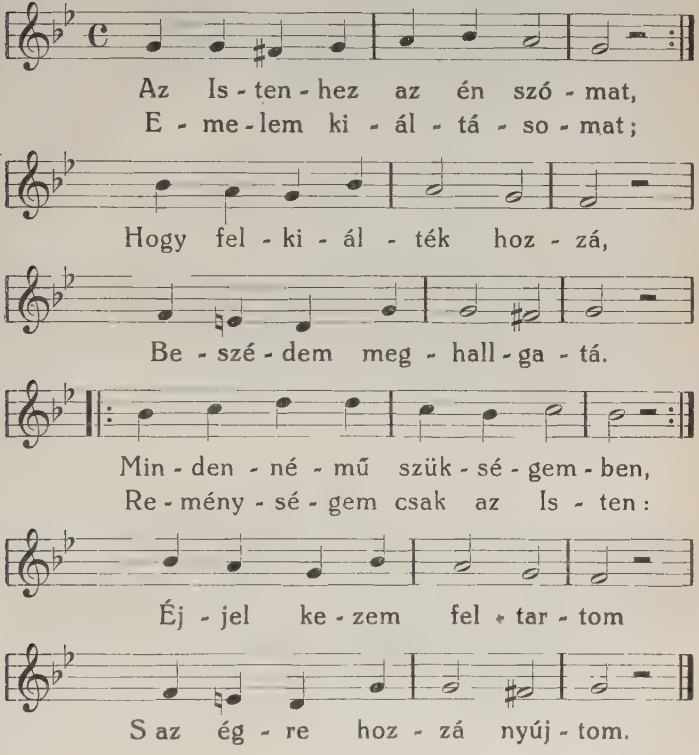
Az Is - ten - hez az én szó - mat,
E - me - lem ki - ál - tá - so - mat;
Hogy fel - ki - ál - ték hoz - zá,
Be - szé - dem meg - hall - ga - tá.
Min - den - né - mű szük - sé - gem - ben,
Re - mény - sé - gem csak az Is - ten:
Éj - jel ke - zem fel - tar - tom
S az ég - re hoz - zá nyúj - tom.

2. Lelkem nagy bánatba esett,
Minden vigasztalást megvet,
Az Isten rettent engem,
Ha róla emlékezem.
Noha Istennek szivemben
Panaszlok nagy inségemben,
Lelkem mégsem találhat
Semmiben nyugodalmat.

3. Szemeimet nyitva tartod,
Aludni éjjel sem hagyod.
Erőmben így elfogyék,
Hogy egy szót sem szólhaték.
Gondolám a régi időt,
Forgatám szemeim előtt
Az elmult esztendőket,
Hányám és vetém őket.

4. Oh erős és kegyes Isten,
Szent vagy cselekedetidben.
Hirdet téged minden itt,
Zengő szóval istenit.
Csodálatos a te dolgod,
Amint gyakran megmutatod.
Minden népek jól látják
Hatalmadnak nagy voltát.

(Sz. Molnár Albert.)

197.

(LXXIX. ZSOLTÁR.) *D. Bourgois.*

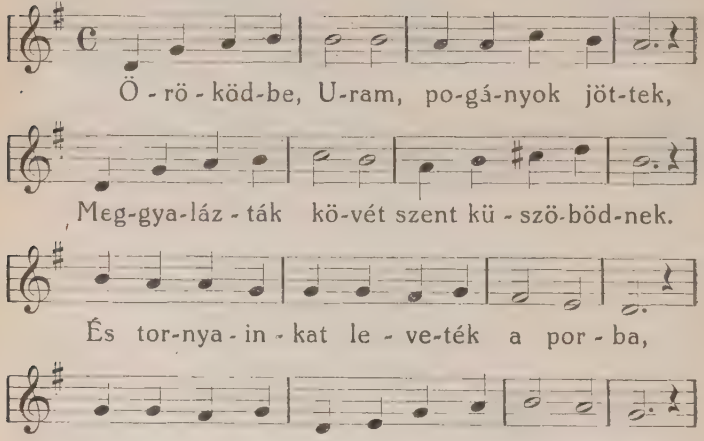
Ö - rö - köd-be, U-ram, po-gá-nyok jöt-tek,
Meg-gya-láz - ták kö-vét szent kü - szö-böd-nek.
És tor-nya - in - kat le - ve-ték a por - ba,
Ha-zán-kat így dön-töt-ték gyá-szos rom-ba.

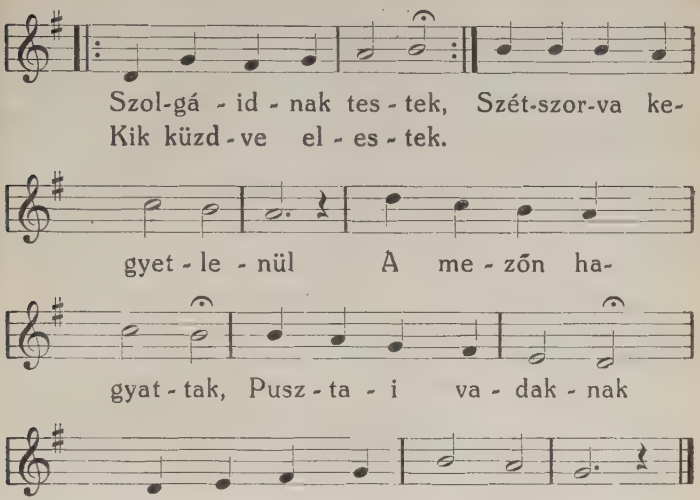
Szol-gá - id - nak tes - tek, Szét-szor-va ke-
Kik küzd - ve el - es - tek.
gyet - le - nül A me - zőn ha-
gyat - tak, Pusz - ta - i va - dak - nak
Zsák - má-nyul és é - te - lül.

2. Hogy folyt a vér ottan, a szent, a drága,
Kövér patakokban, mint a víz árja.
Kővé dermedtünk a nagy öldöklésre,
S nem maradt szivünk méltó temetésre.
És porig alázva, Részvétet a gyászba'
Nem találtunk senkinél,
Sőt gúnnyal tetézte, Kárörömmel nézte
Vesztünket mind, aki él.

3. Uram, ne hagyj el, romlásunk ne nézzed,
Pusztulásából mentsd ki a te néped,
Kik megalázva most hozzád könyörgünk,
Ne hagyj bennünket bús igába' nyögnünk.
Szabadíts meg minket, Régi bűneinket
Ne idézd fel ellenünk,
Sőt a te kegyelmed Adjon győzedelmet
S az maradjon meg velünk.

(Sz. Molnár Albert átírva.)

198.

(LXXXIV. ZSOLTÁR.)
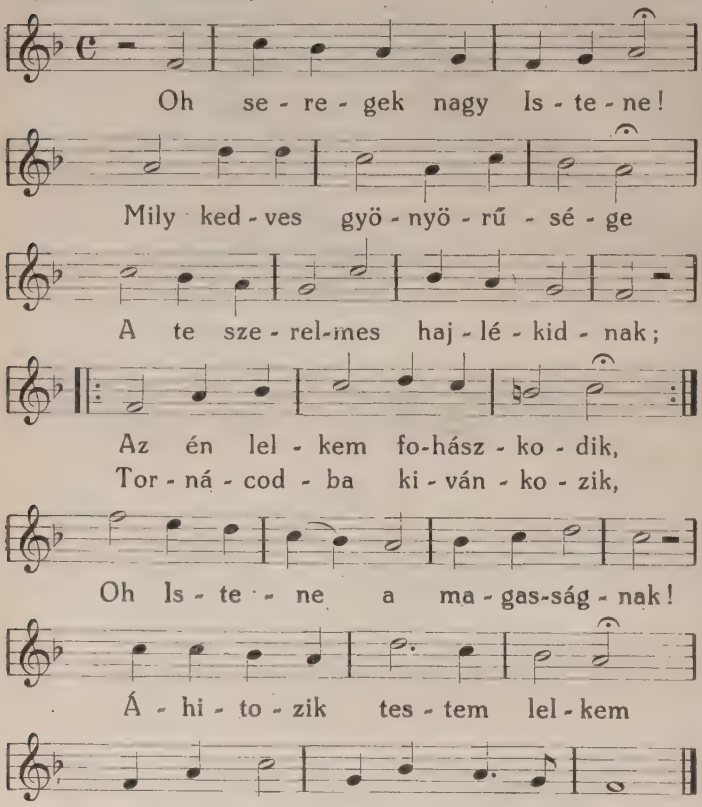
Oh se - re - gek nagy Is - te - ne!
Mily ked - ves gyö - nyö - rű - sé - ge
A te sze - rel-mes haj - lé - kid - nak;
Az én lel - kem fo-hász - ko - dik,
Tor - ná - cod - ba ki - ván - ko - zik,
Oh Is - te - ne a ma - gas-ság - nak!
Á - hi - to - zik tes - tem lel - kem
Te - hoz - zád é - lő Is - te - nem!

2. Oh boldog az ember nyilván, Hogyha az Úr útján kiván
Járni-kelni szívvel lélekkel.
Siralomnak járván völgyén, Hol kiszáradt minden ösvény,
Ott is ő nagy hiedelemmel
Kutat készit, ás csatornát, S belé esővizet bocsát.

3. Mert minekünk fényes napunk Az Isten és mi paizsunk,
Kezén hordoz, úgy szeret minket.
Azokkal ő csodát tészen, Kik járnak a jó ösvényen,
Minden jóval megáldja őket.
Ki bízik az Uristenben, Boldog teljes életében.

[Sz. Molnár Albert átírva.*]*

199.

(XC. ZSOLTÁR.) *D. Bourgois.*
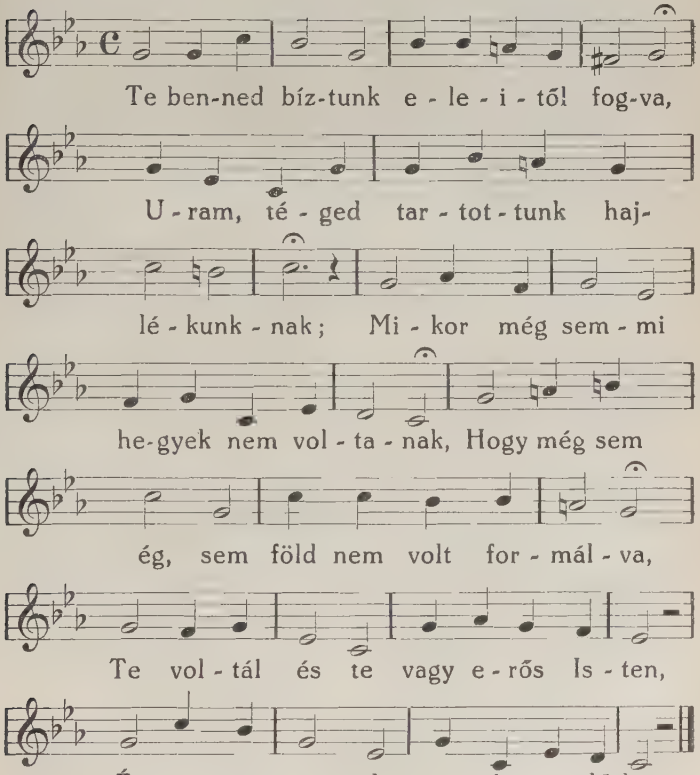
Te ben-ned bíz-tunk e - le - i - től fog-va,
U - ram, té - ged tar - tot - tunk haj-
lé - kunk - nak; Mi - kor még sem - mi
he-gyek nem vol - ta - nak, Hogy még sem
ég, sem föld nem volt for - mál - va,
Te vol - tál és te vagy e - rős Is - ten,
És te meg - ma-radsz min - den i - dő-ben.

2. De az embernek meg kell, Uram, halni,
És azt mondod az emberi nemzetnek:
Legyetek porrá, kik porból lettetek!
Mert ezer esztendő előtted annyi,
Mint a tegnapnak ő elmúlása
És egy éjjelnek átvirrasztása.

3. Haragod miatt napjaink letűnnek,
Esztendeink mint a beszéd, elszállnak,
Gyorsan enyészünk, mint a múló árnyak
Határinál a hetven-nyolcvan évnek,
Elkisér addig munka, fájdalom,
S ott vár reánk a síri nyugalom.

4. Taníts megy minket, oh Uram, szolgáid,
Hogy múló voltát tudván a napoknak
Bölcs szívvel éljünk, míg mind-mind lefutnak.
Haragoddal is ne sujtolj sokáig,
Sőt javaiddal minden nap betölts
És jóvoltodból víg énekre költs.

[Sz. Molnár Albert átírva.*]*

200.

(C. ZSOLTÁR.) Dallama: 134. *Krisztus feltámada igazságunkra.*

1. Az Urnak mindnyájan hálát adjatok,
Énekkel, örömzengéssel néki szolgáljatok.

2. Jertek sátorához szívvel-lélekkel,
Színe elé járuljunk mind kellemes zengéssel.

3. Áldjátok, mondjátok: az Úr az Isten,
Mi teremtőnk, mi megtartónk, áldott az Úristen!

(XVI. sz.) (*Bogáti F. M.*)

201.

(C. ZSOLTÁR.) *D. Bourgois.*
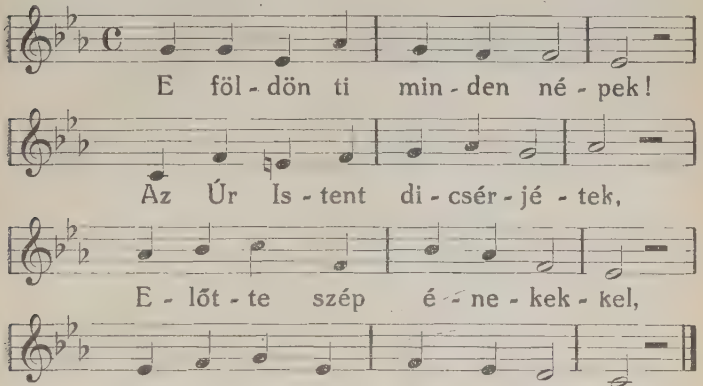
2. Mert egyedül ő az Isten, Ő teremtett minket bölcsen,
Neki vagyunk gyermekei, Seregének a hívei.

3. Ő kapuin menjetek be, Hálát adván szívetekbe'
Jertek, menjünk tornácába, Teljes szívből őt imádva.

4. Megáll az Úr igazsága, Mindörökké tart jósága,
Kegyessége el nem fogyhat, Míg e világ mindétig tart.

(Sz. Molnár A. átirva.*)*

202.

(CV. ZSOLTÁR.) *Dagues P.*

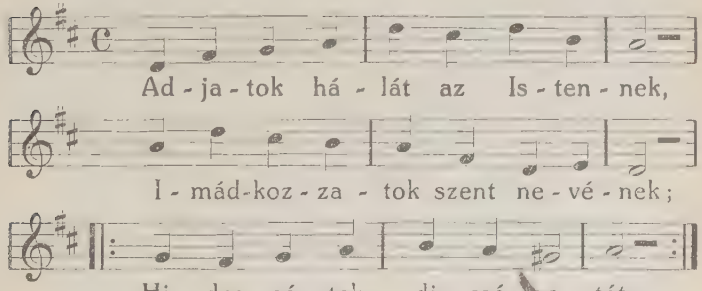

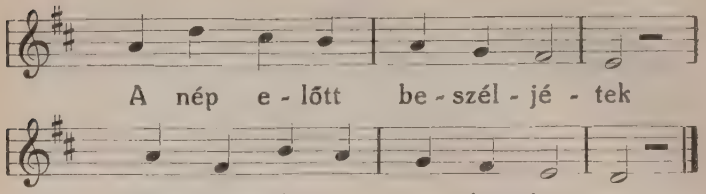

2. Neki vígan énekeljetek,
Csuda-dolgait dicsérjétek,
Szent nevét magasztaljátok,
Kik csak őneki szolgáltok,
Örüljön a ti szivetek,
Nagy jóvoltát hirdessétek.

3. Atyáinkat is az Úr védte,
A jókat mindég ő segélte.
Harcban a baj ha ránk szakadt,
Az Úr mindíg velünk maradt.
Csak ő hozzá hívek legyünk,
Örökké megtart Istenünk.

(Sz. Molnár A. átirva)

203.

(CXXIII. ZSOLTÁR.) Dallama: *55. Hozzád jöttünk Uram.*

1. Búmba' két szememet az égre emeltem,
Mennybéli erős Úr, te székedre néztem.

2. Bízunk mi csak benned, szemünk csak rád vetjük,
Mig mihozzánk nem térsz, rólad el nem vesszük.

3. Engedj meg bűnünkből, már könyörülj rajtunk,
Mert nagy gyalázatban, szégyenben maradtunk.

4. Látod ez szidalmat, érted ez csúfságot:
Mennybéli erős Úr, hozd el már országod.

(XVI. század.) *(Bogáti F. M.)*

204.

(CXXX. ZSOLTÁR.) *D. Bourgois.*
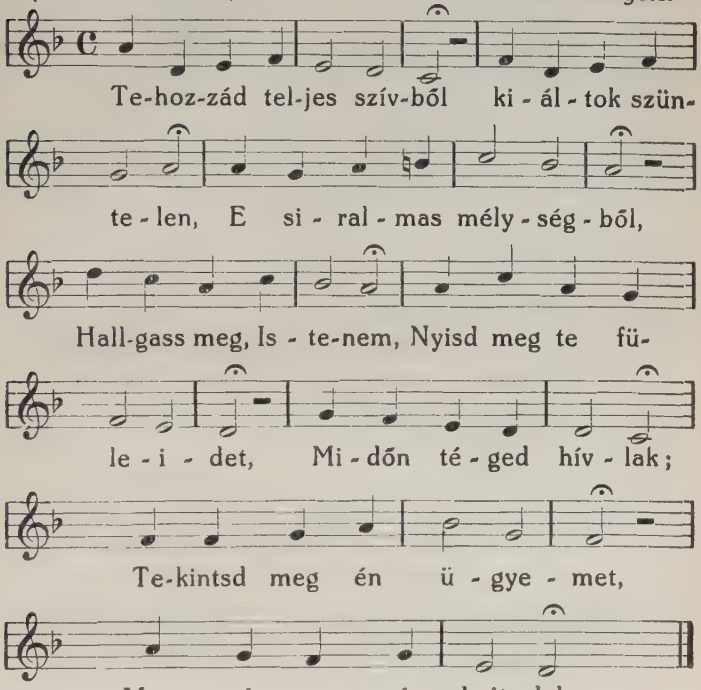
Te-hoz-zád tel-jes szív-ből ki - ál - tok szün-
te - len, E si - ral - mas mély - ség - ből,
Hall-gass meg, Is - te-nem, Nyisd meg te fü-
le - i - det, Mi - dőn té - ged hív - lak;
Te-kintsd meg én ü - gye - met,
Mert ré - gen ó - hajt - lak.

2. Bűnös vagyok, de biztat bocsánattal hitem,
Vigasztaló igéddel búmat megenyhitem.
Oh mert ha bűneinket tekintve bánsz velünk,
Nem lesz ki itt megállhat előtted, Istenünk.

3. Irgalmas és kegyelmes nagy Istenem, jövel,
Oh szólj, lelkem reád néz minden reményivel.
Ugy vár beteg szivem, mint a felkelő napot,
Mert egyetlen szavaddal tudom megnyugtatod.

(Sz. Molnár A. átirva.)

205.

(CXXX. ZSOLTÁR.) *Tinódi Sebestyén.*

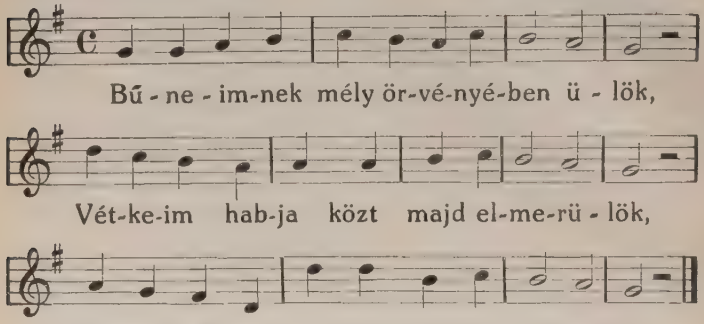

2. Halld meg, Uram, keserves zokogásom,
Bús szivemből ömlő siránkozásom,
Vedd füledbe és értsd meg kiáltásom.

3. Hogyha, Uram, minden bűnért megfizetsz,
Hogyha semmít a vétekben nem engedsz,
Uram, vajjon lészen-é, akit éltetsz?

4. Én Istenem, csak tebenned remélek,
Bűneimtől szabadits meg engemet
S kegyelmedért mindörökké tisztellek.

(Tordai J.)

206.

(CXXXI. ZSOLTÁR.) Dallama: *Mostan Uristen.*

1. Szivemben, Uram, hogyha előtted magamat elhittem,
Ha kevélykedtem, ha merő nyakkal, feszes szemmel
[néztem,

2. Lelkem ha eltelt, ha szemöldököm szokatlan felhúztam,
Ha erőm felett nagyobbra néztem, magam mutogattam.

3. Ami Istené, nagy bátorsággal ha magamra vettem,
Ha nagy ördögi mesterkedéssel hírt-nevet kerestem,

4. Zabolán magam ha nem viseltem, meg nem mérték-
[lettem,
Kívánságimat ha meg nem szegtem, szeliden nem éltem:

5. Ám, Uram, büntess, semmit se kímélj, csak arra kérlek,
Megjobbulásom szomjuhozását tőlem ne vond meg.

(XVI. század.) *(Bogáti Fazakas M.)*

207.

(CXXXVI. ZSOLTÁR.) *Régi magyar egyházi ének.*
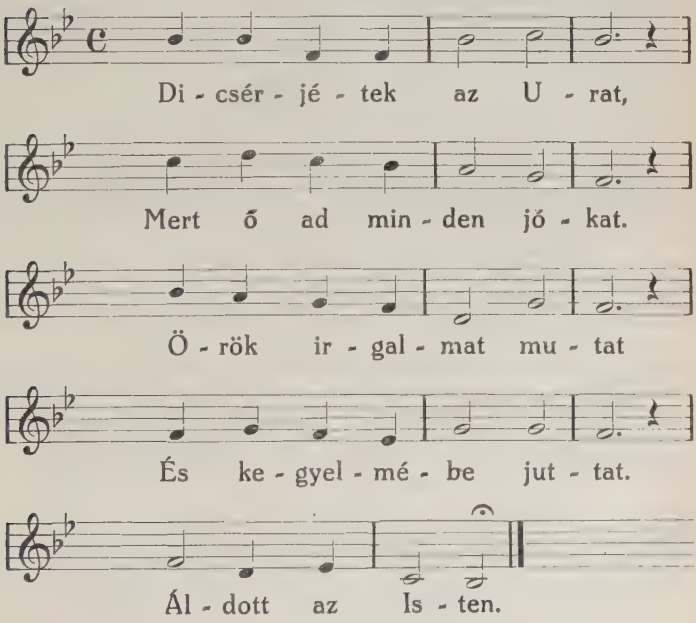
2. A mindenek Istenét,
Ki a föld minden népét
Birja mint örökségét,
Dicsérjétek szent nevét.
Áldott az Isten!

3. Sokszori inségünkből,
Veszélytől, ellenségtől,
S minden szükségeinkből
Megmentett jó kedvéből.
Áldott az Isten!

4. A mennybéli nagy Istent,
Az Urat, aki mindent
Életünkre teremtett,
Imádjátok, mert ő szent.
Áldott az Isten!

(*Tordai J.*)

208.

(CXXXVII. ZSOLTÁR.) *Goudimel Kolozs.*
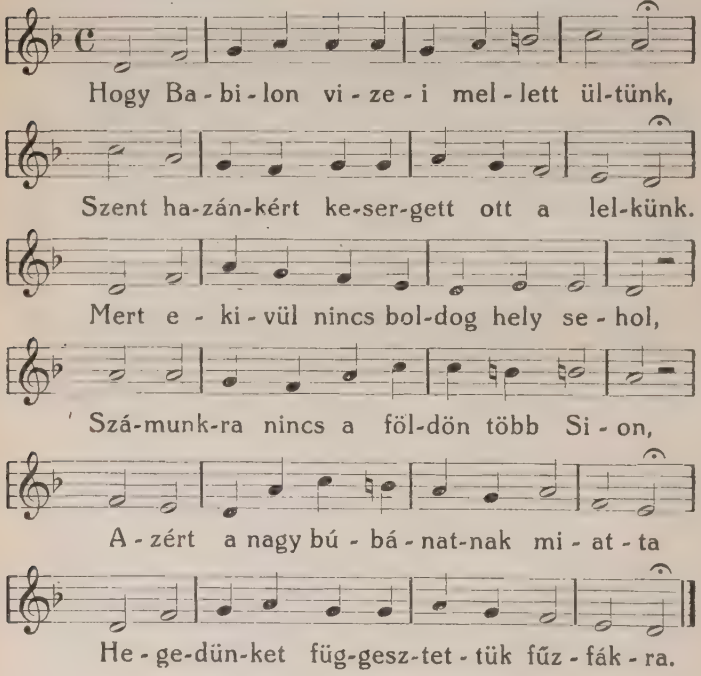
Hogy Ba-bi-lon vi-ze-i mel-lett ül-tünk,
Szent ha-zán-kért ke-ser-gett ott a lel-künk.
Mert e-ki-vül nincs bol-dog hely se-hol,
Szá-munk-ra nincs a föl-dön több Si-on,
A-zért a nagy bú-bá-nat-nak mi-at-ta
He-ge-dün-ket füg-gesz-tet-tük fűz-fák-ra.

2. Kik minket ott bús rabigába zártak,
Víg éneket tőlünk hiába vártak.
Az elnyomót nem üdvözölte dal,
Nem hangozott előtte diadal.
Foglyok valánk bár és nyögénk a láncon,
De ott csüggénk hitünkkel szent hazánkon.

3. Tapadjon is, ragadjon is le ajkunk,
Ha dalra kél, amíg a lánc csörg rajtunk,
Ha rab földről nem sir szivünk haza,
A szent Siont ne lássuk meg soha!
Nagy Istenünk, állj bosszút végre értünk,
Mert sújtva bár, mi csak benned remélünk.

4. Te Babilon leánya, azt meghiggyed,
Bizony mondom, por-hamuvá kell lenned.
Az Isten él és megfizet neked,
A sziklához paskolja gyermeked,
Pusztulni fogsz, de el nem vész a nemzet,
Megáldja Isten, meg a honszerelmet.

(*Szenci Molnár A.* Átírta a Ref. Próbaék.)

209.

(CXXXVIII. ZSOLTÁR.) *D. Bourgois. Világi dallamból.*

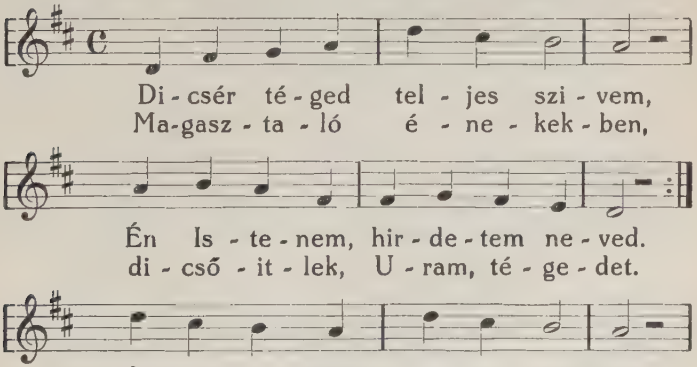
Di - csér té - ged tel - jes szi - vem,
Ma-gasz - ta - ló é - ne - kek - ben,
Én Is - te - nem, hir - de - tem ne - ved.
di - cső - it - lek, U - ram, té - ge - det.
És a te szent egy - há - zad - ban

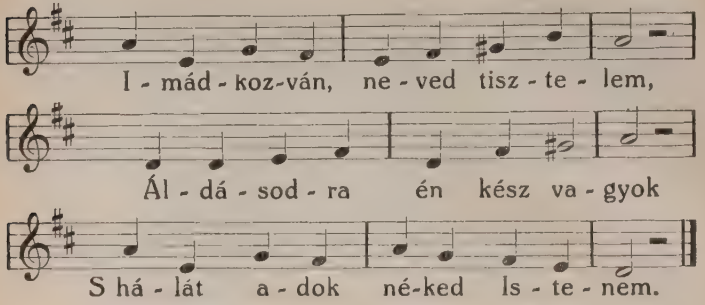

2. Öregbűl nagy dicsőséged,
Mert megteszed, amit megmondasz.
Ha könyörgök inségemben,
Engem menten megszabadítasz.
Téged minden földön lakók,
Nagy királyok, Uram, dicsérnek,
Mert ismerik igazságát,
Tisztaságát te szent igédnek.

3. Mindennemű szükségemben,
Inségemben megerősítesz,
Láttokra ellenségimnek,
Kik gyűlölnek, engem megmentesz.
Amit az Úr egyszer végez,
Az jó véghez megy a födön itt,
Jó kedved megáll: ne hagyd el,
Sőt végezd el kezed munkáit.

(Szenczi M. A.)

210.

(CXLIII. ZSOLTÁR.) *Régi magyar ének.*

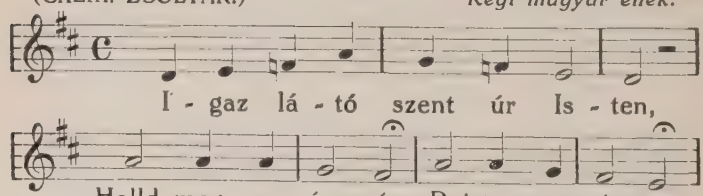

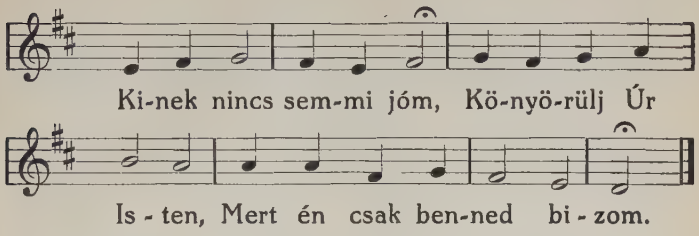

2. Ne szállj perbe, Atyám velem, szegény szolgáddal,
Ne mutasd kezed kemény haragoddal,
Mert ha igazat véssz, ki élhet jóvoltoddal?

3. Bizodalommal könyörgök, Uram, hozzám lásss,
Bágyadt lelkemre szálljon vigasztalás,
Ne rejtsd el színedet, mert nem segíthet más.
(XVII. sz.) *(Tordai J.)*

211.

(CXLVI. ZSOLTÁR.) *Régi magyar ének.*
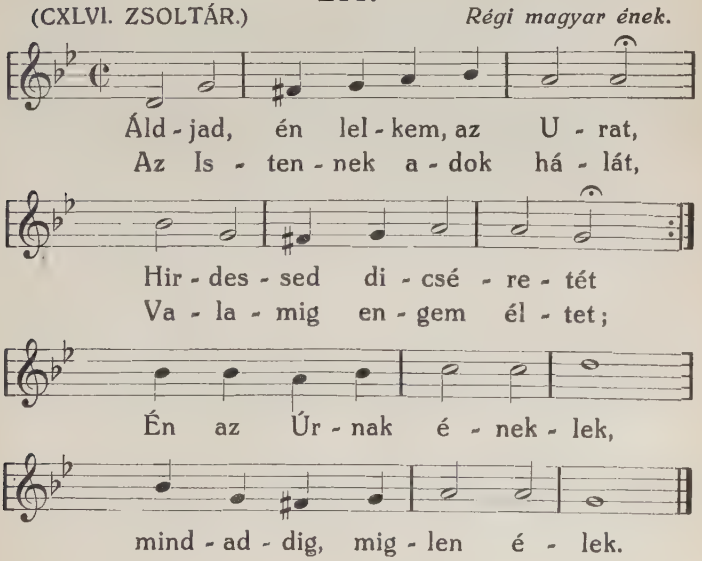
Áld - jad, én lel - kem, az U - rat,
Az Is - ten - nek a - dok há - lát,
Hir - des - sed di - csé - re - tét
Va - la - mig en - gem él - tet;
Én az Úr - nak é - nek - lek,
mind - ad - dig, mig - len é - lek.

2. Ne légyen bizodalmatok földi fejedelmekben,
Egy emberben se bizzatok, kiben segitség nincsen,
Mihelyt lelke kimegyen, mindjárt hamuvá leszen.

3. Minden dolga és szándéka elvész azon nap vele,
Boldog, akinek oltalma a Jákóbnak Istene,
Akinek mindenekben, reménysége az Isten.

4. A hítleneket megrontja, ösvényöket elvesztve,
De megáll az ő országa most és minden időbe'
Oh Sion, a te urad, mindörökké megmarad.

(*Szenci Molnár Albert.*)

212.

(CXXXIII. ZSOLTÁR.) Dallama: *118. Adj már csendességet.*

1. Jó az egyességben, a szép békességben
Együtt élni.
Az egyes szív hiszen, mindent jóra viszen,
Nem hagy félni.

2. Öröm és vigasság, kedves szép nyájasság
A békesség.
Nem juttat bánathoz, gyönyörüséget hoz
Az egyesség.

(*Tordai J.*)

IX. Alkalmi énekek.

a) Egyházi gyűléskor. Egyházi és hazafias ünnepeken. Dávid F. emlékünnepére.

213.

Luther Márton.

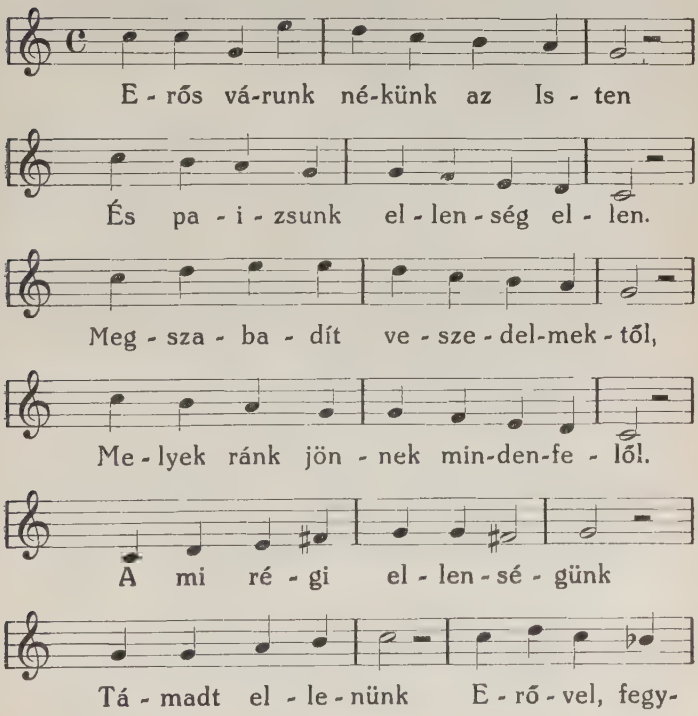
E - rős vá-runk né-künk az Is - ten
És pa - i - zsunk el - len - ség el - len.
Meg - sza - ba - dít ve - sze - del-mek - től,
Me - lyek ránk jön - nek min-den-fe - lől.
A mi ré - gi el - len - sé - günk
Tá - madt el - le - nünk E - rő - vel, fegy-

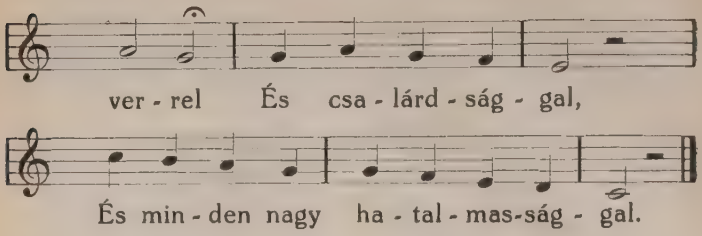

2. Megáll, megáll Isten igéje,
És nem állhat senki ellene.
Az egy Isten, a mi Istenünk,
Nem hagy el: szent lelke van velünk.
Testünk ha majd porrá bomlik
S szerte szét foszlik
Minden hirünk nevünk,
Kincsünk, életünk:
Megmarad az Úr ott is velünk.

(XVI. század.) *(Skaricza Mátê.)*

214.

Dallama: *213. Erős várunk.*

1. Áldott az Úr, a mi Istenünk,
Őt imádja kicsiny seregünk,
Mert hatalma és dicsősége
Kiterjed a nagy mindenségre,
Minden áldás tőle száll ránk,
Ó édes Atyánk,
Jó és balsors között,
Életben-halálban
Bizodalmunk csakis benne van.

2. Megállt hitünk az egy Istenről,
Bár jött veszély ránk mindenfelől.
Erős a nép, ha Isten vele,
Diadalmas a hit ereje.

Nem árt fegyver, börtön, halál,
Szebb jövőt talál
Az üldözött egyház
És hálát adva
Az Urat szivből magasztalja.

3. Egy Istenünk, egy édes hazánk,
Áldd meg ezt a földet, jó Atyánk!
Itt nyertük a szent örökséget:
Hirdetni az „istenegységet",
Itt hazánkban, bérc ölében,
A nép szivében
Vert gyökeret hitünk.
Szent e föld nekünk.
Oh áldd meg hazánk, jó Istenünk!

(*N. L.*)

215.

Dallama: *47. Szeret imád.*

1. Szent örömérzésre gyúl, Isten, e ház népe,
Emlékünkbe felvonul mult időknek képe.
Ami bennne szép és jó, lelked fényirása,
Ami bús, az oktató: bölcs kezed vonása.

2. Szent családdá avatál népeid sorából,
Fiuságra kihozál szolgálat házából,
Lobogónknak jelszava volt a hitszabadság,
Szellemünknek főjava a tisztább igazság.

3. Isten, egy igaz való, oszthatatlan egység,
Nincs hozzá több hasonló imádandó felség.
Mint örök tűz élt szivünk mélyében az eszme
S hogy vallhatjuk, ez hitünk drágán nyert győzelme.

4. Im egünkről foszlik szét a nagy átok súlya,
Mely testvérek életét sorvasztólag dulja,
Hitkülönbség akiket egymástól elzára,
Eggyé fűzi szivüket szeretet varázsa.

5. Isten áldd meg a hazát tiszta lelki fénnyel,
Áldd meg egyhivők házát áldozó erénnyel —
Balsors akit régen tép, hozz rá víg esztendőt,
Megbünhődte már e nép a multat s jövendőt.

(*Kriza J.*)

216.

Dallama: *41. Örök biró.*

1. Egy Istenünk, atyáink Atyja,
Ki annyi háborgás között
Megtartál, míg szélverte roncsa
Hajónknak végre kikötött:
Hajónak, napba néző mersznek,
Szent tűznek, mellyel Isten vert meg,
Oh végzetek nagy Istene,
Mi célja volt? Uram, mi volt célod vele?

2. Emelt fővel, merészen, bátran
Hogy hirdettek a Dávidok,
A megtagadt mester nyomában
Lángot küldtél, nem olthatót,
Azért-e csak, hogy rendületlen
Hittel vallhassuk: Egy az Isten,
Csak egy... s imánk könnyárba fult...
Uram, szent kincs, fájó öröm nekünk a mult.

3. Oh jó Atyánk, atyáink Atyja,
A kincs elásva nem hevert,
De bár utód utódnak adja,
Balsorsunk, jaj, itt is betelt:
Már nem hevit. Átok van rajta?
Vagy csak mi volnánk, büszke fajta,
Könnyelmüségünkben vakok,
Multunkat (jaj, oh meg ne hallj) megtagadók?!

4. Oh jó Atyánk, atyáink Atyja,
Bús aggodalmunk jól tudod.
Átkoddal sujtsd, ha megtagadja
Apját, multját a korcs utód.
Oh tégy csodát, lobbantsd ki lelked,
Uram, lelkünk nincs, azt adj, lelket:
A multon csüngő nemzedék
Találja meg, szeresse meg Egy Istenét!

(*P. M.*)

217.

Dallama: *190 No minden népek.*

1. Világot biró
Mennyei biró,
Egy örök Isten,
Akinek itt lenn
Mindenki minden
Gondolatáról
Számot ad híven,
Mert szivеinkben
Ülsz törvényszéket,
Itélőszéket,
Egy örök Isten,
Hallgass meg minket.

2. Fojtogat minket
Égni nem égő,
Égni nem értő,
Titkon emésztő
Bús tüzek üszke,
Fekete füstje.
Könny azt nem oltja,
Csak belefojtja,
Ott marad üszkös
Fekete foltja,
Keserű vádak
Meredő csonkja.

3. Keserű vádak
Meredő csonkja,
Uram, a lelkünk
Megülte, fojtja.
Egy örök Isten,
Te, ki a szívben
Ülsz törvényszéket:
A csonkká égett
Remények üszkén
Fájdalmunk büszkén
Add, rád találjon
S ott is csak áldjon.

(*P. M.*)

b) Hazáért és királyért. Koronázásra.

218.

Dallama: *213. Erős várunk.*

1. Országol az Isten felettünk,
Mint mennyben legfőbb fejedelmünk.
Ő rendez földi országokat,
Királyokat ad s koronákat.
E világi nagy hatalmak
Általa állnak,
Erőben, békében, győzedelemben,
Nemzetek előtt méltóságban.

2. Ihlesd, Úristen, királyunkat,
Választott koronás urunkat
Erőddel és dicsőségeddel,
Mérhetetlen bölcseségeddel.
Erős legyen erőd által
És győzhetetlen,
Dicsőségeddel nagy,
És bölcsességgel
Birja népét mint földi felség.

3. Országlása érjen sok időt,
Mint atyját, tisztelje népe őt,
Ha ellenség támad ellene,
Seregeknek ura, légy vele.
Fegyverének adj diadalt,
Népének erőt,
Koronájának fényt,
S végre mennyekben
Koronázd meg halhatatlansággal.

(Énekelhető a 72. zsoltár is.)

(*Sz. S.*)

c) Király végtiszteletére.

219.

Dallama: *104. Vétkeim halomra.*

1. Határt rendelt az Uristen magasságnak, mélységnek.
Végórát tett ez életben minden földi felségnek.
Sirba szállnak fejedelmek, ámbár földi istenek,
Kik hallván az Úr szent szavát leteszik testök sátorát.

2. Szól az Úr az embereknek: porok porba térjetek,
Kik kezdetet élteteknek asszony által vettetek.
S a koronák eltünnek, királyságok megszünnek,
De te megállsz, örök Isten, e sors nem hat hozzád [ott fenn.

3. Elvégezte már pályáját imé dicső királyunk.
És letette koronáját, melyet viselt, mint urunk.
Mint az égi fényes nap, melytől minden éltet kap,
Áldást hintvén nagy útjára, siet esti szállására.

4. Isten vedd már szent kezedbe lelkét hazánk atyjának,
Engedj a sir kebelébe' békét áldott porának.
Dicső emlékezete legyen hálás érzete
Minden haza-gyermekének, kit szárnyai fedezének.

(*Sz. S.*)

d) Konfirmációra.

220.

Régi magyar egyházi ének.

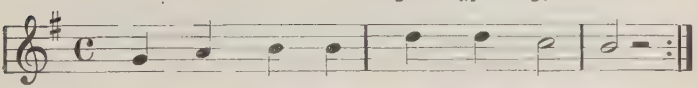

Hi-szem val-lom: egy az Is-ten,
Más és több nem volt és nin-csen,

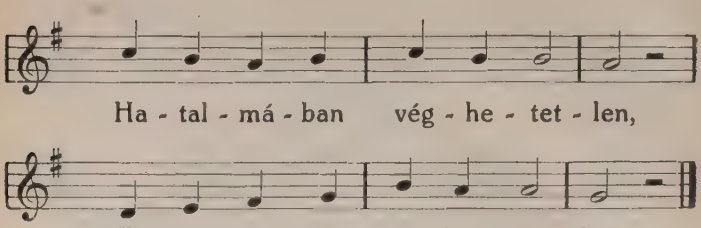

2. Ő az Ok, a Cél, a Minden,
Törvényt ott ül bent a szívben,
Szeretet a mennyországa,
Ott mindenki megtalálja.

3. Vallom: Jézus volt a Mester,
Szóval, tettel, szeretettel
Istenhez ki eljuttatott,
Benne bízni megtanitott.

4. Hiszek Isten Szent-lelkében,
A súgalmas ihletésben.
A haláltól mit sem félek:
Istenben az örök élet. Ámen.

(1705.) *(Kmita J., átírta P. M.)*

221.

(Ifjak éneke vallástétel előtt.)

Dallama: *Mint a szép bíves patakra.*

Szent Istenem, tekints reám Az egekből kegyesen,
Hozzád kiált fel szivem, szám, Hallgass meg kegyelmesen.
Ime, elődbe megyek, Hogy rólad vallást tegyek,
Egy istenem, egy reményem, kit a minden hirdet nékem.

(Sz. S.)

222.

(Ifjak éneke vallástétel után.)

Dallama: *14. Számadásra*, vagy *12. Im ḥejöttünk templomodba.*

Szent hitemről vallást tettem Te előtted, jó Atyám,
Szentegyházad tagja lettem, Áldásodat add reám,
Holtomig hogy járjam útam
Úgy, amint azt itt tanultam:
Mindig bízva, mindig bátran,
Mindig benned, jó Atyám.

(Az utolsóelőtti sor kihagyásával énekelhető a *16. Megpiḥenni* dallamára is.)

(P. M.)

223.

(Gyülekezeti ének vallástétel után.)

Dallama: *189. Mint a szép ḥíves* vagy *Térj magadḥoz.*

1. Oh, ki biztató sudárba Indítsz selymes lágy vetést,
Ki a fáradt vén világba Tüzet küldesz s erjedést:
Im a rétnek selyme szólt, Új tüzeknek lángja szórt
Új hitet, hogy szent vallásunk, Atyánk, a mi
[fellegvárunk.

2. Oh te tartsd meg, oh te védd meg Ezt a féltett
[szép vetést,
Ezt a vérünkből kicsurrant Veled irott szent kötést,
A lelkünkből lelkezett S veled ím ölelkezett,
Örök Isten, tartsd meg, védd meg, Növeld velük
[dicsőséged.

(P. M.)

e) Esketésre.

224.

Régeni Áron.

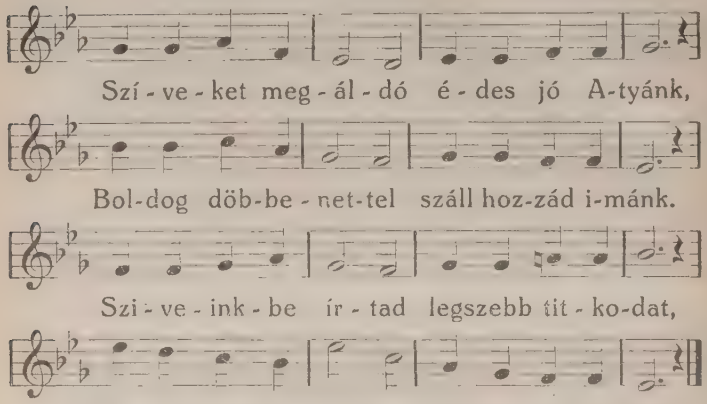
Szí - ve - ket meg - ál - dó é - des jó A-tyánk,
Bol-dog döb-be - net-tel száll hoz-zád i-mánk.
Szi - ve - ink - be ír - tad legszebb tit - ko-dat,
Oh te töltsd be, mit most két szív itt fo - gad.

2. Boldogságot, áldást, adj Uram, nekik,
Akik egymás terhét itt most fölveszik,
Akiket egymásnak jegyzett el szivük,
Add, egymásban leljék boldog édenük.

3. Egy ember félember, egy ajk nem ajak,
Minek élsz, ha vágyad vágyra nem fakad?!
Minek volna szív és minek a kebel,
Dobbanatra ha nem dobbanat felel?

4. Ne keress magadban boldogságot itt,
Boldog itt csak az lesz, ki mást boldogít.
Boldogságát hogyha másban lelte fel,
Üdvéből ki nem fogy holtig a kebel.

5. Sziveket megáldó édes jó Atyánk,
Boldog döbbenettel száll hozzád imánk:
Szíveinkbe irtad legszebb titkodat,
Oh te töltsd be, mit most két sziv itt fogad.

(P. M.)

f) Egyházi tisztviselő választásakor.

225.

Régi magyar egyházi ének.

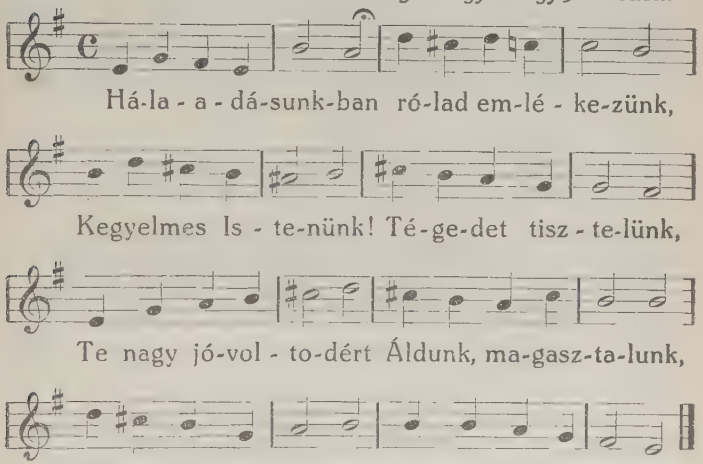
Há-la - a - dá-sunk-ban ró-lad em-lé - ke-zünk,
Kegyelmes Is - te-nünk! Té-ge-det tisz - te-lünk,
Te nagy jó-vol - to-dért Áldunk, ma-gasz-ta-lunk,
Ez ne-künk a föl-dön Leg-szebb hi-va - ta-lunk.

2. Jelenj meg közöttünk, értsd meg szándékunkat,
Te nevedben tartjuk tanácskozásunkat,
Tiszta szívből kérünk téged, teremtőnket,
Hallgasd meg kegyesen esedezésünket.

3. Gerjeszd fel ígédnek szerelmét lelkünkben,
Szent lelked szentségét áraszd el szívünkben,
Adj igaz értelmet s tudományt elménkben,
Téged szolgálhassunk e földön éltünkben.

4. Szorgalmat, kitartást elkezdett dolgunkban,
Végig megmaradást adj hivatalunkban,
Készséget, hívséget felvállalt tisztünkben,
Egymás szeretetét tartsd meg szíveinkben.

(XVI. sz.) *(Sztárai Mihály.)*

g) Pap beiktatásra.

226.

Régeni Áron.

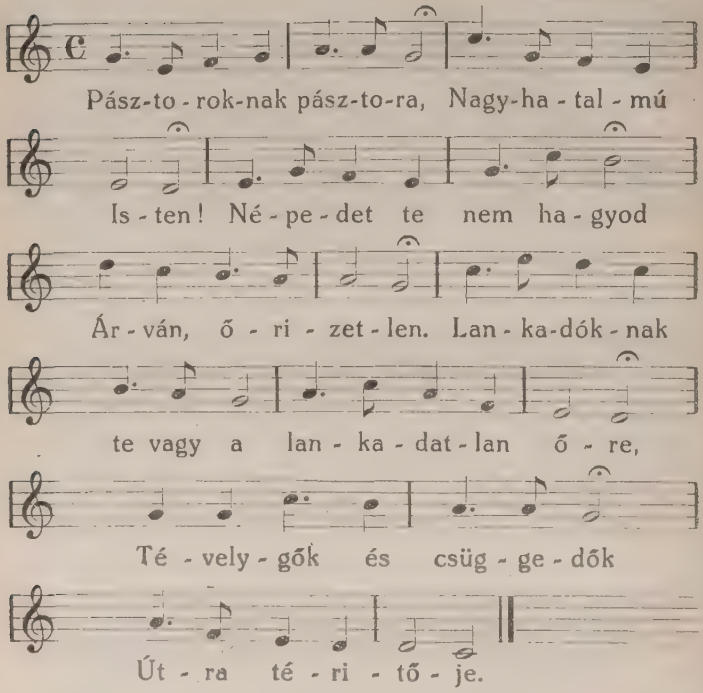

2. Örök Isten, oltalmad mindétig megőrzött,
Öröködbe most is im állítottál őrzőt,
Hadd legyen a pásztorunk, hadd legyünk a nyája,
Legyen akit kövessünk s hallgassunk szavára.

3. Add, Uram, hogy csurranó méz peregjen ajkán,
De a bajban keményen álljon meg a sarkán.
Szivében a szeretet csipkebokra égjen,
S ostora a hitlenen végtől végig érjen.

4. Ne csak könyvből olvassa, amit mond az irás,
Szépen szóló szavakból nem lesz burjánirtás.
Mutassa meg magyarán, mi a munkabírás...
Példaadó szeretet, — jobb pap ennél nincs más.

5. Igy lobog fel, csak ez a Mózes csipkebokra,
Omló forrást csak ez üt ránk, a szomjazókra,
Igy leszen az Egy Isten neve mindig áldott,
A mi kicsiny egyházunk Istentől megáldott.

(P. M.)

b) Templom szentelésre.

227.

Dallama: *152. Álmotokból*, vagy *147. Szálljon buzgó.*

1. Nagy Isten, kit bé nem fognak az egeknek egei,
Lábad alatt világoknak sürögnek a seregi,
Szállásodul nem szolgálhat semmi fényes palota,
Mit az ember roskadandó sárból összealkota.

2. Mégis a mi érted égő szerelmünknek jól esik,
Jól esik, hogy dicsőséged falaink is hirdetik
S bár himnuszra, hirdetésre dicsőséged nem szorult,
Bizodalmunk kőszírt, neked raktunk rá kőkoszorut.

3. Hadd legyen hát ez a templom üdvösségünk kapuja,
Te kezedhez békéltünknek tettre hivó tanuja,
Élő Isten, tedd élővé ezeket a falakat,
Hozzád térni, benned élni holtunkig hogy hívjanak.

(Átírta P. M.)

i) Harangszentelésre.

228.

Dallama: *14. Számadásra*, vagy *12. Im bejöttünk.*

1. Uram, akit mennydörögve hirdet zúgó zivatar,
Kit szivünkbe dobbant ezer titkos égi zenekar,
Hirnökiddel versenyezni,
Hatalmadról himnuszt irni,
Szerelmedet szívbe sírni
Emberi hang hogy akar?

2. Úgy akar, hogy harangszóba önti hálaénekét,
Harangszóval híja hitre hitevesztett életét,
Ércnyelveken szól, hogy néked
Hirdethesse dicsőséged.
Örök Isten, őrizd hát meg
Az ércnyelvek erejét.

3. Aki él, hogy hitre híja, sirassa a holtakat
S űzze el a fellegekben leskelődő árnyakat . . .
Bűneinknek meggyült mérgét,
Balsorsunknak bús keservét,
Uj harangszó, verd szét, verd szét,
Hallasd, hallasd hangodat!

(P. M.)

j) Járványos időben.

229.

Dallama: *112. Én Istenem halld meg az én.*

1. Siralomvölgy, bánatország lettünk, Istenem,
Vak vadásznak, rút halálnak forgunk tőriben.
Szép napodnak áldott fénye ránk hiába néz,
Sarkunkban a vaktán vágó álnok sanda vész.

2. Tudtuk, Uram, életünk hogy hajszálon forog.
Tudtuk, várja zsákmányát a tátongó torok.
Mérgét azért ily gonosznak mégse gondolók,
Szüntesd, Uram, szüntesd már meg szörnyű ostorod.

3. Aggodalmunk, rettegésünk már-már megemészt,
Irgalomnak nagy Istene, küldd el már a vészt.
Hogy ha bűnünk büntetése, tégy törvényt velünk,
Csak ez álnok vak vadásztól mentsd meg életünk.

(P. M.)

k) Tartós eső, árviz idején.

230.

Dallama: *252 Mire bánkódol.*

1. Oh mindeneknek örök kútfeje,
Kinek kezéből száll a földre
Áldás és pusztulás,
Oh hallgass meg, szabadíts meg,
Nézz alá a szenvedőkre.

2. Egednek megnyilt csatornáiból
A pusztulásnak árja foly, foly
Feltartóztatlanul.
Oh állitsd meg, szabadíts meg
Az inségnek karmaiból.

3. Oh mindeneknek örök kútfeje,
Kinek kezéből száll a földre
Áldás és pusztulás,
Oh hallgass meg, szabadíts meg,
Nézz alá a szenvedőkre.

(P. M.)

l) Szárazságban.

231.

Dallama: *112. Én Istenem, halld meg az én.*

Jó Atyánk, kit fellegek közt sejt a képzelet,
Dörditsd meg a fellegtábort bús fejünk felett.
Gyógyítsa be balzsam-cseppje földünk sok sebét,
Áldhassuk az áldásoknak áldott Istenét.

(P. M.)

232.

Dallama: *179. Uram, ki búsulsz.*

1. Uram, ki a felhőnek útat írsz
S iramlását elrendeled,
Ki törvényt szabsz a szélfuvásnek is
S áldott esőt fakaszt villámkezed:
Im elepedt földed kérve kér,
Esdekel az égi cseppekér',
Küldd le már áldásod,
Oltsd el a földön fölfakadt
Tátongó szomjakat.

2. Uram, ki vágyainknak szárnyat adsz
S a gondokat elrendeled,
Ki számon kérsz minden szívdobbanást
S tudod, keblünk mért fáj, miért eped:
Oh tekints ránk, néped kérve kér,
Esdekel a balzsamcseppekér',
Küldd le már áldásod,
Oltsd el a szívben fölfakadt
Emésztő szomjakat.

(P. M.)

m) Inség, aszály, tűzcsapás, földrengés idején.

233.

Dallama: *179. Uram, ki búsulsz.*

1. Uram, panaszra járulunk eléd:
Lángostorod reánk csapott.
Hogy könnyeinknek ásson árkokat,
Uram, azért kel hát csak fel napod?
Oh jaj nekünk, a pusztulásnak
Kopói mind ránk támadának,
Mindenünk oda lesz!
Oh jaj, ha ég-föld ellenünk,
Uram, ki lesz velünk?

2. Ki lesz velünk, ha megtagadsz te is,
Hol lesz számunkra kegyelem?
Gyermek ha botlik s téves útra tér,
Ki fogja pártját, hogyha atyja nem?
Oh sujts, Atyánk, érdemünk szerint
Szabj büntetést s megtérünk megint
Csak magad el ne hagyj,
Ég-föld ha minden ellenünk,
Uram, te légy velünk.

3. Te légy velünk, a vésznek szabj határt
S feledtesd el a pusztulást,
A megcsúfolt remény-csonkokra hozz
Vidám jövőt, boldog megújulást.
Oh, adj erőt — add megértenünk:
Az Úr ha sújt — akkor is velünk,
Fölemel, nem hagy el,
Ha ég-föld összedűl, szakad,
Az Úr velünk marad.

(P. M.)

n) Jégveréskor.

234.

Dallama: *112. Én Istenem halld meg.*

1. Mit sirassunk, oh nagy Isten, földjeinket-e,
Csapásverte földjeinkért bűneinket-e?
Ostorodnak sok csapása már szivünkig ért,
De előtted nem mondhatjuk: nem tudjuk, miért.

2. Bűneinknek sokasága égig felhatott,
Fellegekkel borítá el a fényes napot;
Szép világod rendje ellen annyit vétkezénk,
Hogy haragra gyúladt immár ellenünk az ég.

3. Megdördültek fejünk felett a bősz fellegek,
S ránk szakadtak a földünket pusztító jegek,
Lángostorral járt fölöttünk bosszus angyalod:
Úgy büntetsz te, Uram, minket, amint akarod.

4. Bűneinkért sirunk azért most keservesen,
Most keresünk, Uram, téged töredelmesen,
Leborulunk te előtted csapásod alatt,
Esdve kérünk: ne felejtsd el nagy irgalmadat!

(Fejes István.)

o) Hála bő termésért.

235.

Dallama: *195. Dicsérünk téged Isten.*

1. Jöjjetek, oh jöjjetek, Minden rendű emberek,
Áldozatra hozzatok Buzgó hálaszózatot,
Istenünknek zengjetek Hangos hálaéneket.

2. Áldásoknak Istene, Éltünk üdve, mindene,
Áldásod van mindenen Itt e földi téreken,
Itt a föld és fenn az ég Ittasult örömben ég.

3. Lám a föld, hogy illetéd, Nyitja kincses kebelét,
Dús határon ért kalász, Melynél szebbet nem találsz.
Még az ég is sugarát boldogan bocsátja rád.

4. Áldott, áldott légy ezért, Szent Atyánk, e kincsekért.
Hadd lehessünk érte itt Arra méltó gyermekid,
S hogyha béborul napunk, Hozd fel újra nappalunk.

(Átírta: P. M.)

p) Hála áldásos eső után.

236.

Dallama: *Mint a szép hives patakra.*

1. Hála, hála nagy nevednek, Menny, föld erős Istene!
Téged áldunk, magasztalunk, Hitreményünk mindene,
Mert imánk meghallgattad, Földjeink megáztattad
Az ég enyhe harmatával, Kegyelmed gazdagságával...

2. Búslakodtunk, csüggedeztünk Az aszály-csapás miatt,
Mely hervasztva dult mezőnkön, Félve,
[mindent learat . . .
Imánk félve rebegett, Sóhajtoztuk nevedet:
„Jó Istenünk! oh légy velünk, ha nem segítsz,
[mi elveszünk!“...

3. Ah, mily gyönge, mily erőtlen a mi gyermeki hitünk,
A legkisebb vész viharra Kishitüleg csüggedünk!
Pedig, hol a veszély nagy, Te ott legközelebb vagy!
Szólsz viharnak és veszélynek S kártétlenül
[elenyésznek.

4. Hála, hála nagy nevednek stb. (1. versszak.)

(R. G.)

q) Tavasszal.

237.

Régi magyar egyh. ének.

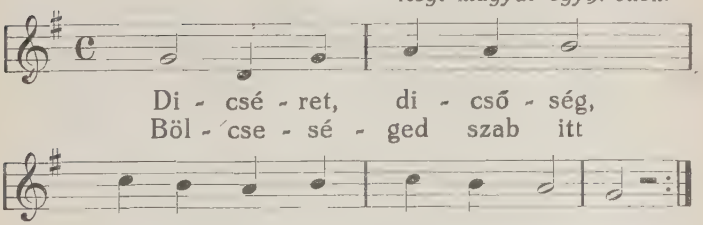

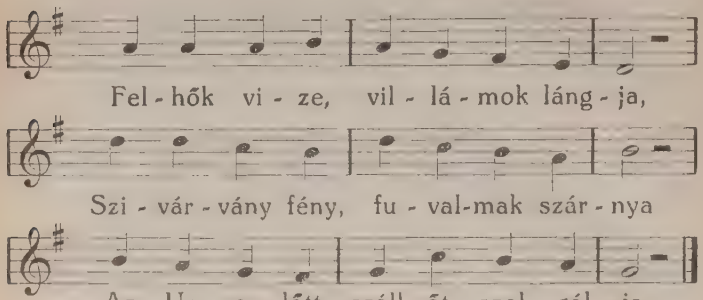

2. Ébredő tavaszban a természet ékessége,
Tenger, föld, szigetek s a csillagos ég szépsége,
Bársonya a hímes mezőknek,
Virágai halomnak völgynek:
Himnuszt zengeni teremtődtek.

3. Emberek, Istennek remekei itt e földön,
Ajkatok is immár hálaszóra felzendüljön!
Lám az Istent nyilván látjátok,
Mert kitölté lelkét tirátok,
Teremtőtöket imádjátok.

4. Dicséret, dicsőség, tisztesség és hálaadás
Az egek Urának légyen örök magasztalás,
Kiben soha változás nincsen,
Légyen tőlünk áldott az Isten,
Ránk a mennyekből áldást hintsen.

r) Vetés idején.

238. *Péterffi Gyula.*

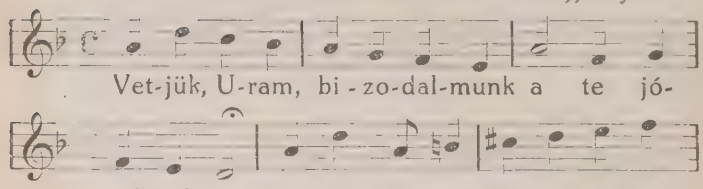

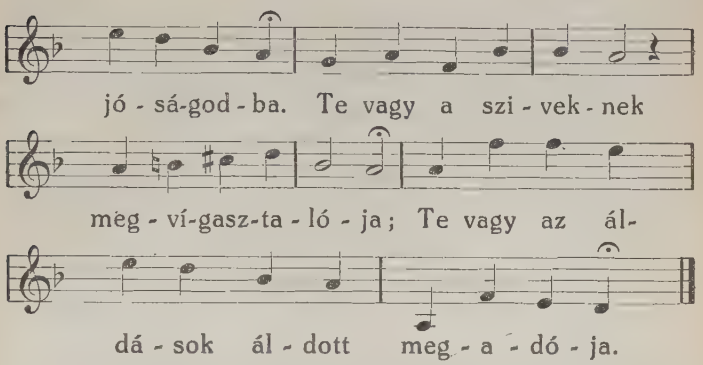

2. Nélküled a magvetés csak hiábavalóság,
Nélküled itt minden oknélküli hívság,
Hasztalan turja fel ember a világot,
Hiába a munka, ha te meg nem áldod.

3. Add, Uram, hogy a barázda megfizessen bőven,
Telt kalász a gazdát várja dús mezőben,
Add, Uram, a szív is, ez a tört barázda
Szent ígédnek magvát hajtsa dús kalászba.

(*P. M.*)

s) Őszi ének.

230.

Dallama: *112. Én Istenem halld meg.*

1. Hullnak, hullnak, egyre hullnak a falevelek,
Mulnak, mulnak, jaj de mulnak napjaink velek.
Istenem, de örökösnek indult hajnalod,
S már a vésznek, pusztulásnak szele ránk csapott.

2. Uj élet a hült barázdán vajjon támad-é,
Életet az elmulásban ember várhat-é,
Reményének romlott roncsán megtalálhat-é,
Istenem, a pusztulásban vajjon ott vagy-é?

3. Ott vagy, Uram, szóltál, Uram, bent megdobbanál.
Aki benned bízik, Uram, annak nincs halál.
Törvényed, hogy minden élet örök sírba száll,
De nem hal meg, aki téged ott is megtalál.

(P. M.)

t) Téli ének.

240.

Péterffi Gyula.

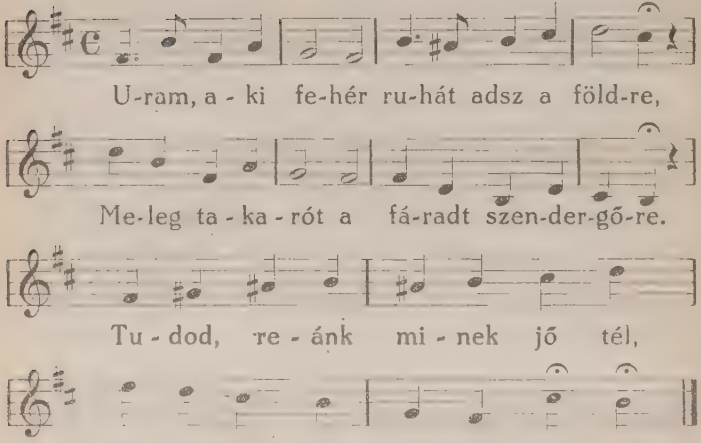

2. Tanujvá tettél a te hatalmadnak,
Pártfogoltjaivá szerető karodnak,
Zord idő ha mérgét ontja,
Fent az Ur és van ránk gondja.

3. Kemény zimankónak kifárad a mérge,
Szendergő szemekből láng csap fel az égre:
Véget ér zord siri álmunk,
Lesz vidám feltámadásunk.

(P. M.)

u) Utazáskor.

241.

Dallama: *189. Mint a szép hives patakra.*

1. Istenem, a te nevedben kezdem felvett utamat,
Mint egy vándor védelmedben vetvén bizodalmamat.
Reád bízom éltemet, kedvesim s mindenemet,
Segélj feltett szándékomban, légy vezérem járásomban.

2. Ne vigy, Atyám, kisértetbe utazásom folytában,
Véletlen s káros esetbe jó szándékom céljában,
Útmutatóm légy nekem, nappal kegyes vezérem,
Oltalmazz az éjtszakában, fáradt testem nyugvásában.

3. Segélj, hogy felvett útamat boldogul elvégezzem,
S előttem levő célomat tévén, hasznát érezzem.
Szent neved áldásával és magasztalásával
Térjek vissza kedvesimhez, kiket kegyességed fedez.
(Sz. S.)

v) Csapások idején.

242.

Kuruc dal.

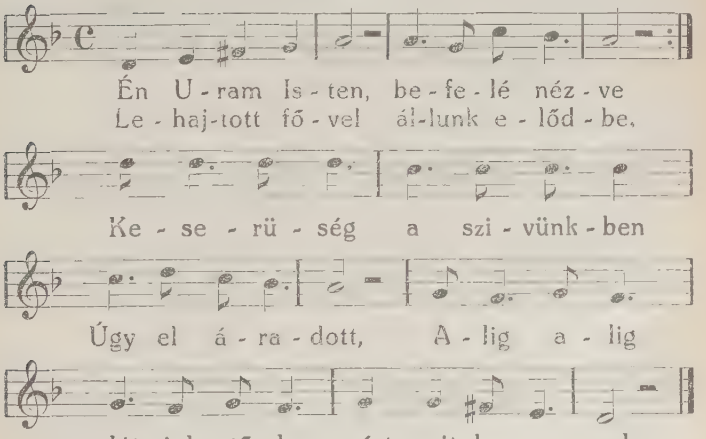
Én U - ram Is - ten, be - fe - lé néz - ve
Le - haj - tott fő - vel ál - lunk e - lőd - be.
Ke - se - rü - ség a szi - vünk - ben
Úgy el á - ra - dott, A - lig a - lig
lát - juk tő - le, mért sujt ha - ra - god.

2. Ostorod, Uram, látod hová vág,
Látod, hogy mi bánt, látod, bent mi rág.
Vágjon hát ki irtó késed minden kelevényt,
Minden önző konok-magyar *ej-mit-bánom-én*-t.

3. Ostorod, Uram, látod, hova vág.
Ne kiméld tőlünk, vágd csak, jobban vágd.
Ostorozd ki belőlünk az egymásmegevést,
Ostorozd a pulyaságot, hitvány csüggedést.

4. Jaj, mert hogyha fáj, tán felébredünk,
Azt, amink ma nincs, lelket, azt veszünk.
Akkor aztán szakadhat ránk bármilyen csapás,
Él az Isten. Ő is ott lesz. Mit bánunk mi mást?!

(P. M.)

243.

(Énekelhető a *Gyönge violának* dallamára is.) *Régeni Áron.*

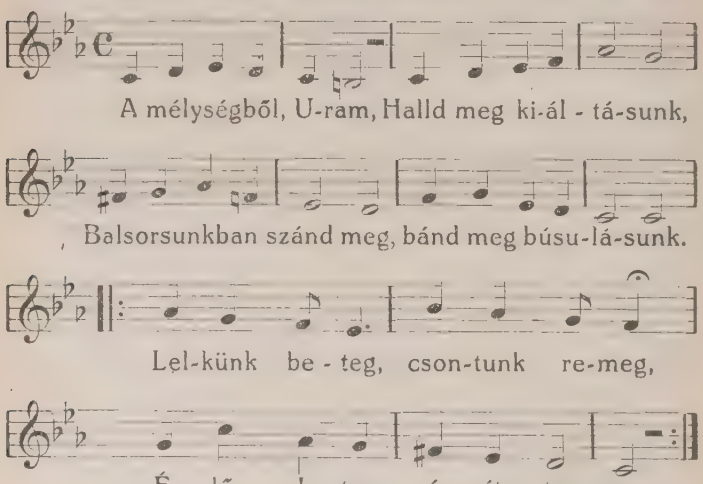
A mélységből, U-ram, Halld meg ki-ál - tá-sunk,
Balsorsunkban szánd meg, bánd meg búsu-lá-sunk.
Lel-künk be - teg, cson-tunk re-meg,
É - lő Is - ten, é - píts te meg.

2. Szomjú szarvas várja szomja eloltását,
Szomorodott szivünk búja eloszlását.
Kútad, Uram, tárd fel, nyisd meg,
Útad, Uram, mutasd már meg.

3. Mutasd már meg, Uram, merre, mire várjunk,
Mért törted le téged kereső két szárnyunk?
Anélkül az élet sem kell,
Élő Isten, emelj már fel.

4. A mélységből, Uram, halld meg kiáltásunk,
Balsorsunkban szánd meg, bánd meg búsulásunk,
Csontunk remeg, lelkünk beteg ...
Élő Isten, gyógyíts te meg.

(*P. M.*)

244.

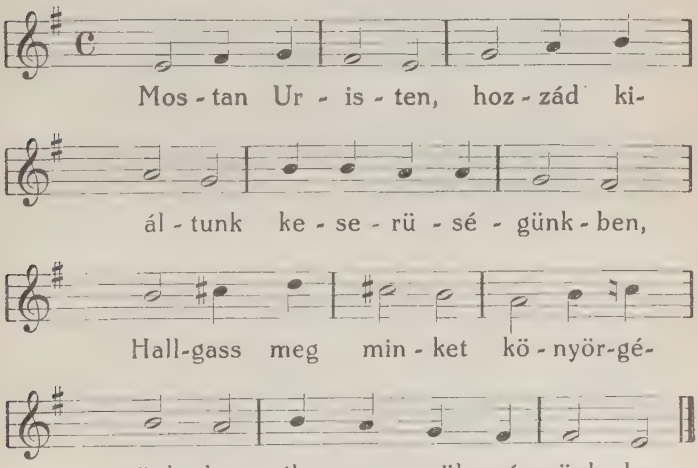

2. Te vagy Istenünk, téged tisztelünk, atyáinknak Atyját,
Urát az égnek s a mindenségnek, népeknek királyát.

3. Miért, Uristen, mostan mi reánk mindenek támadtak,
Sok szenvedéssel háborogtatnak, mindennel rontanak?!

4. Miért minékünk mindezek ellen segítségünk nincsen,
Azért csak reád vetjük szemünket, felséges Úristen.

(Régi Ék. 418. l.)

245.

Dallama. *65. Uram hol vagy,* vagy *85. Uram terhednek.*

1. Örökkévaló! Súgárzó fényözön,
Ki ragyogva gyúlsz világok felett,
Oh súgározd be sorsunknak éjjelét,
A vak sötétben gyújts szövétneket.

2. Légy tűzoszlop a rémes éjszakában,
Amelyre hittel föltekinthetünk,
S ha vészek hánynak, kétségek gyötörnek,
Ne hagyj magunkra, világits nekünk.

3. Vezess, vezess a szörnyű éjtszakából,
Derengje hajnal sorsunk bús egét,
Tündöklő fénye süssön föl napodnak:
Megsemmisüljön minden, mi setét.

(*Ü. K.*)

246.

Régeni Áron.

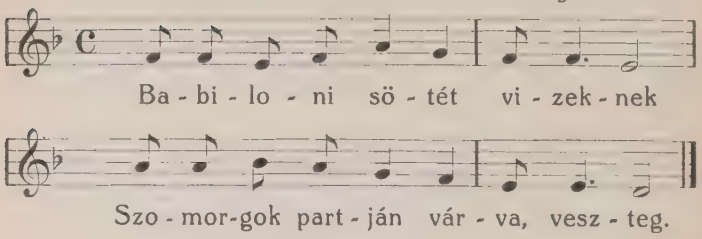

2. Babiloni sötét vizeknek
Bús mormolási nem eresztnek.

3. A gond a lelkem leteperte,
Vak kétség bús bilincsbe verte.

4. Mérgét a lánc vérembe marta,
Csak isten-kéz ha segit rajta.

5. Babiloni sötét vizeknél,
Uram, itt hagytál, elfeledtél.

6. Babiloni sötét vizekben
Csak forgok, forgok önfeledten.

7. A szörnyü néma rettenetben
Látomások Lázárja lettem.

8. Amit szerettem, elfeledtem,
Magamnak jaj, csak roncsa lettem.

9. Babiloni sötét vizekben
Igy lesz, Uram, hát szörnyü vesztem?

10. Ne hagyj Uram, ne hagyj itt engem
Babiloni sötét vizekben.

(P. M.)

z) Iskolai ünnepeken.

247.

(Tanév-megnyitásra.)

Dallama: *192. A Sionnak.*

Uram, szomjan vár megújulást
Nálad, benned szivünk.
Uram, üsd meg az omló forrást
Ez évben is nekünk.
Oh boldog nép mi, kútjaidnál
Megűlnünk engeded,
De szerettél, hogy szomjat adtál,
Áldott legyen neved. *(P. M.)*

248.

Dallama: *74. Jó Uristen.*

Hajnalán az esztendőnek
Szálljon hozzád hála-ének,
Istene az érkezőknek,
Oltalma az elmenőknek.
Olts szivünkbe szomjuságot,
Útjaid megjárni vágyót,
Olthatatlan buzgóságot.

(P. M.)

249.

(Gyermekeknek évzáróra.)

Dallama: *33. Mennyben lakó.*

Búcsúzóra kicsiny serged,
Uram, összeseregellett.
Áldott légy, hogy megtartottál,
Mindig, mindig velünk voltál.
Add, Uram, hogy megtarthassuk,
Ami sok jót itt tanultunk.
Minden cseppje vérré váljék,
Belőlünk hogy ember váljék.

(P. M.)

X. Vigasztaló énekek.

250.

Indulószerüen. *Régeni Áron.*

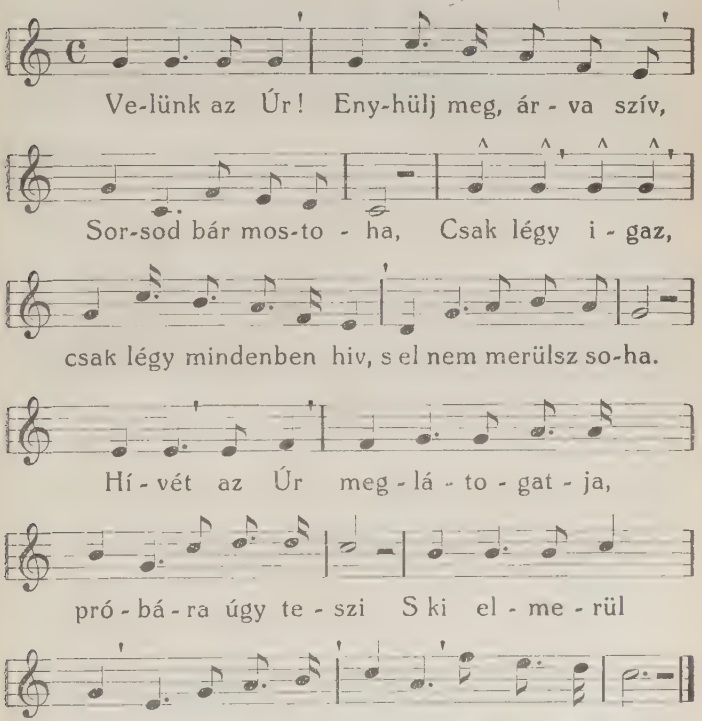
Ve-lünk az Úr! Eny-hülj meg, ár - va szív,
Sor-sod bár mos-to - ha, Csak légy i - gaz,
csak légy mindenben hiv, s el nem merülsz so-ha.
Hí - vét az Úr meg - lá - to - gat - ja,
pró - bá - ra úgy te - szi S ki el - me - rül
a bán - ta-lom-ban, ju - tal-mát el - ve - szi.

2. Velünk az Úr. Dobbanj meg, árva szív
S zeng hálaéneket.
Súgallatát, mely új életre hív,
Oh hallgasd meg s kövesd.
Balsors akit borús haragban
Oly sok próbára tett,
Magára eszmélt öntudatban
Esd most már új eget.

3. Velünk az Úr! Kiálts fel árva szív
S győzelmi dalt dobolj.
Hallod, hallod, Babilonból kihív,
Nem vagy, nem vagy fogoly!
A lánc, amely csontodba marta
Mérgét, a porba hull,
A pokloknak sincs már hatalma:
Velünk, velünk az Úr!

(P. M.)

251.

Régeni Á.

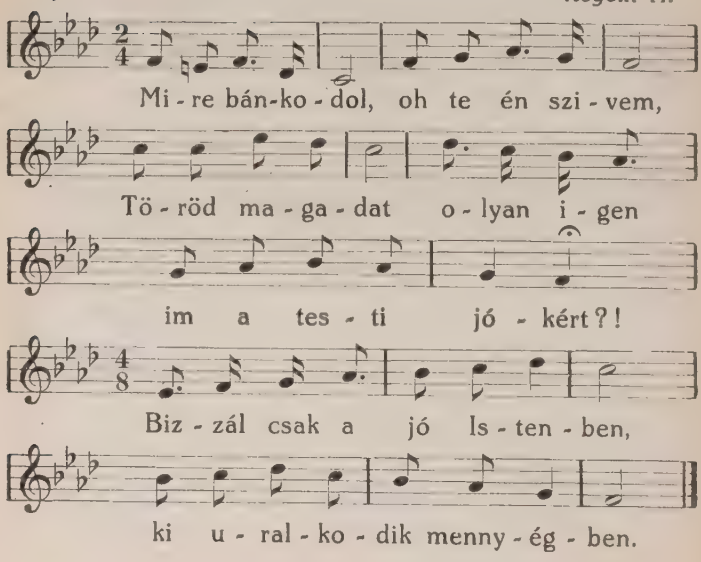
Mi - re bán-ko - dol, oh te én szi - vem,
Tö - röd ma - ga - dat o - lyan i - gen
im a tes - ti jó - kért?!
Biz - zál csak a jó Is - ten - ben,
ki u - ral - ko - dik menny - ég - ben.

2. Nem hágy el az Uristen tégedet,
Tudja ő minden szükségedet,
Mind e világ övé;
Bizzál minden inségedben
Csak az egy nagy Uristenben.

3. Én Uram és én Istenem te vagy!
Szegény szolgádat, engem ne hagyj,
Oh én édes Atyám!
Én te szegény fiad vagyok,
Bízni másban én nem tudok.

4. Nem kérek én tőled gazdagságot,
Ami szükségem, azt jól látod,
Te mindeneket tudsz.
Uram, én csak arra kérlek,
Mindig, mindig veled légyek.

(Régi Ék. 332.) *(Sachs-Földvári J.)*

252.

Régi magyar ének.

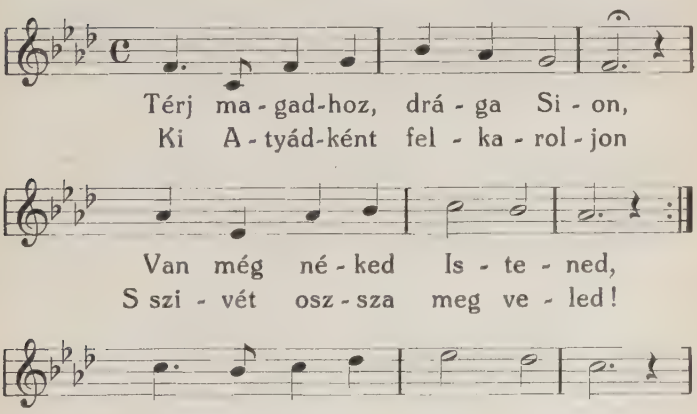
Térj ma - gad-hoz, drá - ga Si - on,
Ki A - tyád-ként fel - ka - rol - jon
Van még né - ked Is - te - ned,
S szi - vét osz - sza meg ve - led!
Azt bün - te - ti, kit sze - ret,

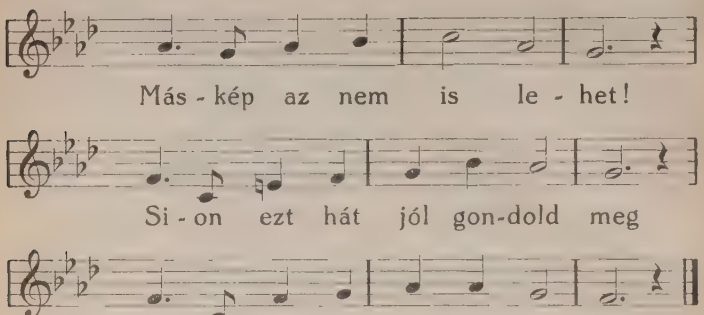

2. Hullámok ha rémítenek Mérhetetlen víz felett
S a habok közt szived remeg, Hogy sirod is ott leled,
Ha aludni látod őt, Ki reményed és erőd.
Sion, soha se feledd el, Ő megvívhat tengerekkel.

2. Bár hordozzad zsarnok láncát, Érjen kínos rab-halál,
Ha hitedet el nem játszád, Utad égbe nyitva áll!
Örvendj mindig és vigadj, Emlékezz, ki népe vagy.
Sion, nincs több Isten egynél, Benne hát ne kételkedjél.

(Gályarabok éneke.)

253.

Dallama: *Megszabadultam már.*

1. Szánja az Uristen, híveinek romlását
Az ő fiainak, leányinak balsorsát.
Nóha most eltüri,
De el nem szenvedi
Nagy szidalomvallását.

2. Kegyelmes az Isten, nem ver örökké minket,
Egy szempillantásig hagyott most csak el minket,
De örökké való
Irgalmasságából
Ismét felemel minket.

3. Azért, keresztények, ne essünk most kétségbe,
Erős bizodalmunk legyen csak az Istenben.
Bizony majd meglátjuk,
Istent megtaláljuk
Még ez földön éltünkben.

(1566.) (*Szegedi Gergely.*)

254.

Dallama: *106. Reménykedő szívvel,* vagy *225. Hálaadásunkban.*

1. Semmit ne bánkódjál, Krisztusnak serege,
Mert nem árthat néked senki gyűlölsége,
Noha ez világnak rajtad gyűlölsége,
Nem hagyhat szégyenben Isten őfelsége.

2. Királyi nemzet vagy, noha te kicsiny vagy,
Az Uristen előtt bizony te kedves vagy.
Agyarkodva futhat a világ utánad:
Ha Istenben bizol, neked az nem árthat.

(XVI. század.) (*Szkárosi Horváth András.*)

255.

Dallama: *64. Ébredjetek fel* vagy *144. Isten szent lelke.*

1. Merj, élni merj, föld gyermeke,
Természet titkos remeke,
Parazsat rejtő porhüvely,
Porköntösödben élni merj!

2. Lelked az Ég lehellete,
A mennyet hozd a földre le.
Porköntösöd ha földre ránt,
Szárnyad van, bontsd ki és ne bánd.

3. Szárnyad van, lelked, hogy lebird,
Ha rád szakadt, a bajt, a kínt.
Föl, tettre hív az égi kar,
A bátraké a diadal.

4. Merj, élni merj, föld gyermeke,
A mennyet hozd a földre le.
Ez-é az út, ez-é a cél,
Ne kérdd: szeress, bizzál, remélj!

(Longfellow-P. M.)

256.

Salvation Army Music-ból.

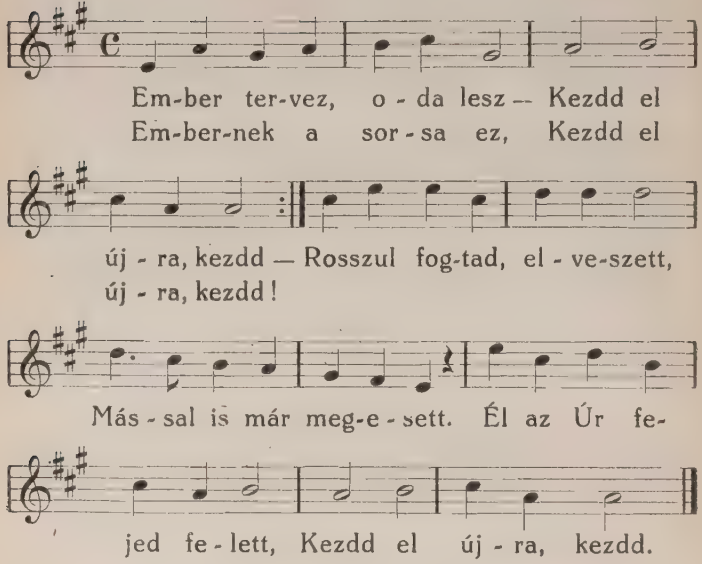
Em-ber ter-vez, o - da lesz — Kezdd el
Em-ber-nek a sor - sa ez, Kezdd el
új - ra, kezdd — Rosszul fog-tad, el - ve-szett,
új - ra, kezdd!
Más - sal is már meg-e - sett. Él az Úr fe-
jed fe - lett, Kezdd el új - ra, kezdd.

2. Azt ne mondd: Mért kezdeném?!
— Kezdd el újra, kezdd!
Nincs már abban, nincs remény.
— Kezdd el újra, kezdd!
Ember, ember, ébredezz,
Fent az Úr, nem érted ezt?
Kezdd el újra, kezdd.

3. Hogyha minden elveszett,
Kezdd el újra, kezdd!
Nemzedék elvérezett,
Kezdd el újra kezdd!
Ember, hát nem érted ezt,
Máshol már több is veszett?
Él az Úr fejed felett:
Kezdd el újra, kezdd!

4. Várjon bár rád száz kereszt,
Kezdd el újra, kezdd!
Bárha kebled vért ereszt,
Kezdd el újra, kezdd!
Vért ereszt, hát vért ereszt,
Ember, csakhogy értsd meg ezt,
Itt e földön vérted ez:
Kezdd el újra, kezdd!

(Angolból *P. M.*)

XI. Záró énekek.

257.

Sullivan Arthur.

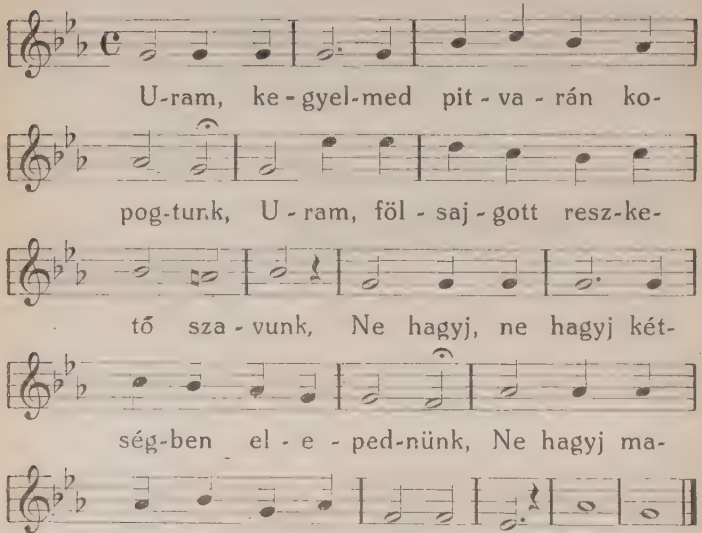
U-ram, ke-gyel-med pit-va-rán ko-
pog-tunk, U-ram, föl-saj-gott resz-ke-
tő sza-vunk, Ne hagyj, ne hagyj két-
ség-ben el-e-ped-nünk, Ne hagyj ma-
gunk-ra, ál-dott Is-te-nünk. Á-men!

258.

Dallama: *257. Uram kegyelmed.*

Uram, szavadnak harmatát fölittuk.
Eltikkadt lelkünk újra éledett,
A csüggedésnek nincs hatalma rajtunk.
Ember, remélj, veled van Istened. — Amen.

(P. M.)

259.

Dallama: *257. Uram kegyelmed.*

Uram kitártuk reszkető szivünket,
Uram, te látod, ott bent hogy mi fáj.
Oh küldj nekünk vigasztalást sebünkre,
Irgalmas Isten, kelj közinkbe már. — Amen.

(P. M.)

260.

Dallama: *112. Én Istenem halld meg.*

Igazságnak nagy Istene, halld meg népedet,
Fájdalmunkban görnyedezve hívtunk tégedet.
Adj nekünk már vígasztalást, emelj fel megint:
Megbünhődtük, jaj de meg már minden bűneink.

(P. M.)

261.

Dallama: *192. A Sionnak.*

Magasra szállj, szivünknek lángja!
Mért, mért imbolyganál?!
Az alkotó karját kitárta:
A láng a lángra vár.
Az egy Istennek légyen hála,
Szivünk örömben ég.
Szivünk, Uram, reád találá,
Megnyilt, megnyilt az Ég!

(P. M.)

262.

Dallama: *14. Számadásra,* vagy *12. Im bejöttünk.*

Véghetetlen irgalmadban bizakodva hívtalak,
Uttalanúl bújdosóknak csillagfénye, vártalak.
Fásult szívvel aki jártam,
Érzem, végre rád találtam.
Oh, ki mindent jóra forditsz, hálás szívvel áldalak.

(P. M.)

263.

Mátéfi Ferencz.

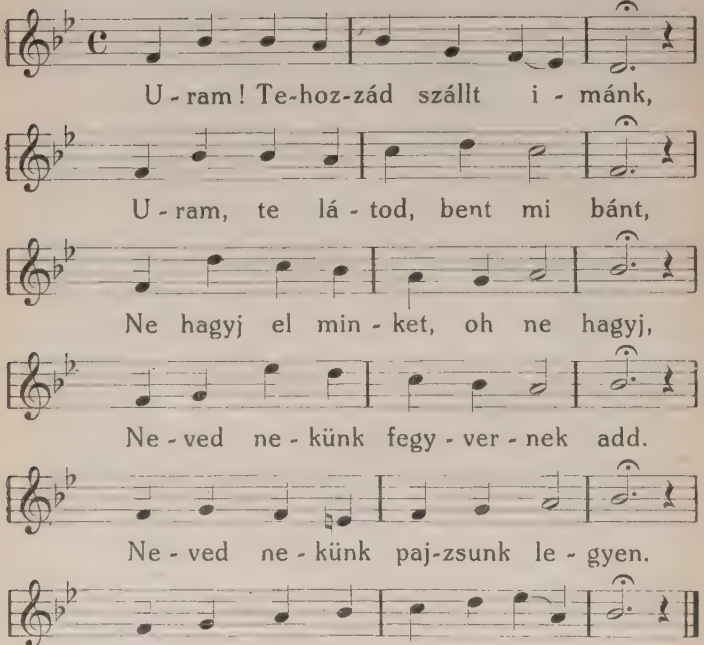
U - ram! Te-hoz-zád szállt i - mánk,
U - ram, te lá - tod, bent mi bánt,
Ne hagyj el min - ket, oh ne hagyj,
Ne - ved ne - künk fegy - ver - nek add.
Ne - ved ne - künk paj-zsunk le - gyen.
Hall-gass meg, jó A-tyánk. Á - men.

(P. M.)

264.

The Salvation Army Music-ból.

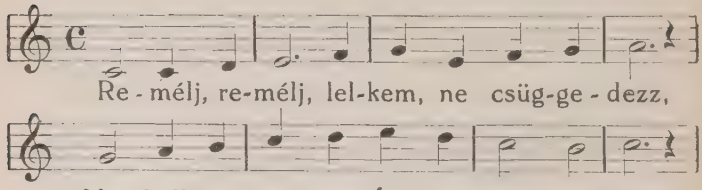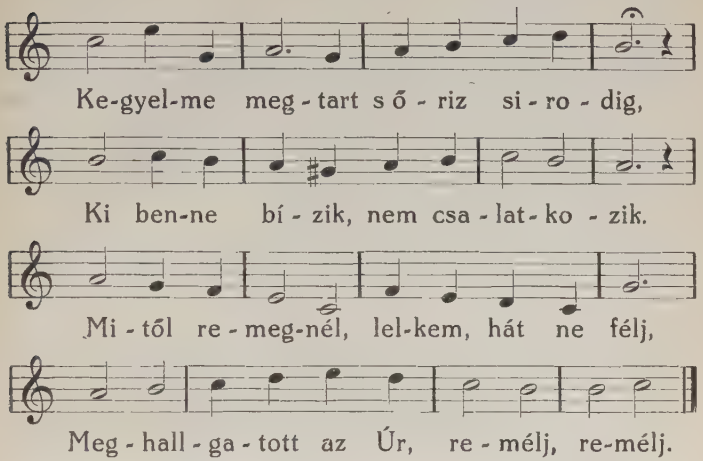

Ke-gyel-me meg-tart s ő-riz si-ro-dig,
Ki ben-ne bí-zik, nem csa-lat-ko-zik.
Mi-től re-meg-nél, lel-kem, hát ne félj,
Meg-hall-ga-tott az Úr, re-mélj, re-mélj.

(P. M.)

265.

Dallama: *33. Mennyben lakó.*

Én Istenem, téged vártunk,
Itt szivünkben megtaláltunk.
Adtál nekünk élő hitet,
Benned bízó bátor szivet.
Egész világ ha összedül,
Álljuk meg a bajt emberül.
Ne kérdjük, a holnap mit rejt,
Rendületlen álljunk mi helyt!

(P. M.)

266.

Dallama: *96. Én Istenem.*

Meghallgatál,
Vigasztalál,
Nagy Istenünk.
Oh te ki fent vagy,
Maradj, maradj
Mindig velünk.

(P. M.)

267.

Dallama: *211. Áldjad én lelkem.*

Szent Atyánk, megenyhülést nyert
Hajlékodban bús szivünk.
Oh, hogy itt a régi embert
Levetkőznünk sikerült!
Nézd, Uram, az ó-embert
S tartsd meg, tartsd az új embert!

(*P. M.*)

268.

Dallama: *96. Én Istenem.*

Mennybéli Úr,
Szivünkben új
Remény fakadt.
Oh te ki fent vagy,
Maradj, maradj
Mindig velünk.

(*P. M.*)

269.

Dallama: *244. Mostan Uristen.*

Úr Isten, kelj fel, kezed emeld fel, neved dicsőitsd meg,
Nagy irgalmaddal és hatalmaddal minket szabadíts meg.

(*Tordai J. XVII. század.*)

270.

Dallama: *79. Dicsérlek tégedet.*

Lelkem, de mit búsulsz, bennem igen dulsz-fulsz,
Ne háborgass engemet.
Ne hagyd el magadat, kétségbe se essél,
Várd el csak Istenedet.

(*Bogáti, XVI. század, 42. zsolt.*)

271.

Dallama: *79. Dicsérlek tégedet.*

Légy meghallgatója én könyörgésemnek,
Édes Atyám, Istenem,
Vigasztalj meg engem a te szent lelkeddel,
Hogy örülhessen szivem.

(*Dóczi Ilona, XVII. sz.*)

272.

Dallama; *251. Mire bánkodol.*

Nagy hálát adok, Uram, tenéked,
Hogy értenem adtad ezeket
A te templomodban.
Adj mindvégig megmaradást
És idvességes kimúlást.

(*1697-i Énekeskönyv 332. l.*)

273.

Dallama: *251. Mire bánkodol.*

Ugy-e hogy úgy van, oh te én szivem,
Ugy-e hogy látod, érzed, milyen
Boldog, ki bizni tud!
Oh higyj, remélj, bizzál s ne félj,
Nem hagy el az élő Isten.

(*P. M.*)

274.

Dallama: *153. Igéretbeváltó,* vagy *224. Sziveket megáldó.*

Bosszudat, ember, hagyd a jó Istennek,
Ha megnémultak néked a törvények.
Várd meg és lásd meg végét a bűnösnek,
Ha lehet, se árts elébb ellenségnek.

(XVI. század.) (*Bogáti F. M. 57. zsolt.*)

275.

Dallama: *192. A Sionnak.*

Akik bíznak az Úristenben
Törhetetlen hittel,
Szégyent sohsem vallnak hitükben,
Hidd el, szivem, hidd el.
Mint a Sion hegy bérce állnak
Ők rendületlenül,
Nem félnek, nem remegnek: állnak
Ledönthetetlenül.

(*P. M.*)

276.

Dallama: *170. Szent vagy Isten.*

Porba sujtott néped Sóhajtását értsd meg,
Oh, emelj föl, nézz le ránk, Állj mi mellénk szent
[Atyánk!

(*P. M.*)

277.

Dallama: *237. Dicséret, dicsőség.*

Dicsőség Istennek, E nagy világ szent Urának,
Hála nagy nevének, Békesség szent hajlékának,
Hogy itt minket most meghallgatott,
Igéjével hogy felbuzdított,
Légyen felsége mindig áldott!

(*Sz. S.*)

278.

Dallama: *96. Én Istenem.*

Óhajtva várt,
Remegve szállt
Hozzád imánk,
Oh te ki fent vagy,
Maradj, velünk,
Vigyázz reánk!

(*P. M.*)

XII. Temetési énekek.

a) Templomban vagy halottas háznál.

279.

(Öregek felett.)

Iszlai Márton.
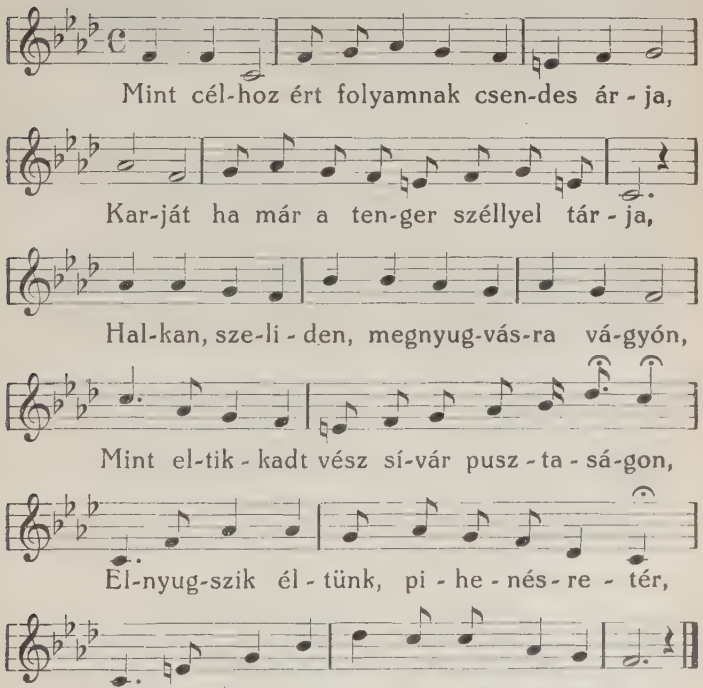
Mint cél-hoz ért folyamnak csen-des ár - ja,
Kar-ját ha már a ten-ger széllyel tár - ja,
Hal-kan, sze-li - den, megnyug-vás-ra vá-gyón,
Mint el-tik - kadt vész sí-vár pusz - ta - sá-gon,
El-nyug-szik él - tünk, pi - he - nés - re - tér,
Lám-pánk el - al - szik, ú - tunk vé - get ér.

2. Boldog, ki úgy ér kívánt nyugovóra,
Hogy indulóra hogyha kong az óra,
Nem kell esengni, kérni késedelmet,
Lehúnyja csak szemét és elpihenhet:
Atyám, amért küldöttél, megtevém,
Engedj pihennem sírom éjjelén.

3. Engedj pihennem! Hosszú volt a pálya,
Csontom remeg, a versenyt úgy sem állja,
Öreg fa törzse úgy se hajt virágot,
Elmult, Atyám, éntőlem szép világod,
Engedj pihennem, nyisd fel csarnokod,
Boldog, ki így ér kívánt nyugovót.

(Énekelhető a *199. Tebenned bíztunk* dallamára is.)

(Átirta *P. M.*)

280.

Dallama: *96. Én Istenem.*

1. Miért, miért?
Remegve kérd
Beteg szivünk.
Uram, hogy történt,
Hogy ily törvényt
Irtál nekünk?

2. Mért tetted ezt?
E bús kereszt
Minek nekünk?
Uram, felelj meg,
Jaj, hogy kell ezt
Megértenünk?!

3. Miért, miért
Hogy meg nem ért
A könnypatak,
Mért omlik egyre,
Lelkét vesztve
Minek szakad?

4. Miért, miért?
A sirba tért
Menny nem felel,
Csak lelkünk tépi,
Szivünk vérzi
Gyötrelmivel.

5. Oh könnypatak,
Te vagy, te vagy
Csak már velünk?
Oh te felelj hát,
Nem lát, nem lát
Könnyes szemünk.

6. Hiába kérd,
A könny sem ért
Meg már, Uram.
Nem látja: benne,
Hogy épp' benne
Ott vagy, Uram.

7. Ott vagy, Uram,
Szóltál, Uram,
Hallottalak.
Bús könnyeimben,
Áldott Isten,
Megláttalak.

8. Miért, miért?
Nem kérd, nem kérd
Beteg szivem.
Akartad, úgy lett,
Uram, úgy lett,
Amen, amen!

(*P. M.*)

281.

Dallama: *188. Haragodnak nagy voltában.*

1. Halandó lásd, mely hirtelen s reménytelen
Üthet rád a végóra.
Oh vedd, míg virulsz, holtodat és sorsodat,
Mely követ, gondolóra.

2 Élted minden percentése, serkentése
Legyen arra szivednek,
Hogy ami jódra néz, tegyed s hasznát vegyed,
Arasznyi életednek.

3. Oh szenteld hát Istenednek és tisztednek,
Ember, minden órádat,
Mától el ne halogassad, most folytassad
Reád bízott munkádat.

4. Oh Isten, légy erősségünk, segítségünk
Végső bajvívásunkban,
Halál fájdalmit enyhítsed, rövidítsed
S idvezíts kimultunkban.

282.

(Kisdedek felett.)

Dallama: *289. Jer temessük.*

1. Életünk csak füst és pára, Elenyészik nemsokára,
Ha reggel szép napja derül, Fénye majd homályba merül.

2. Mint a gyenge szép rózsaszál, Mely tavasszal nyilóra vál,
Mutat vidám ékességet, Szivet bájló kedvességet,

3. De mihelyt a hervasztó szél Reá fuvall, tovább nem él,
Hiába az ég harmatja, Leveleit elhullatja.

4. Igy lőn sorsa e kisdednek, Kit halotti leplek fednek,
Szépen felderült hajnala, Hosszabb időt igér vala.

5. Reá fuvallt halál szele, S nincsen rajta élet jele,
Hiába szülők könnyei, Szánakozó keservei.

6. De szivetek csendesedjék, A mennyre fölemelkedjék,
Az Urnak bölcs rendelésén, Nyugodjatok meg tet-
[szésén.

283.

Régi magyar dallam.

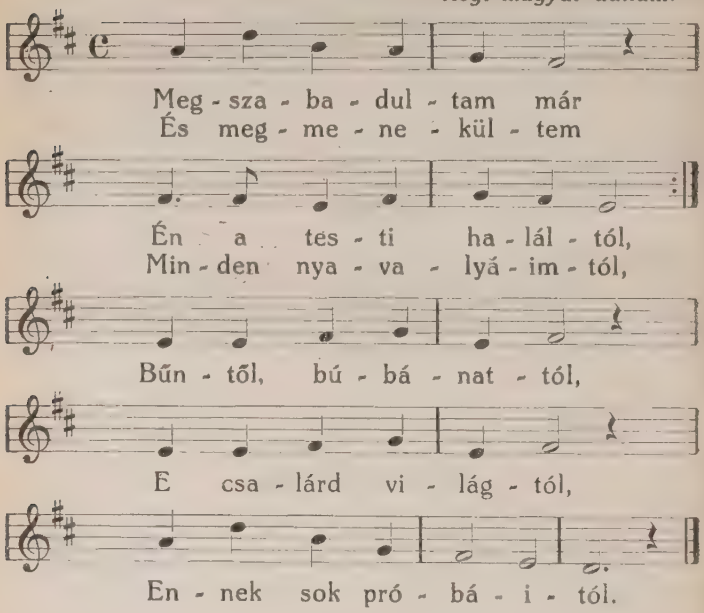
Meg - sza - ba - dul - tam már
És meg - me - ne - kül - tem
Én a tes - ti ha - lál - tól,
Min - den nya - va - lyá - im - tól,
Bűn - től, bú - bá - nat - tól,
E csa - lárd vi - lág - tól,
En - nek sok pró - bá - i - tól.

2. Lelkemet ajánlom a hatalmas Istennek,
Por-testemet hagyom gyám-anyjának, a földnek,
E világot pedig még rövid ideig
A most benne élőknek.

3. A testi halálból mégyek örök életre,
A kimondhatatlan örömre s dicsőségre,
Melyet Isten szerzett és számokra eltett
Az őtet szeretőknek.

284.

(Ifjak felett.)

Régi magyar dallam.

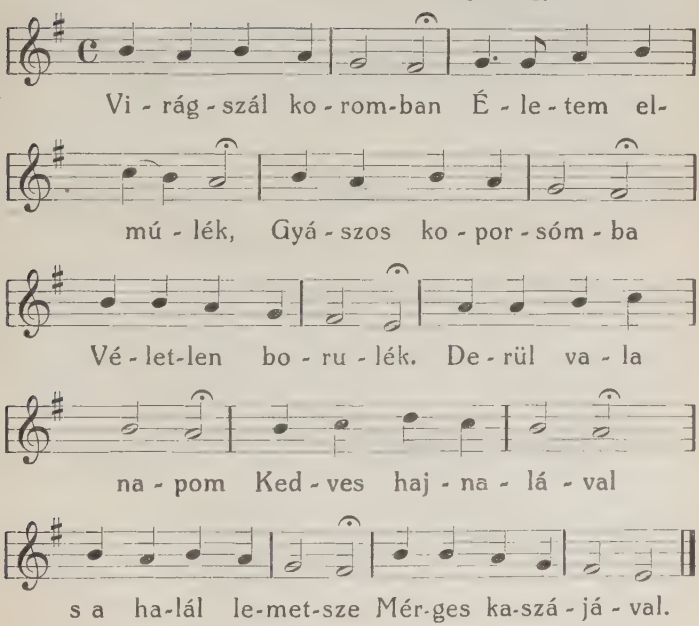
Vi - rág - szál ko - rom-ban É - le - tem el-
mú - lék, Gyá - szos ko - por - sóm - ba
Vé - let-len bo - ru - lék. De - rül va - la
na - pom Ked - ves haj - na - lá - val
s a ha-lál le-met-sze Mér-ges ka-szá - já - val.

2. Szerelmes szülőim, ha nem keserítlek,
Hervadt ajakaim titeket említnek.
Engemet a halál mikor kiszólita,
Titeket is sötét gyásszal elboríta.

3. Jól tudom keservét bágyadt sziveteknek,
Súlyos hánykódását búsult lelketeknek,
Mint háborús tenger tornyos habjaival,
Lelketek küzködik terhes gondjaival.

4. Miért zokogtok, hogy kedvesetek megholt,
Örüljetek inkább, hogy a tietek volt.
A fényes egekben lészen már lakásom,
Angyali karokkal nyájas társalgásom.

5. Lelketek sérelmét Istenem enyhítse,
Napjaitok számát az Úr öregbitse,
E világon áldott lelkével hordozzon
S fényes koronával mennyben koronázzon.

285.

Dallama: *104. Vétkeim halomra.*

1. Az enyészet nagy szabálya, hogy mi porból sarjadott,
Porrá lesz, habár a pálya földi fényben áradott,
Ha megszólal a halál, a jobbágy és a király
Por-ágyán a gyász halálnak, testvér-nyúgalmat találnak.

2. Az öröklét nagy szabálya, hogy mi mennyből sarjadott,
Éljen, bár a földi pálya a síron át haladott,
A végső itéleten király, koldus megjelen,
Amit vetett, azt aratja, ez az Isten akaratja.

286.

(Árvát hagyó szülők felett.)

Dallama: *211. Áldjad én lelkem.*

1. Az Isten az árvák Atyja s hív pártfogó birája,
Azok ügyét ő forgatja, kik maradtak ő rája,
Ő azoknak védelme, kiknek nincs segedelme.

2. Óh árvák, bús sorsotokban az Istenben bízzatok,
Mindenféle bajotokban könyörül ő rajtatok,
Ő az édes jó atya, nem lesz soha mostoha.

287.

Dallama: *109. Seregeknek hatalmas.*

Már elhagylak, drága, kedves szállásom,
Nehéz nekem tőled való válásom.
Nem lehet több mulatásom,
Mert készen van mennyben már lakásom.

b) Úton.

288.

Régi magyar dallam.

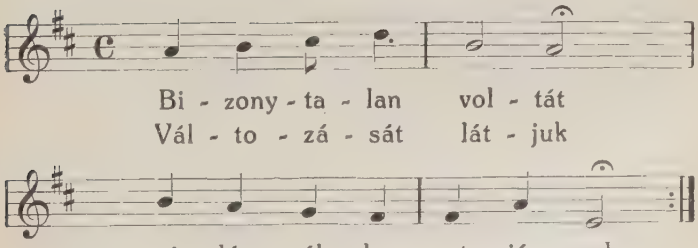

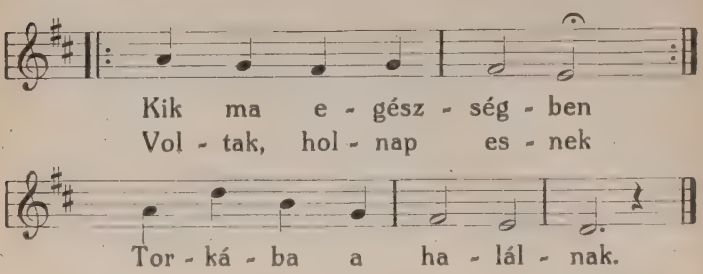

2. Ne örüljön bátor senki gazdagságának,
Ékes termetének, se szép ifjúságának,
Aranynak, ezüstnek, hímes öltözetnek,
Mert azok mind elmulnak.

3. Vizi buborékhoz mi életünk hasonló,
Mezei virággal egyiránt elmulandó.
Nincs e világ színén oly erős építmény,
Mely lehetne állandó.

4. Első óráját is születésed napjának,
Jajszóval kezded el eleit e világnak,
Jaj lészen közepe, jaj lészen végzete
A te kimulásodnak.

5. Mit ragaszkodol hát oly igen e világhoz?!
Földhöz ver az Isten, ne bizzál tárházadhoz,
Majd mikor a halál nyilával eltalál,
Idvességet az nem hoz.

6. Nincsen is itt nekünk maradandó lakásunk,
A példák tanítják, zarándokság járásunk,
Ha ma folyt víg zajjal, holnap talán jajjal
Végződhetik futásunk.

7. Megkérdik azután, mint éltünk e világban,
Igazán jártunk-e minden hivatalunkban.
Számot kell majd adnunk, miként sáfárkodtunk
Az Ur talentumában.

8. Minden ember azért magát megoltalmazza,
Szivét bűn szennyétől mindenkor tisztán tartsa,
Elveszendő kincsért, aranyért, ezüstért
Lelkét el ne árulja.

289.

Régi magyar dallam.

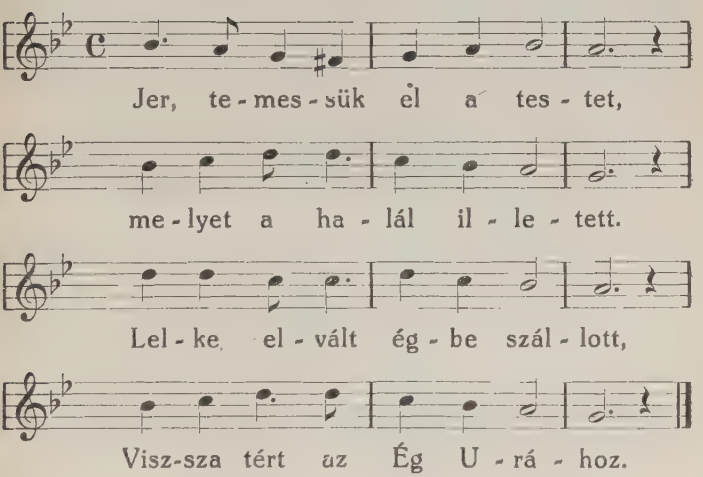

2. Küzdelmekben ki elfáradt,
Vessünk neki síri ágyat,
S temessük a föld mélyébe,
Hadd pihenjen ott békébe.

3. Lelke pedig tovább éljen
A jobbaknak seregében,
Fájdalom ahol nem éget,
Nyerjen örök üdvösséget.

290.

Régi magyar dallam.

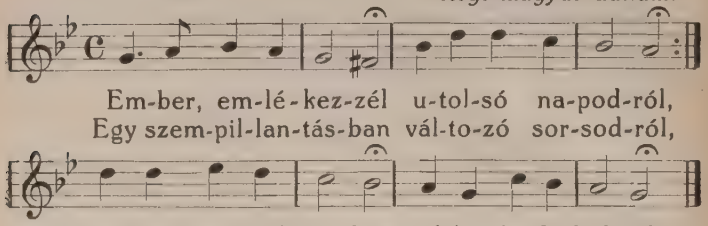

2. Olyan mint az árnyék az ember élete,
Melyet vetni szokott valamely csemete,
De csak félóráig tart ő kerülete.

3. Gyakran csemeténket a féreg megrágja,
Gyenge gyökereit elmetszi, kivágja:
Oda lesz, elhervad életünk virága.

4. Micsoda az élet, forgatom, vizsgálom,
Felkapott finnyácska fűszálnak találom,
S mulandónak, mint a hajnali szép álom.

5. Hamarébb a füstöt a szél eloszlatja,
Mint mi életünket az idő forgatja,
A halál elvégzi a símitást rajta.

6. Gyermeki búborék, ez világi élet,
Jön a halál, ráfú, játéknak határt vet,
S mérő serpenyővel kér szót az itélet.

7. Mit ragaszkodunk hát ez alsó világhoz,
Szivünket mért kötjük a mulandósághoz?
Esztelenség bízni veszendő jószághoz.

8. Ember, siess hát az életre bémenni,
Vigyázz, mert az ajtót be találják tenni,
Jaj, hogy tudsz öröklét nélkül majd pihenni?!

(Átírva.)

291.

Régi magyar dallam.
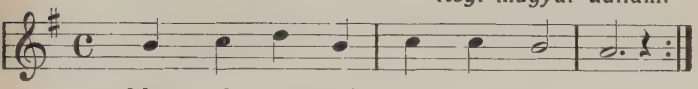
Már el - mé-gyek az ö - röm - be,
Pa - ra - di - csom szép kert - jé - be,
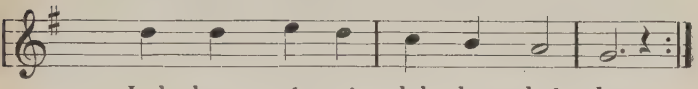
Lel - kem é - gi lak - he - lyé - be.

2. Már elvészem diadalmát,
Az életnek koronáját,
Lelkem örök nyugodalmát.

3. Keservek ott nem véreznek,
Fájdalmak le nem szegeznek,
Csalódások nem epesztnek.

4. Leszünk hívek egyességben,
Mind fejenként dicsőségben,
Háboritlan békességben.

5. Együtt gerjed ott szerelmünk,
Együtt zeng az éneklésünk,
Örökké tart idvességünk.

(XVI. század.) *(Miklós deák írta.)*

292.
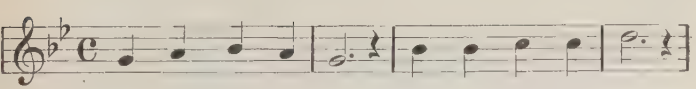
Me-gyek sí - rom-ba, Nyu - go - da-lom - ba,

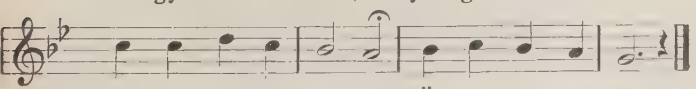

Fo-gadj el, sö - tét-ség, Ö-rök csen-des-ség.

2. Eresszetek el
Jó reménységgel!
Látom már a kezet,
Mely oda vezet.

3. Éltem szépségét,
Gyönyörűségét
Halál elhervasztá,
Már leszakasztá.

4. A föld rám omlik,
Testem elromlik;
De lelkem Istennél
Boldogságban él.

5. S majd amaz órán,
Ítélet napján
Ki most eljegyezett,
Ad új életet.

6. Akkor nagy fényben
És dicsőségben
Egymásra találunk,
Kik most elválunk.

293.

Dallama: *112. Én Istenem halld meg.*

1. Búcsút vennem, el kell mennem e földről nékem,
Fényességben, dicsőségben lesz ülő-székem,
Mennyországba, boldogságba mert felvitetem,
Fájdalmidtól, siralmidtól szünj meg hát, lelkem.

2. Sátoromat, hajlékomat sírba helyezem,
Szép pálmámat, koronámat fejemre teszem,
Amire mind törekedtem, végre elveszem,
Vígságom és boldogságom végnélkül leszen.

3. Hát, kedvesim, szerelmesim, már ne sirjatok,
A válásban, búcsuzásban megnyugodjatok,
Most elválunk, de majd egykor utánam juttok,
Az Úr lelke és kegyelme legyen rajtatok.

c) A sirnál.

294.

Régi magyar dallam.

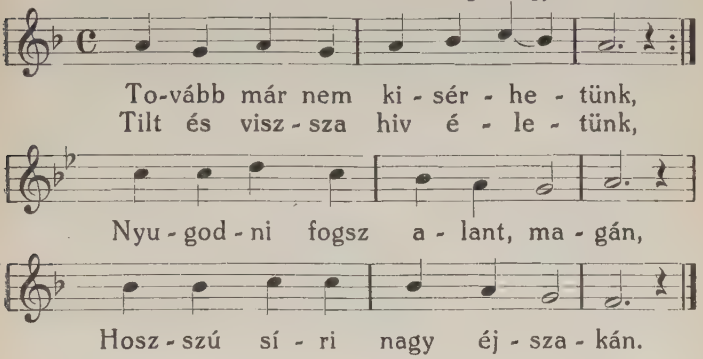

2. Búsan zúg a halál szele,
Reszket fájó szivünk bele,
Reszket éltünk fája s elszáll
Életünk is zúgásinál.

3. S amint sülyed alább, alább,
Nem birja a szív bánatát,
Csordultig van már a pohár,
Omolj, omolj gyászos könnyár.

4. Omolj könnyár, te végadó
Azért, ki most elhervadó.
Többet adnunk, haj nem lehet,
Od'adnók bár az életet.

5. Föld elnyelte már testedet,
Ég ölelte fel lelkedet,
Ott vár reád szebb kikelet,
Ott leszünk majd mi is veled.

6. Ott vagy te már, ott szellemed,
Feltaláltad már üdvödet.
Oda míg elkísérhetünk,
Isten veled, Isten velünk.

295.

Dallama: *104. Vétkeim halomra* vagy *252. Térj magadhoz.*

Térj pihenni, fáradt vándor, a sír keble vár reád,
Hült porodnak a rokon por csendes, békés nyugtot ád:
Útad itt már véget ért, lelked messze égbe tért
S ott a fényes mennyországban él örökös boldogságban.

296.

Dallama: *106. Reménykedő szívvel.*

Elvégeztem, Atyám, rám bízott munkámat,
Kifutottam földi pályafutásomat,
Megtartottam hitem s igaz vallásomat:
Jövel, Uram, add meg mennyben koronámat.

d) Köz- és záróénekek templomban és sírnál.

297.

Régi magyar dallam.

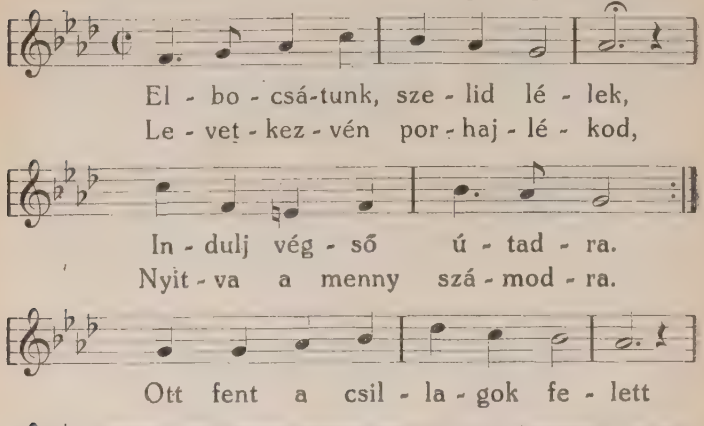
El - bo - csá-tunk, sze - lid lé - lek,
Le - vet - kez - vén por - haj - lé - kod,
In - dulj vég -ső ú - tad - ra.
Nyit - va a menny szá - mod - ra.
Ott fent a csil - la - gok fe - lett
Ta - lálsz di-csőbb, szebb é - le - tet.

298.

Dallama: *37. Légyen kedves az áldozat.*

Sajgó szivünk sóhajtását,
Zajgó lelkünk háborgását
Hallgattasd el, jó Atyánk,
Gyógyító irt küldj le ránk,
Taníts meg, hogy bízni kell:
Fent az Úr, Ő nem hagy el.

(P. M.)

299.

Dallama: *126. Bús harangszó hirdeti.*

Oh árvák és özvegyek,
Összeomlott életek
Csodatévő orvosa,
Oh te fordítsd újra jóra,
Amit elnyelt a sir torka
S vissza nem ad már soha.

(P. M.)

300.

Dallama: *145. Oh lobbanj fel pünkösdnek.*

Amen, amen! Úgy, úgy, amint akartad . . .
Bár vágyak, álmok, tervek még marasztnak,
Megyek, megyek, nincs már mit késlekednem:
Ugy légyen! Amen!

(P. M.)

301.

Dallama: *143. Vigyázz értem Uristen.*

Édes Atyánk, Istenünk,
Szent egedből küldj erőt,
Ha látunk hervadást,
Ha látunk elmulást,
Ne rettegjük a jövőt.

(J. J.)

302.

Dallama: *44. Mennyben lakó.*

Én lelkem, mit háborogsz,
Bús levedben mért forogsz
Oly hitetlen pogány módra?
Jóra fordúl minden, jóra,
Üt még egyszer virradóra
— Csak ne félj, ne csüggedezz, —
Ez a halált kongó óra.

(P. M.)

303.

Dallama: *126. Bús harangszó hirdeti.*

Könny-hullatva emlitünk,
Hit-reménnyel tekintünk
Szent egedre, Istenünk.
Leborulva kérünk téged,
Adj enyhet a fájó szívnek
S törüld le a könnyeket.

(J. J.)

304.

Dallama: *96. Én Istenem.*

1. Oh mily fájó
E végbúcsú s szívszaggató!
Sirod ölében
Aludd álmod szép csöndesen.

2. Isten hozzád,
Van már neked dicsőbb hazád.
Ott fenn az égben
Látunk majd egy szebb reggelen.

Az úri imádság.

Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, mint a mennyben: úgy itt e földön is. A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképen mi is megbocsátunk azoknak, a kik mi ellenünk vétkeztek; és ne vigy minket a kisértetbe, de szabadíts meg minket a gonosztól; mert tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség, mindörökké. Ámen. (Máté 6, 9—14.)

Apostoli hitforma.

Hiszek egy Istenben, mindenható Atyában, mennynek és földnek teremtőjében.

Hiszek Jézus Krisztusban, Istennek egy szülött fiában, a mi Urunkban.

Hiszem a szentlelket.

Hiszek egy közönséges keresztény anyaszentegyházat.

Hiszem a bűnöknek bocsánatját és az örök élelet.

(Ferencz József: Unitárius Káté.)

A tiz parancsolat.

1-ső parancsolat. Én vagyok a te Urad, Istened, a ki tégedet kihoztalak Egyptomnak a földjéről, szolgálatnak házából, ne legyenek tenéked én előttem idegen isteneid.

2-ik par. Ne csinálj magadnak faragott képet, se semmi hasonlatosságot azoknak formájára, kik fenn az égben, az ég alatt a földön, vagy a föld alatt a vizekben vannak; azokat se ne tiszteljed, se ne imádjad; mert én vagyok a te Istened, erős, bosszúálló Isten, ki meglátogatom az atyáknak vétkeit a fiakban, harmad- és negyediziglen azokban, akik engem gyűlölnek; és viszont irgalmasságot cselekszem ezeriziglen azokkal, a kik engem szeretnek és megtartják az én parancsolataimat.

3-ik par. A te Uradnak, Istenednek nevét hiába föl ne vedd; mert nem hagyja az Úr büntetés nélkül, ha valaki az ő nevét hiába fölveszi vagy emliti.

4-ik par. Megemlékezzél a szombat napról, hogy azt megszenteljed. Hat napokon munkálkodjál és minden dolgaidat elvégezzed; a hetedik napon a te Uradnak, Istenednek szombatja vagyon; ne tégy akkor semmi dolgot se te, se fiad, se leányod, se szolgád, se szolgáló leányod, se barmod, se a te jövevényed, mely a te kapuidon belül vagyon; mert hat napokon teremté az Úr a mennyet, földet, a tengert és minden azokban levő állatokat, a hetedik napon pedig megnyugovék az Úr és megszentelé a szombat napot.

5-ik par. Tiszteljed atyádat és anyádat, hogy hosszú életü légy e földön és jól legyen dolgod, melyet a te Urad, Istened ád tenéked.

6-ik par. Ne ölj.

7-ik par. Ne paráználkodj.

8-ik par. Ne lopj.

9-ik par. Ne mondj a te felebarátod ellen hamis tánubizonyságot.

10-ik par. Ne kivánjad a te felebarátodnak házát vagy feleségét, se szolgáját, se szolgáló leányát, se ökrét, se szamarát, se semmi vagyonát, melyek a te felebarátodéi.

Betürendesmutató.

Sorszám		Lapszám
202.	Adjatok hálát az Istennek	159
118.	Adj már csendességet	82
101.	Adjunk hálákat az erős	62
43.	Adjunk hálát mindnyájan	20
275.	Akik bíznak	210
243.	A mélységből Uram	192
141	A pünkösdnek jeles napján	100
192.	A Sionnak hegyén	192
162.	A szeretet szent ünnepén	117
19.	A te népeidet Uram	9
285.	Az enyészet nagy szabálya	216
286.	Az Isten az árvák	217
165.	Az esztendők eljönnek hogy	120
164.	Az esztendők eljönnek s el	119
196.	Az Istenhez az én szómat	153
184.	Az Ur énnékem őriző	140
200.	Az Urnak mindnyájan	158
211.	Áldjad én lelkem az Urat	167
89.	Áldjad én lelkem, minden érzelmem	59
187.	Áldom az én szent Uramat	143
214.	Áldott az Úr, a mi Istenünk	170
130.	Áldott az Ur, oh légyen áldott	91
84	Áldott Isten, életemnek	55
94.	Áldott Isten, napjainknak	62
80.	Áldott napod hogy felhozád	52
152.	Álmotokból ébredjetek	110
300.	Amen, amen	225
246.	Babiloni sötét vizeknek	194
288.	Bizonytalan voltát	217
114.	Bocsásd meg Uristen	79
177.	Boldog ki nem jár	132
176.	Boldog vagy ember	131
274.	Bosszudat, ember	209
143.	Bölcs teremtő szent	102
249.	Búcsúzóra kicsiny serged	196
293.	Búcsút vennem	222
203.	Búmba két szememet	160
126.	Bús harangszó hirdeti	87
127.	Bús harangszó messze hangzó	88

Sorszám		Lapszám
38.	Bús vagy és szomorú	18
205.	Bűneimnek mély örvényében	162
61.	Csak tebenned örök	36
142.	Csudálandók, Uristen	101
34.	Csüggedők, óh jertek	16
133.	Diadalmi örömünnep	93
66.	Dicsérem én az Urat	40
237.	Dicséret, dicsőség	187
207.	Dicsérjétek az Urat	163
82.	Dicsérlek tégedet én édes	53
209.	Dicsér téged teljes	165
195.	Dicsérünk téged, Isten	151
161.	Dicsőítünk és tisztelünk	116
51.	Dicsőséges Uristen	28
277.	Dicsőség Istennek	210
75.	Drága dolog	48
139.	Egy csak egy kútfő	98
45.	Egyetlen egy Istenség	22
216.	Egy Istenünk	172
201.	E földön-ti minden	159
297.	Elbocsátunk szelid lélek	224
296.	Elvégeztem Atyám	224
290.	Ember emlékezzél	220
113.	Ember ha bűnbe estél	78
256.	Ember tervez	202
169.	Ember vigyázz	127
39.	Emlékezzél meg hatalmas	18
213.	Erős várunk	169
49.	E szent napon örvendezzünk	26
122.	Esztendők és idők	84
69.	Ébredjetek fel lelkeink	43
301.	Édes Atyánk, Istenünk	225
146.	Édes Atyánk, örök Ur	104
129.	Élet-halál birája	90
282.	Életünk csak füst	213
5.	Élő Isten egybegyültünk	2
87.	Éjnek viharnak vége	58
116.	Én bizodalmam	81
183.	Én Istenem, én Istenem	139
112.	Én Istenem, halld meg	77
96.	Én Istenem, te légy velem	63
265.	Én Istenem téged vártunk	207
302.	Én lelkem, mit háborogsz	226
119.	Én nem perlek	83
92.	Én orvosom, megtartó	60
242.	Én Uramisten, befelé nézve	191
132.	Feltámadott, feltámadott	92
135.	Feltámadunk, feltámadunk	95

Sorszám		Lapszám
62.	Felséges Isten, hálát adunk	37
136.	Fénylik a nap	96
60.	Gondviselő jó Atyám	36
171.	Gondviselő szent Istenünk	129
20.	Hajlékodba, templomodba	9
248.	Hajnalán az esztendőnek	196
131.	Hajnal derül	91
281.	Halandó lásd	213
30.	Halld meg Uram sziveink	14
124.	Hallgassuk meg figyelmesen	86
188.	Haragodnak nagy voltában	144
77.	Hatalmas Isten	49
121.	Határtalan határokon	84
219.	Határt rendelt	175
225.	Hálaadásunkban	179
236.	Hála hála nagy nevednek	187
220.	Hiszem, vallom	175
208	Hogy Babilon vizei	164
21.	Hozzád imádkozom	9
55.	Hozzád jöttünk Uram	31
57.	Hozzád megyek Uram	32
123.	Hozsánna, jön, jön	85
239.	Hullnak, hullnak	189
67.	Igaz felség, egyedül Ur	41
194.	Igaz Isten, itéleteddel	151
210.	Igazlátó szent Uristen	166
260.	Igazságnak nagy Istene	205
15.	Igaz Uristen, igazra kérlek	7
153.	Igéretbeváltó édes jó A.	111
7.	Im bejöttünk édes A.	3
12.	Im bejöttünk templomodba	12
70.	Im kinyiltak	44
9.	Im templomodba Istenünk	4
107.	Irgalmazz Uristen	73
149.	Isten, aki népedet	108
241.	Istenem, a te nevedben	191
97.	Istenem, mi gyorsan	64
17.	Istennek új énekeket	8
150.	Isten országa eljö	109
2.	Isten szent házába	1
144.	Isten szent lelke, égi	102
154.	Istentől megáldott hívek	111
166.	Jer az Urnak asztalához	122
167.	Jer, jer kicsiny sereg	123
155.	Jer mindnyájan örüljünk	112
289.	Jer temessük el	219
137.	Jézus, lelkünk nagy királya	97
86.	Jó Atyánk, az éjszakának	57

Sorszám		Lapszám
e31.	Jó Átyánk kit fellegek közt	183
212.	Jó az egyességben	168
74.	Jó Uristen, tekints	46
235.	Jöjjetek, oh jöjjetek	186
160.	Karácsonyra virradtunk	116
79.	Kegyelmes Isten, kinek	51
90.	Kegyes őrző pásztorom	59
102.	Két kezemet összetéve	68
8.	Kongva-bongva bús	4
303.	Könnyhullatva emlitünk	226
108.	Könyörülj Uristen	73
134.	Krisztus feltámada	94
128.	Krisztusunk megfeszíték	89
168.	Krisztus Urunk kérdezi	125
270.	Lelkem de mit búsulsz	208
37.	Légyen kedves az áldozat	17
271.	Légy meghallgatója	209
18.	Magas mennyégben	9
158.	Magasra lendülj	114
261.	Magasra szállj	205
81.	Magasra szárnyalj szivünk	53
98.	Maradj velem	65
100.	Már az ég bealkonyul	67
287.	Már elhagylak	217
291.	Már elmégyek	221
181.	Meddig felejtesz	136
266.	Meghallgatál	207
16.	Megpihenni, megnyugodni	8
283.	Megszabadultam már	214
292.	Megyek siromba	221
174.	Menjetek el békével	130
33.	Mennyben lakó én Istenem	16
44.	Mennyben lakó hatalom	21
268.	Mennybéli Úr	208
255.	Merj, élni merj	201
71.	Még nem, még nem szeret	45
48.	Miatyánk kit fenn	25
280.	Miért, miért	212
120.	Mindenható én Istenem	83
53.	Mindenható fővaló	30
52.	Mindenható fővalóság	29
54.	Mindenható Isten	31
110.	Mindenható Uristen	75
191.	Minket Uram	148
189.	Mint a szép híves	145
279.	Mint célhoz ért	211
251.	Mire bánkódol	198
58.	Mit remegsz, mért	33

Sorszám		Lapszám
234.	Mit sirassunk	185
244.	Mostan Uristen	193
272.	Nagy hálát adok	209
227.	Nagy Isten kit bé nem	181
24.	Nagy Istenünk tekints	11
157.	Napkeletre nézzetek	113
115.	Ne hagyj elesnem	80
99.	Ne küldd le még	66
190.	No minden népek	147
186.	Nosza istenfélő	142
95.	Nő az árnyék	62
278.	Óhajtva vár	210
299.	Oh árvák és özvegyek	225
83.	Oh egyetlen egy Istenség	54
111.	Oh én Uram, szabaditó	76
180.	Oh felséges Úr	135
72.	Oh irgalmas és kegyelm	45
125.	Oh Isten ki a törődött	86
25.	Oh jelenj meg, szállj	12
10.	Oh jer, borulj le	5
159.	Oh jertek ünnepeljünk	115
223.	Oh ki biztató sudárba	177
40.	Oh ki mindent látsz	18
145.	Oh lobbanj fel pünkösti nek	103
29.	Oh meg nem alvó szeretetnek	14
103.	Oh mennyei kegyes Atyánk	69
68.	Oh merre vagy	42
304.	Oh mily fájó	226
230.	Oh mindeneknek	183
91.	Oh nyisd ki hajnal	60
198.	Oh seregek nagy Istene	156
73.	Oh simogasd meg	46
151.	Oh te keresztény ember	109
117.	Oh Uristen árva lelkek	82
218.	Országol az Isten	174
41.	Örök biró, irgalmas	19
245.	Örökkévaló, sugárzó	194
197.	Öröködbe Uram	154
76.	Örül mi szivünk	49
46.	Örvendezünk örömünkben	23
163.	Pásztoroknak hirdeték	119
226.	Pásztoroknak pásztora	180
276.	Porba sujtott néped	210
264.	Remélj, remélj, lelkem	206
106.	Reménykedő szivvel	72
140.	Rengjen a föld belé	99
298.	Sajgó szivünk sóhajtását	225
93.	Sebes szárnyon mint rohan	61

Sorszám		Lapszám
254.	Semmit ne bánkódjál	201
109.	Seregeknek hatalmas	74
229.	Siralomvölgy bánatország	182
26.	Sóhajtásunk, búsulásunk	12
1.	Sóhajtva vár	1
31.	Sorsod hagyd az Urra	15
35.	Szállj föl, szállj imánk	17
148.	Szállj magasra, szállj fel	107
147.	Szálljon buzgó, szálljon forró	106
14.	Számadásra, bünbánásra	7
253.	Szánja az Uristen	200
47.	Szeret, imád	24
267.	Szent Atyánk, megenyhülést	208
138.	Szent fiadnak, Istenünk	97
222.	Szent hitemről vallást	177
221.	Szent Istenem, tekints	176
36.	Szent Istenünk feléd	17
215.	Szent örömérzésre	171
56.	Szent színed előtt állunk	32
170.	Szent vagy Isten	128
88.	Szétárad ismét	58
224.	Sziveket megáldó	178
206	Szivemben Uram	162
185.	Szivemet hozzád emelem	141
27.	Szivünk szavát küldtük	12
22.	Szomorúan sóhajt szivünk	10
199.	Tebenned biztunk	157
182.	Tebenned szent Atyám	138
204	Tehozzád teljes szivből	161
78.	Teremtő Isten, bármily messze	51
0.	Teremtő nagy Isten	3
64.	Téged dicsérlek	38
63.	Téged illet Uristen	37
59.	Téged kereslek	34
105.	Téged várlak, én Istenem	71
252.	Térj magadhoz	199
295.	Térj pihenni fáradt	224
294.	Tovább már nem	223
273.	Ugy-e hogy úgy van	209
13.	Uram, a gondnak rajtam	6
240.	Uram, aki fehér ruhát	190
228.	Uram, akit mennydörögve	181
175.	Uram, bocsásd	130
65.	Uram, hol vagy	39
257.	Uram, kegyelmed pitvarán	204
232.	Uram, ki a felhőnek	184
179.	Uram, ki búsulsz	134
259.	Uram, kitártuk	205

Sorszám		Lapszám
233.	Uram, panaszra járulunk	184
258.	Uram, szavadnak harmatát	204
247.	Uram, szomjan vár	195
28.	Uram, tehozzád kiáltunk	13
263.	Uram, tehozzád szállt imánk	206
85.	Uram, terhednek földi	56
4.	Uram, templomodba gyültünk	2
11.	Uram, te templomodba	5
178.	Uristen, az én imádságom	133
269.	Uristen, kelj fel	208
3.	Uristen kész az én szivem	2
156.	Uristennek szent fia	112
172.	Utat vágtál	129
42.	Vedd fel igazságom	19
250.	Velünk az Úr	197
238.	Vetjük, Uram	188
262.	Véghetetlen irgalmadban	205
104.	Vétkeim halomra	70
32.	Végzésidet megértenünk	15
50.	Vidám szivvel	26
193.	Vigyázz értem, Uristen	150
23.	Világosság szent Atyja	11
217.	Világot biró	173
284.	Virágszál koromban	215
173.	Zengő nyelvem	130

Rövidítések magyarázata.

B. D. = Bencze Domokos, *J. A.* = Jékei Aladár, *J. M.* = Józan Miklós, *J. J.* = József János, *N. L.* = Nagy Lajos, *P. M.* = Pálffi Márton, *P. L.* = Pósa Lajos, *R. G.* = Rédiger Géza, *S. K.* = Sántha Károly, *Sz. K.* = Szász Károly, *Sz. S.* = Aranyosrákosi Székely Sándor, *T. A.* = Tarcsafalvi Albert, *Ü. K.* = Ürmösi Károlyné.

Sajtóhibák.

8-ének 2 sor 1 ütemében *b* helyett *a* kell.
55 „ 2 „ 2 „ *e* „ *f* „
106 „ 2 „ 3—4 „ } *b* feloldandó *b*-ra.
„ 3 „ 1 „ }
107 „ 2 „ *Hallgasd* helyett *Oh hallgasd*
112 „ 5 „ 3 ütemében *a* helyett *esz* kell
132 „ 21 „ *Annak sír* helyett *Annak a sír*
143 „ hibásan 140-nek van jelezve (102 l.)
146 „ 8 sor 4 ütemében *d* helyett *c* kell.
147 „ 4 „ 1 „ *b* „ *a* „
204 „ 2 „ 3 „ *b* „ *b* „
„ 4 „ 3 „ *gfed* „ *agfe* „
205 „ 3 „ 1 „ *fisz* „ *e* „
239 „ hibásan 230-nak van jelezve (189 l.)
242 „ 2 sor 2 ütemében *c* helyett *c* kell.
„ 4 „ 2 „ *e* „ *esz* „
263 „ 2 „ 2 „ *c* „ *b* „
„ 6 „ 2 „ *a* „ *c* „
246. 257. és 1. szerzője *P. M.*
198. ének a 83. dallamára éneklendő

TARTALOM.

Ajánlás III.
Előszó V.
Énekek:
I. Kezdő énekek 1—22. (1—10 l.)
II. Közénekek 23—42. (11—19 l.)
III. Vasárnapi énekek 43—79. (20—51 l.)
IV. Hétköznapi énekek 80—102. (52—68 l.)
V. Töredelmes énekek 103—120. (69—83 l.)
VI. Ünnepi énekek:
1. Újesztendőre 121, 122. (84 l.)
2. Virágvasárnapra 123, 124. (85 l.)
3. Nagycsütörtökre 125. (86 l.)
4. Nagypéntekre 126—128. (87 l.)
5. Husvétra 129—136. (90—96 l.)
6. Áldozócsütörtökre 137, 138. (97 l.)
7. Pünköstre 139—146. (98—105 l.)
8. Őszi hálaadás 147, 148. (106 l.)
9. Adventi 149—154. (108—112 l.)
10. Karácsonyra 155—163. (112—119 l.)
11. Esztendő utolsó napján 164—165. (119 l.)
VII. Urvacsorai énekek 166—175. (122—130 l.)
VIII. Zsoltárok 176—212. (131—168 l.)
IX. Alkalmi énekek (169—196 l.)
a) Egyházi gyüléskor. Egyh. és hazafias ünnepen, Dávid F. ünnepen 213—217.
b) Hazáért és királyért 218.
c) Király végtiszteletére 219.
d) Konfirmációkor 220—223.
e) Esketésre 224.
f) Egyh. tisztviselő választáskor 225.
g) Papbeiktatásra 226.
h) Templomszentelésre 227.
i) Harangszentelésre 228.
j) Járványos időben 229.
k) Tartós eső, árviz idején 230.
l) Szárazságban 231, 232.
m) Inség, aszály, földrengés idején 233.
n) Jégveréskor 234.
o) Hála bő termésért 235.
p) Hála áldásos eső után 236.

q) Tavasszal 237.
r) Vetés idején 238.
s) Őszi ének 239.
) Téli ének 240.
u) Utazáskor 241.
v) Csapások idején 242—246.
z) Iskolai ünnepeken 247—249.
X. Vigasztaló énekek 250—256. (197—203 l.)
XI. Záró énekek 257—278. (204—210 l.)
XII. Temetési énekek;
a) Templomban vagy halottas háznál 279—287. (211 l.)
b) Uton 288—293. (217 l.)
c) Sirnál 294—296. (223 l.)
d) Köz- és záróénekek templomban és sirnál 297-304 (224 l.)
Apostoli hitforma 227 l.
Uri ima 227 l.
Tiz parancsolat 227 l.
Betürendes mutató
Röviditések magyarázata
Sajtóhibák
Tartalomjegyzék

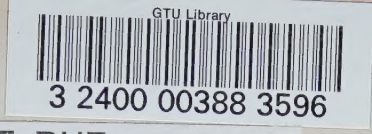

DATE DUE

GAYLORD PRINTED IN U.S.A.

GTU Library
2400 Ridge Road
Berkeley, CA 94709
For renewals call (510) 649-2500

All items are subject to recall